Лора Паркър

ПРЕЛЪСТЕНА

ЛОРА ПАРКЪР
ПРЕЛЪСТЕНА

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

Младата Филаделфия Хънт няма друга цел в живота си, освен да открие и отмъсти на човека, който е разсипал баща й. В това време авантюристът Едуардо Таварес й прави примамливо предложение — да продаде изгодно скъпоценностите, добити от него в бразилските диамантени мини. Филаделфия приема — и не след дълго в елегантните салони на Ню Йорк се появява мистериозната французойка Аделиж, която продава фамилните бижута. Така младата красавица попада изведнъж в един свят на риск, забранени желания и неочаквано силни страсти…

1

Чикаго, април 1875 година

Сеньор Едуардо Доминго Ксавиер Таварес искаше да види резултата от отмъщението си. Под позлатения таван в салона на Хънт Хаус се беше събрал каймакът на чикагското общество, за да проследи как ще продадат на търг имуществото на починалия Уендъл Хънт, който наскоро бе банкрутирал. След като се убедеше със собствените си очи в позора на врага си, Доминго можеше да напусне къщата, без да хвърли поглед назад. Но остана.

Той се бе стремил с всички сили към победата над отколешния враг. Заради справедливостта, която не беше в състояние да му осигури нито един съд в света. Най-после годините на коварни планове, маневри и интриги приключиха. Преди три седмици всички вестници обявиха на първите си страници банкрута на Първа чикагска банка и най-съкровеното желание на Едуардо се изпълни. Но той не беше очаквал, че Уендъл Флетчър Хънт, основател и президент на Първа чикагска банка, ще посегне на живота си само седмица след банкрута.

За негово собствено смайване тази безсмислена смърт го вбеси. Надяваше се да види как Хънт страда — унизен, безпомощен, изоставен от всичките си приятели. На Уендъл се оказа твърде страхлив, за да погледне бъдещето си в очите, и избра самоубийството. Само от това се оплакваше Едуардо, от нищо друго.

Естествено Тайрън, партньорът му в отмъщението, щеше да се подиграе с това съжаление, защото презираше всеки признак на слабост. Пестелив на думи, темпераментен и авантюрист, той си създаваше много неприятели сред мъжете и силно привличаше жените. Всички го ухажваха усилено — със страх и в същото време готови да изпробват уменията му. С Едуардо се бяха запознали случайно и се съюзиха, защото преследваха едни и същи трима неприятели.

Едуардо потисна едно проклятие. Партньорът му много лесно си навличаше враждебността на околните — той беше имал възможност

да изпита това през дългите години сътрудничество. През последните седем години Тайрън беше надежден, безскрупулен съюзник. И предпочиташе да остава на заден план. Само когато имаха нужда от него, се появяваше като призрачен ангел на отмъщението. Двамата няколко пъти си бяха спасявали живота и взаимното уважение постепенно прерасна в дружба — ако изобщо някой можеше да нарече Тайрън свой приятел. Защото, докато умело планираното отмъщение натоварваше по неочакван начин съвестта на Едуардо, една тайна ярост отдавна беше унищожила всички благородни чувства в душата на Тайрън.

Едуардо бързо прогони грозния спомен за стрелците, които някой беше изпратил да ги убият и които Тайрън бе подложил на безмилостно мъчение. За разлика от Тайрън Едуардо не беше склонен към жестокост. Не се харесваше в ролята на отмъстител, беше влязъл в нея само защото беше задължен от кръвна връзка. И не му беше нужно да разкъса победения неприятел като лешояд, за да си достави удовлетворение. Всъщност той обичаше красотата, мира и хармонията.

Защо тогава беше тук? Той погледна към стъклените врати на салона, широко отворени, за да пропускат свежия следобеден въздух. Огледа с възхищение прекрасните градини с яркоцветни малви, гладиоли и теменужки. Щеше да се оттегли в тази идилия, за да изпуши една пура, без да обръща внимание на гълчавата наоколо. Ала гласовете се усилиха и го отклониха от неприятните мисли.

Тогава я видя на прага на салона — едра, стройна фигура, цялата в черно. Макар че никога не я беше виждал, веднага разбра, че беше дошъл тук само заради нея. Тя беше забулена, но той въпреки това усети виталното й излъчване, гнева, аристократичната гордост — и едно вътрешно спокойствие, което укротяваше напиращите чувства. Учудващо лесно той попадна във водовъртежа на емоциите й — неусетно, но безмилостно, както морето е подвластно на привличащата сила на луната. Когато дамата влезе в салона, той едва не изтича насреща й. После чу един от организаторите на търга да споменава името й.

— Мис Филаделфия Хънт.

Естествено… Коя друга можеше да бъде?

Едуардо проследи сцената като омагьосан. Не можа да разбере какво й говореха аукционерите. Когато тя приседна на един стол в

редицата, ритъмът на сърцето му се ускори. Крайно време беше да се махне оттук. Ала му попречи изпълнената с очакване възбуда, която изпитват зрителите в театъра преди вдигането на завесата. В този салон щеше да се случи нещо. И той не биваше да го пропусне на никаква цена.

Филаделфия Хънт влезе в салона на бившия си дом и неволно се вслуша в неясния шепот на гостите.

— Невероятно… наистина дойде…

— След всичко, което се случи…

— Самоубийство…

— Можеше да ни спести това неудобство…

— Какво може да се очаква, след като баща й…

— Разпродажба на цялото имущество… А тя е тук… Какво смелост!

Думите се носеха насреща й като ледени пориви на вятъра. Ала Филаделфия едва ги чуваше. Ужасът на последните седмици я бе тласнал в емоционална изолация, която беше още по-студена. Чувстваше се сигурно предпазена в траурното си облекло, защитена от любопитните погледи. Беше дошла в тази къща по една-единствена причина. Допреди седмица тук беше нейният дом. Сега го бе изгубила, както загуби сигурността си, душевния си мир — завинаги. Нека всички я зяпат и дано да разберат, че дъщерята на Уендъл Хънт имаше пълното право да присъства на търга.

Макар че си заповядваше да запази спокойствие, в гърдите й се надигна луд гняв, докато прекосяваше салона, следвана от враждебни погледи. По-рано тези хора бяха приятели на баща й, благодарни за благосклонността му. А сега седяха тук като лешояди, готови да погълнат остатъците от един човешки живот.

Стиснала в юмруци тънките си ръце в черни ръкавици, Филаделфия вървеше право напред, без да се оглежда. Щеше да покаже на всички колко ги презира — на всички, които подло напуснаха баща й в часовете на нужда. Сега тя беше останала единственият представител на три поколения Хънтовци от Чикаго! Нека градските клюкари си шепнат, нека я осъждат и обиждат. Тя

знаеше нещо, което другите не знаеха. В този салон имаше човек, който беше виновен за смъртта на баща й — може би дори убиец…

— Мис Хънт! — Филаделфия спря. Висок, мършав, облечен в черно мъж вървеше с бързи стъпки към нея. Ако иглата на връзката му не беше украсена с рубини, а жилетката избродирана с мънички яркочервени фигурки, можеше да се помисли, че и той като Филаделфия е в траур. Но това не беше вярно — той беше само още едно необходимо зло, с което трябваше да общува.

— Мистър Хувър…

Макар че се стараеше да се усмихне, мъжът събра неодобрително посивелите си вежди.

— Може би не биваше, мис Хънт… искам да кажа… не ви очаквахме.

Тя отговори учтиво на усмивката му.

— Е, след като вече съм тук, няма ли да започваме?

Преди мъжът да е успял да отговори, към двамата се присъедини партньорът му. При вида на елегантно облечената млада жена лицето му пламна.

— Какво неочаквано удоволствие, мис Хънт. — Когато размени поглед с Хувър, усмивката му замръзна. После посегна с подчертано бащински жест към лакътя на Филаделфия, но тя веднага се отдръпна. Мъжът се покашля смутено и отпусна ръка. — Естествено ние се радваме да ви видим тук, мис Хънт. Ала съм длъжен да ви предупредя. Събитията от днешния следобед ще бъдат крайно неприятни за вас. Бих ви посъветвал да почакате в друго помещение. Или, още по-добре, каретата ми ще ви отведе на място по ваш избор. Обещавам да ви информирам незабавно, щом… щом…

— Щом търгът завърши, мистър Синклер. Аз произнасям тази дума, без да ми трепне окото. Все пак вие си вършите работата и това е единствената причина, поради която общуваме. Днес следобед имуществото ми ще бъде разпродадено на търг. Всичко — от тенджерите и тиганите до бельото ми в шкафа на рубиненочервената спалня.

За нейно удовлетворение бледото лице на мъжа пламна като огън. Да стъписва противника и да поема инициативата — от днес нататък щеше да използва много често тази тактика.

За да задоволи любопитството на някои хора, които седяха наблизо и явно бяха наострили уши, тя повиши глас:

— Аз ще остана тук, мистър Синклер, защото съм длъжна да ви помогна да извоювате възможно най-високи цени за предметите, които съм ви поверила. Доколкото разбирам от изражението ви, не ви е приятно, че говоря за пари. За съжаление аз вече не мога да спазвам правилата на изисканото общество, в което израснах. Аз съм бедна като църковна мишка, обременена с непосилни дългове. Вероятно е също така неприлично да се говори за дългове, но моите са всеобщо известни, нали?

Без да чака отговор, тя мина между редиците позлатени столове с добре познатата кралскосиня дамаска. Досега мястото им беше в балната зала. А тази вечер щяха да идат в къщата на едно от лицата, които седяха на тях.

Филаделфия нарочно беше избрала този салон за разпродажбата. Тъй като беше разположен в западния край на къщата, сребърните прибори, кристалните съдове, картините, копринените материи и бисерите щяха да се покажат в целия си блясък под следобедното слънце. Баща й много държеше да представи сбирките си от предмети на изкуството в най-добрата светлина. Той беше страстен колекционер и единственото му дете споделяше любовта му към красиви и скъпи неща. Останала без майка почти веднага след раждането си, Филаделфия пазеше скъп спомен за вечерите, когато често отсъстващият баща се връщаше от далечно пътуване и й показваше най-новите си придобивки. Тогава той сияеше с цялото си лице, очаквайки похвалата й… Заради него тя бе започнала да се занимава с история на изкуството още от най-ранни години и даваше точни, трезви преценки на съкровищата му.

Филаделфия пое дълбоко въздух и потисна сълзите си. Сега не биваше да мисли за баща си, иначе щеше да я заболи сърцето. Намираше се сред врагове, които бяха унищожили баща й и доброто му име. Нямаше да си позволи дори едничка сълза, която би им дала възможност да тържествуват. Тя се отпусна на последния свободен стол на задната редица. Едва когато намери сигурна опора, забеляза колко силно трепереха коленете и.

Филаделфия се възстанови бързо от този малък пристъп на слабост. Седна с гордо изправен гръб и зачака мистър Хувър да открие

разпродажбата. Знаеше какво ще бъде продадено на първо място. Предмет, който не означаваше почти нищо за нея — средновековен немски свещник от еленови рога, украсен със сребърен бюст на сирена. Баща й го беше купил само защото се възхищаваше на майсторството, с което някой беше изработил нещо толкова невероятно грозно. Тя проследи с иронична усмивка как аукционерът постави свещника на масата и се помоли още първата вещ да й донесе едно малко състояние.

Ала предложението за петдесет долара първоначално цена бе посрещнато с ледено мълчание.

— Лейди и джентълмени, намираме се на разпродажба — започна с окуражителна усмивка Хенри Хувър. — Може би вие, сър, ще бъдете така любезен да предложите петдесетте долара — помоли той и посочи един мъж на първата редица.

— За това чудовище не бих дал и половин долар.

— Петдесет цента! — извика един джентълмен от втората редица.

— Петдесет и един цент! — обади се трети и в залата се разнесе тих смях.

— Но моля ви, джентълмени! — укори ги Хувър и въздъхна измъчено. — Дори само среброто струва сто долара.

— Два долара! — извика мъжът от първата редица. — Тогава банката на Хънт ще ми дължи само деветдесет и осем.

Съседите му се изсмяха подигравателно, макар че повечето присъстващи в залата се чувстваха неудобно след идването на Филаделфия.

— Чувам ли предложение за петдесет долара? — попита с треперещ глас Хувър.

— Никой няма да ви ги даде — отговори мъжът, който бе предложил два долара, и стана. — Нали сте направили този търг, за да платите дълговете на Хънт. Значи не можете да очаквате помощ от жертвите му. Все пак той ни ограби! — Мъжът заплаши аукционера с вдигнат юмрук и няколко джентълмени наскачаха да го подкрепят.

Филаделфия не можеше да повярва на ушите си. Познаваше много от тези мъже, откак се помнеше — заможни, влиятелни, уважавани членове на висшето чикагско общество, повечето работеха

в банките и в търговията. Нима сега щяха да се превърнат в обезумяла тълпа?

Когато аукционерът удари с чукчето си по масата, за да въдвори ред, жените задърпаха възбудените си мъже за ръкавите и крясъците лека-полека утихнаха.

— Чувам ли други предложения? — попита дрезгаво Хувър.

— Вече получихте последното — отговори мъжът от първата редица. — Два долара, нито цент повече. А сега извадете скъпоценностите. Имам още десетина долара, с които смятам да си купя шепа смарагди и диамантена коронка!

Подигравателният му смях бе последван от категоричното искане на няколко джентълмени веднага да се пристъпи към разпродажба на известната в цяла Америка сбирка от бисери на Уендъл Хънт.

Без да се помръдва, Филаделфия проследи как мистър Хувър изтри челото си с кърпичка и даде знак на партньора си, който нареди на сребърна табла половин дузина кутийки с кадифена подплата. Ала когато Хувър отвори едно ковчеже и извади от него перлена огърлица с диамантена закопчалка, дъхът й спря. Тази огърлица не биваше да бъде продадена, тя беше любимият накит на баща й, той бе обещал да й я подари в деня на сватбата й.

— О, това ми харесва повече! — отбеляза един от кресливите джентълмени. — Един долар!

— Бъди почтен, Ангъс — упрекна го през смях съседът му. — Тези перли струват поне два пъти повече. Давам два долара!

С нарастващ ужас Филаделфия разбра, че в ход беше коварен заговор. За да си отмъстят за претърпените загуби, тези мъже възнамеряваха да се сдобият със скъпи предмети и накити, като платят за тях жалки цени.

— Не! Сложете край на търга, мистър Хувър! Веднага! — Филаделфия скочи и се втурна към високата маса. Без да обръща внимание на слисания аукционер, тя извади прекрасната перлена огърлица от кутийката, отметна булото си и се обърна към зрителите. Лицата им се сляха в аморфна, анонимна маса.

— Господа, вие естествено имате право да не предлагате свръхвисоки цени за собствеността на един банкрутирал длъжник. Но нямате никакво право да обиждате този прекрасен накит, като игнорирате стойността му! — Тя направи крачка напред и вдигна

перлите към светлината. — Погледнете насам! Две дузини съвършени перли с отличен цвят. — Тя видя публиката малко по-ясно и откри познато лице. — Доктор Ричардс! Сигурно помните историята на тези перли, която ви разказа баща ми. Тъкмо се бе върнал от пътуване до Сан Франциско. Много добре помня, че ви покани на вечеря, за да ви покаже тази прекрасна огърлица.

От дъното на залата прозвуча груб мъжки глас:

— Баща ви сигурно я е платил с парите на клиентите си!

— Кой каза това? — Когато не й отговориха, Филаделфия се запъти с решителни стъпки към задните редици. — Толкова ли ви е страх? Наистина ли няма да се представите, след като изрекохте такава страшна обида? — В продължение на секунди никой не се помръдна, после от последната редица се надигна мъж в кафяв кариран костюм. — Сър, не ви познавам и изобщо не искам да ви познавам. Само ми кажете, кесията ви съдържа ли действителната стойност на перлите? Или сте един от онези жадни за сензации репортери?

Очевидно беше отгатнала правилно, защото мъжът веднага се разкрещя, че пресата има право да узнае цялата истина. Десетина джентълмени наблизо наскачаха възмутено. Висшето чикагско общество не понасяше журналистите. В това отношение Филаделфия не правеше изключение.

За да използва моментното си предимство, тя посочи мъжа с пръст.

— Това е частен дом — и до края на този търг все още мой дом. Тук не сте добре дошъл, сър. — Обърна се към аукционера и допълни студено: — Наредете веднага да изведат този човек, мистър Хувър.

Докато двамата помощници на аукционера извеждаха журналиста от залата, Филаделфия се помъчи да се овладее. Щом вратите се затвориха зад него, тя отвори диамантената закопчалка и сложи огърлицата на шията си.

Обърна се към зрителите и заговори с тих, но ясен глас:

— Баща ми купил тази огърлица в Чайнатаун и бижутерът му разказал историята й. Преди много години, дълго преди перлите да бъдат преработени в огърлица, те спасили живота на една изискана дама. Името й било Мей Лин, тя била любимата дъщеря на китайския император. По онова време в Китай имало много военни феодали и не всички били верни на императора. Един ден най-могъщият феодал

влязъл с войската си в столицата като почетен гост на владетеля. Като всички хора в страната и той бил чувал за безупречната красота на Мей Лин. Непрекъснато молел императора да му я представи и той обещавал да си помисли. Ала когато Мей Лин не се появила цяла седмица, воинът решил да разбере дали тя наистина е толкова красива, колкото твърдели слуховете. Една вечер се изкатерил неустрашимо по стената, обграждаща женското крило, и видял Мей Лин сред слугините й. Онемял от възхищение и решил да я отвлече — тласкан не от любов, а от жаждата да притежава тази несравнима красавица. Неутешимият баща не успял да събере достатъчно войници, защото никой не се осмелявал да воюва срещу могъщия феодал. Умният император обаче знаел, че похитителят бил подтикнат към грозното си дело не от любов, а от чиста алчност, затова обещал, че ще изпълни „най-искреното желание“ на воина, който успее да откупи Мей Лин. Безброй благородници посетили крепостта на феодала, натоварени със скъпи коприни, парфюми и порцелан, феодалът заповядал да ги убият и задържал съкровищата — и момичето. Накрая императорът се отчаял и обещал, че ще изпълни „най-съкровеното желание“ на всеки жител на страната си, все едно богат или беден. За негово учудване се явил само един обикновен събирач на перли, който при нормални обстоятелства никога не би бил допуснат да влезе в столицата. След като се уверил, че императорът ще удържи на думата си, беднякът потеглил към крепостта на феодала. Минал цял месец, без да получат вест от него, и императорът предположил, че събирачът на перли е бил убит също като другите. Ала на тридесет и шестия ден младежът, само с препаска на слабините и сламени сандали на краката, докарал в столицата бял вол, на чийто гръб седяла Мей Лин. Всички се смаяли. Историята, която им разказал, звучала като приказка.

Филаделфия помилва с обич скъпоценните перли.

— Откупът, който бедният младеж предложил на могъщия господар, била първата от тези перли. Макар и силно впечатлен, феодалът заявил, че Мей Лин струва повече от една-единствена перла. Събирачът на перли му отговорил, че е извадил само една от скривалището й в морските дълбини и не е посмял да се спусне отново. Пещерата на перлите била охранявана от страшен дракон. Феодалът попитал колко перли има в пещерата и получил отговор, че са поне няколко дузини. Може би ако могъщият господар посмее да се

спусне на дъното на морето, за да убие дракона с меча си… ще се сдобие с най-прекрасните перли на света.

Филаделфия огледа предизвикателно затаилата дъх публика.

— Алчността е опасно изкушение. Като видял жадния блясък в очите на господаря, бедният събирач на перли разбрал, че е намерил вярната примамка. Обяснил, че ще е най-добре да отидат само двамата, така никой друг нямало да знае къде е скривалището на прекрасните перли. Самоувереният феодал се съгласил, без да се колебае.

Когато стигнали на морския бряг, двамата устроили лагера си под една скала. Събирачът на перли се спускал всеки ден и носел на господаря по една раковина с прекрасна перла. Ала на тридесет и петия ден излязъл от водата с празни ръце и съобщил, че чудовището от дълбините е побесняло от гняв и му е забранило да взема повече перли. Феодалът го заплашил със смърт, но бедният момък устоял, извинявайки се със страха от чудовището. Освен алчност и егоизъм най-лошият порок на феодала била гордостта. Изкрещял гневно, че не го е страх от някакво си чудовище и ще отиде да обере всичките перли от морското дъно. Спуснал се във водата и повече не се появил. Събирачът на перли чакал цял ден, но от феодала нямало и следа.

Филаделфия спря, за да си поеме дъх, и една нетърпелива слушателка попита почти сърдито:

— Е, какво станало с феодала?

— Погълнало го чудовището — едно силно, коварно течение, с което дори най-могъщият воин не е в състояние да се пребори.

— Ами бедният събирач? — попита развълнувано друга дама.

— Императорът изпълнил най-съкровеното му желание. Макар че отдавна знаел къде е скривалището на най-прекрасните перли, момъкът се боял от течението и не смеел да се спусне дотам. Сега любовта и верността към императора го дарили с онова, за което копнеел толкова отдавна — със смелостта да се гмурне в дълбините и да извади най-прекрасните бисери на света.

— Не се ли оженил за императорската дъщеря?

— О, не — отговори Филаделфия, — защото вече бил женен и имал половин дузина деца. Но императорът го назначил за свой личен събирач на перли. Така беднякът станал уважаван, прославен мъж. — Тя свали огърлицата и я вдигна високо към лъчите на залязващото

слънце. — Нима ще допуснете легендарната плячка на бедния китайски събирач на перли да бъде продадена за няколко гроша?

Публиката се възпротиви бурно.

— Петстотин долара! — извика една жена от третата редица. Още преди аукционерът да се е качил на подиума, предложенията заваляха:

— Седемстотин и петдесет!

— Осемстотин!

— Деветстотин!

— Аз давам хиляда!

Докато крясъците на наддаващите изпълваха помещението, Филаделфия несъзнателно милваше скъпите на сърцето й перли. Накрая един джентълмен купи огърлицата за пет хиляди долара. Сърцето не й позволи да погледне в лицето му. Е, поне беше извоювала добра цена. Тя предаде огърлицата на аукционера и забърза към вратата, без да хвърли поглед назад.

Изведнъж се почувства изтощена до смърт. Нямаше да има сили да остане до края на търга. Гневът й угасна и тя се почувства безпомощна и ранима, твърде слаба от спомените за един живот, който вече нямаше да бъде нейният. Сега съжали, че беше споделила чувствата си с тези жалки глупаци. Те никога нямаше да изпитат дребните и големите радости, които двамата с баща й бяха преживели под този покрив. Подобно на китайския феодал, и те се ръководеха единствено от безогледна алчност.

При това прозрение започна да й се гади и тя ускори крачка, за да избяга от шумната гълчава в залата.

Малко преди да стигне до вратата, един задъхан мъжки глас извика името й.

— Мис Хънт! — Мистър Хувър тичаше да я спре. — Защо ни напускате, след като постигнахте такъв невероятен успех?

Тя се обърна и се опита да се усмихне.

— Бяхте прав, не биваше да идвам тук…

— Напротив, напротив! Само благодарение на вас успяхме да получим тази чудесна цена за перлите и сега всички горят от желание да видят другите скъпоценности. И те ли имат своя история?

— О, да, баща ми купуваше само уникални накити. Някои са преживели наистина вълнуващи неща.

— Няма ли да ни разкажете още нещо? Нали разбирате, ако успеем да вдигнем цените, дълговете на баща ви ще намалеят.

Тъй като беше абсолютно убедена в невинността на баща си, Филаделфия се бе заклела публично да изплати всеки цент, който той беше „изхарчил незаконно“. Но дълговете бяха огромни. Предупредиха я, че търгът и продажбата на къщата няма да задоволят кредиторите. Но тя беше готова да даде всичко от себе си, за да изплати колкото се може по-голяма част от дълговете. Ръката й неволно попипа писмата, които носеше до сърцето си, откакто намери трупа на баща си. Дясната му ръка стискаше все още димящия пистолет, писмата бяха в лявата. Полицията не знаеше нищо за тези документи. И никой нямаше да узнае, преди тя да е намерила подателя.

— Е, добре, мистър Хувър. Щом мислите, че присъствието ми ще е полезно, ще остана.

Едуардо Таварес се разхождаше нетърпеливо в градината и чакаше последните купувачи да вземат току-що придобитата си собственост. Търгът се бе проточил безкрайно. Ако Филаделфия Хънт не бе показала тази невероятна издръжливост, дори най-алчните купувачи нямаше да останат до късно вечерта. Той трябваше да си отиде още преди часове. Но беше неспособен да се откъсне от този мек, мелодичен глас.

Като Шехеразада тя омагьосваше слушателите си и ги отвеждаше в царството на приказките. Едуардо слушаше историите й, изпълнен със странни чувства. Накрая тя все пак напусна салона, все още незабулена, и мина покрай него. В този момент всичко, което някога беше знаел и чувствал, се промени.

Едуардо вярваше, че познава живота с всичките му лица. В течение на годините той беше познавал стотици жени и беше стигнал до убеждението, че отдавна е стигнал края на емоциите си. Ала красотата на Филаделфия Хънт се заби в сърцето му като стрела. Кехлибарените очи бяха помръкнали от неизплакани сълзи, тъмноруси кичури красяха гъстата медночервена коса. Тя беше не само красива, но и притежаваше единствено по рода си излъчване, което будеше гореща ревност у жените и плашеше дори най-смелите мъже.

В същия момент Едуардо стигна до второто обезпокояващо прозрение — той не само беше унищожил Уендъл Хънт, той беше разрушил завинаги живота на Филаделфия Хънт.

Преди обърквашата й красота да проникне до дълбините на душата му, той не си позволяваше да размишлява за последствията от дейността си. Тласкан от сляпа ярост, отмъщаваше на мъжете, които бяха унищожили семейството и дома му и едва не бяха отнели живота му. Хънт заслужаваше съдбата си. Но не и това невинно момиче.

Едуардо се обърна отново към къщата и по вените му протече могъща енергия, опиняваща като младо вино. Филаделфия Хънт беше излязла смело пред озлобените мъже и жени, дошли да се насладят на унижението й и да изкупят евтино имуществото на баща й. Смелостта й беше възхитителна, но той се съмняваше, че тя може да разбере степента на презрението, с което враждебният свят даряваше обеднелите, беззащитни млади жени.

Изведнъж той разбра какво трябваше да направи. Съдбата го бе тласнала към жестоки дела. Сега обаче беше длъжен да помогне на Филаделфия Хънт — само така щеше да се върне към по-добрите страни на характера си. Все още нямаше представа как би могъл да се доближи до нея. Но беше убеден, че ще намери път към сърцето й.

Тази абсурдна мисъл го накара да се засмее. Тайрън щеше да го обяви за луд. Може би наистина беше полудял — или за първи път от много години постъпваше разумно.

Филаделфия изчака, докато аукционерите се сбогуваха. После обиколи за последен път опустелия си дом. На горния етаж мина през почти празни стаи. Повечето мебели бяха разпродадени и къщата с двадесет и пет стаи изглеждаше призрачно пуста. Когато стъпките й отекнаха в голия коридор, ехото предизвика тръпки на страх по гърба й.

Преди да слезе по главното стълбище, тя спря, замаяна от усещането за огромната загуба. Сякаш едва сега бе осъзнала, че е останала сам-сама на света. Имаше чувството, че заедно с баща й си е отишло и цялото й бъдеще.

От сенките на входния салон се отдели висока тъмна фигура. Филаделфия с мъка потисна вика си. През целия ден къщата беше пълна с хора. Сигурно беше някой от работниците. Но този не се

движеше като слуга. Застана в подножието на стълбата, гордо изправен, и вдигна очаквателно глава към нея.

Обляно от лъчите на догарящото слънце, лицето с високи скули, широко чело и пълни чувствени устни й се стори неземно красиво. Леко къдравата, сресана назад коса блестеше гарвановочерна. Кожата беше неестествено тъмна, с цвета на полирано черешово дърво. Всичко в този човек изглеждаше чуждоземно, екзотично и много мъжествено. Към късия, чудесно ушит жакет, който стигаше до кръста и подчертаваше широките рамене, мъжът носеше панталон, който се стесняваше надолу. Не, наистина не беше работник. Цялата му фигура издаваше богатство и класово самочувствие — и излъчваше странно усещане за опасност.

— Кой сте вие? — попита тя и се вкопчи в последните остатъци от самообладанието си. Толкова беше изстрадала през този ден и сега това…

Мъжът не отговори, само се усмихна. Изкачи бавно стъпалата и очарованието на усмивката му я смая. Самоуверена, странно утешителна усмивка. Спря на две крачки от нея, поклони се със съвършена учтивост и й подаде ръка.

— Разрешете, сеньорита Хънт…

Филаделфия не успя да го идентифицира според акцента. Ала улови ръката му, тъй като не виждаше причина да му откаже този учтив жест.

Двамата слязоха в мълчание и тя изобщо не се сети да го попита защо е тук. На входа издърпа ръката си. Въпреки ръкавицата беше усетила твърде ясно топлината на кожата му и пръстите й бяха изтръпнали — чувство, което трябваше веднага да бъде заличено. Когато срещна погледа на тъмните му очи, инстинктът за самосъхранение я накара да се отдръпне.

За нейно облекчение мъжът отвори голямата врата. Тя мина бавно покрай него и отново бе удостоена с омайваща усмивка.

— Вървете си с бога, госпожице.

На ъгъла на улицата чакаше наемен файтон. Кочияшът на капрата клюмаше. Седеше тук почти шест часа. Два пъти беше слизал, за да напои конете, но не бе разменил нито дума с пътника си. Мъжът му даде десет долара, каза адреса и заяви, че при никакви обстоятелства не бива да го смущава, докато не му даде знак.

Кочияшът предполагаше, че джентълменът е заспал и е забравил намеренията си.

Който познаваше пътника обаче, щеше да го увери, че джентълменът на име Тайрън никога не спи. Той притежаваше инстинктите на дива котка от джунглата. Привидно ленив, той прекарваше цели часове с полузатворени очи и без да се помръдва, докато в действителност наблюдаваше всичко, което ставаше наоколо, винаги готов да покаже скритите си нокти.

Във вечерния здрач от къщата излязоха последните двама посетители.

Завеската на прозорчето се раздвижи, за да даде възможност на пътника да вижда по-добре. Жената вървеше с бързи стъпки по тротоара, Едуардо Таварес я следваше малко по-бавно. По някое време той спря и я проследи с поглед, докато тя изчезна зад ъгъла. Едва тогава джентълменът махна на един минаващ файтон, качи се и потегли. След секунди завеската бе спусната, в тъмния файтон пламна светлинка и угасна. Кочияшът усети мирис на тютюн.

Тайрън дъвчеше замислено крайчето на пурата си. Нямаше намерение да шпионира Едуардо в часовете на триумфа, но се оказа неспособен да се откаже от навиците си. Затова бе преживял от разстояние последния час на разплатата. Като емоционална личност Едуардо имаше нужда да се наслади на отмъщението си до последната капка. Само това щеше да му донесе желаното удовлетворение. Поради страстната си натура той беше лоялен съюзник и добър боец — единственият човек, който според Тайрън заслужаваше да му бъде приятел. В същото време той завиждаше на Едуардо за чувствата, които отказваше на себе си. Двамата заедно бяха придобили огромно богатство, бяха победили враговете си и щяха да се възползват по най-добрия начин от присвоеното имущество.

Но сега, след като отмъщението беше извършено, Тайрън предполагаше, че приятелят му ще пожелае онова, от което се беше лишавал толкова дълго — дом, мир, семейство. Затова щеше да скъса с миналото и да забрави завинаги старите си приятели. И най-вече него, Тайрън.

При мисълта, че би могъл да загуби дружбата с Едуардо, Тайрън не се развълнува особено. Само пурата затрепери в ръката му. Волята за оцеляване, която многократно го беше предпазвала от сигурна

смърт, му подсказваше, че тази връзка още не е приключена. Усещаше, че го очакват неприятности. Нямаше много вяра на чувствата, но никога не се отнасяше несериозно към страха. Ала докато откриеше причината за днешната си боязън, щеше да остави Едуардо на мира.

Изведнъж файтонът се изпълни с тих смях. Погледът, с който Едуардо беше проследил жената, отговаряше поне на един въпрос. Тайрън знаеше къде ще намери приятеля си, щом му дойде времето — между меките бедра на новата му любов.

2

— Разбери ме, моля те — в момента положението е неудържимо. — Хари Колсуърт нервно зарови пръсти в златнорусата си коса, после скри двете си ръце в джобовете и отново се заразхожда из малката стаичка на Филаделфия.

— Наистина ли смяташ, че не бива да разваляме годежа си завинаги? — попита съвсем спокойно девойката.

— Естествено, че не! Бих бил истински негодник, ако те изоставя в този тежък час! — Той спря пред нея и й се усмихна с благодарност. — О, Фили, знаех си, че ще бъдеш разумна. Както винаги.

— Да. Разумна. — Тя свали ръкавицата от лявата си ръка и измъкна от безименния си пръст прекрасен пръстен с рубин. — Сигурно си искаш пръстена обратно.

При вида на падежния пръстен в ръката й Хари преглътна мъчително. Баща му категорично му беше наредил да не се връща без пръстена. Едва сега той осъзна какво означаваше това и се почувства жалък негодник.

— Не е нужно, Фили, раздялата ни е само временна. Задръж го, докато отново можеш да го сложиш там, където му е мястото.

— В джоба ти или в кофата за боклук! — Филаделфия се изненада от гнева, който внезапно пламна в думите й. Беше очаквала, че Хари ще развали годежа, и това беше най-малката й грижа. Въпреки това сега изпитваше отвращение от страхливостта му. — Не се вълнувай излишно, Хари. Ти никога не си имал чувства към мен.

Мъжът се сгърчи, сякаш го беше ударила. Изведнъж Филаделфия изпита съжаление към бившия си годеник. Той не беше виновен, че се оказа въвлечен в грозен скандал. А и тя никога не биваше да се съгласява с годеж, който трябваше да обедини деловите интереси на две семейства, вместо да съедини две влюбени сърца.

— Не ме гледай така нещастно! — Тя стана и тикна пръстена под носа му. — Аз се осмелих да кажа открито онова, което ти с чувствителната си душа не посмя да произнесеш. — Тъй като Хари не

се помръдна, тя се протегна и пъхна пръстена в джоба на жакета му. — Знам, че не е редно да се товариш с жена, чийто баща е бил обвинен в страшно престъпление, макар и несправедливо. Мисли за бъдещето си. Баща ти се надява да ти намери място в Конгреса. Жена като мен само би ти пречила. Освен това аз не се интересувам от политика. — Тя го хвана за раменете, обърна го и го побутна меко, но категорично към вратата. — Върви и кажи на баща си, че ти желая само най-доброто.

На прага Хари се обърна отново към нея, видимо объркан и обиден. Баща му го бе предупредил, че Фили ще откаже да развали годежа. Все пак тя бе загубила цялото си богатство. Може би дори ще го заплашва да отнесе въпроса до съда. Един млад адвокат не биваше да си позволява подобие скандал. Ала Фили не му създаде никакви трудности. Той го знаеше още от самото начало и се гордееше с нея. Не се наложи дори да я моли за пръстена. Сега си припомни чека в джоба си и красивото му лице пламна от срам. Само при мисълта, че можеше да последва предложението на баща си и да се опита да се откупи…

— Аз те обичам, Фили, и не мога да си представя, че ще се разделим завинаги. Скоро хората ще забравят случилото се и…

— Сбогом, Хари, и всичко добро — прекъсна го енергично тя.

— Довиждане, Фили. — Засрамен и облекчен едновременно, той излезе от жалката стаичка на пансиона и изчезна от живота й.

Едва сега Филаделфия си разреши да въздъхне дълбоко и се настани удобно в креслото си. Какво ли още й предстоеше да понесе?

След минута на вратата се почука и тя стана неохотно. Ако Хари се беше върнал, за да измоли прошката й, щеше да му залепи плесница.

— О, Сали! Идвате тъкмо навреме.

Дребна жена в черна памучна рокля и скромна шапка влезе в стаичката и се огледа стъписано.

— Божичко, в предишната ви къща дори гардеробите бяха по-големи!

— И сигурно са били много по-скъпи — отговори с усмивка Филаделфия. — Знаеш ли колко печелят хората, които дават под наем гардероби…

Бившата икономка на семейство Хънт прокара пръст по стария скрин в ъгъла.

— Прах! Къде е слугинята? Трябва веднага да говоря с тази личност, за да я науча на ред!

— За съжаление нямам слугиня — не ми е нужна, тъй като имам само тези траурни дрехи и тази жалка стаичка.

— О, мис Фили, не помислих за това — призна дребната жена и засрамено наведе глава.

— Няма нищо, Сали. Повиках ви тук, за да ви изплатя възнаграждението. Останалите слуги получиха заплатите си, преди да опразнят къщата.

Сали извади от джоба си снежнобяла кърпичка и шумно се изсекна.

— Кой би помислил, че ще доживея този ден? Толкова е ужасно… Цял живот съм служила на баща ви, мис Фили. Ако можех, щях да работя за вас без пари.

Филаделфия протегна ръце да прегърне старата икономка, но се овладя. Ако си позволеше дори кратък миг на слабост, щеше да избухне в сълзи. С Хари се бе справила лесно, подкрепена от гнева. Тя извади от джоба си тънка кесия.

— Това е заплатата, която ви дължа, с изключение на последната седмица. Обещавам да ви я изпратя до края на месеца.

Сали погледна кесията с известна неловкост.

— Но… това вероятно е всичко, което притежавате. От какво ще живеете?

— Имам известни перспективи, Сали.

Очите на възрастната жена светнаха зарадвано.

— Значи все пак ще се преместите при роднините си в Сейнт Луис?

— За нещастие не. Едно забъркано в такъв грандиозен скандал момиче няма място под покрива на почтения им дом. Нали трябва да мислят за децата.

— Какво ще правите тогава?

Филаделфия потърка пулсиращите си слепоочия.

— Първо ще изпия чаша чай и веднага ще си легна. Денят беше труден…

— Колко сте бледа… — Сали я измери със загрижен поглед. — Да не сте болна?

— Не се тревожете, трябва ми само малко почивка. Вземете парите, не ме карайте да ви моля.

Разбирайки, че не й остава нищо друго, Сали посегна към кесията.

— Бог с вас, мис Фили. Ако имате нужда от нещо…

— Споменавайте ме в молитвите си. Искам да възстановя доброто име на баща си, а това няма да ме направи особено популярна в този град.

— Само бъдете предпазлива!

— Естествено. Харесвате ли новата си работа?

— Да, мис. Сега работя за доктор Еймс. Жена му е ужасна клюкарка, но аз знам как да я накарам да замълчи.

Филаделфия кимна с разбиране. Без съмнение любимата тема на мисис Еймс беше скандалът с банката на Хънт.

След като Сали си отиде, Филаделфия се облегна на вратата, затвори очи и изчака, докато болезненото пулсиране в слепоочията й изчезна. Повече от седмица не беше плакала. Ако започнеше, никога нямаше да спре. Е, поне този напрегнат ден свършваше… Когато някой почука на вратата, тя се стресна.

— Кой е?

— Един приятел — отговори мъжки глас.

Филаделфия побърза да се увери, че е превъртяла ключа.

— Приятелите ми си имат имена. Как се казвате?

— Моето име се произнася трудно. Ще позволите ли да поговоря с вас за нещо, което може да е от полза и за двама ни?

Тя поклати бавно глава.

— Омръзна ми да се разправям с недискретни репортери. Търсете сензациите си другаде.

— Аз не съм репортер.

Веднъж вече беше чувала този дълбок, мелодичен глас. След кратко колебание тя отключи и открехна вратата. Под газовата лампа стоеше красивият чужденец, който преди три дни я бе пресрещнал на стълбището в бащиния й дом.

— Бяхте на търга, нали? — попита тихо тя и той кимна усмихнато. — Как се казвате?

— Едуардо Доминго Ксавиер Таварес.

— Съжалявам, но не ви познавам.

Мъжът беше втренчил поглед в дългите пръсти, които стискаха рамката на вратата. Отдавна чакаше на входната врата. Първо покрай него мина млад джентълмен с пламтящо лице и трепереща устни. После старата слугиня. Едуардо не искаше да изплаши мис Хънт. Сега брадичката й не беше вирната като на търга. Очевидно се страхуваше от него и това му вдъхна желание да я закриля.

— Знам, че сте уморена, сеньорита. Ще позволите ли въпреки това да вляза и да ви кажа нещо?

— Не — отговори тя и отвори вратата малко по-широко.

— Това няма значение. Мога да говоря и в коридора. Но съседите ми изглеждат твърде любопитни, за да… — Той се озърна и я погледна многозначително.

Филаделфия проследи погледа му и откри открехнатата врата срещу жилището си. Стисна устни, за да не извика възмутено. Защо я наблюдаваха? Какво очакваха от нея? Да не би да си мислеха, че ще предизвика нов скандал?

— Вероятно се питате защо трябва да говорите с един непознат — продължи спокойно Едуардо. — Но ви уверявам, че съседите няма да имат възражения срещу посещението ми.

— Вече не ме интересува какво мисли за мен обществото! — изфуча тя и отвори вратата. — Заповядайте, но само за няколко минути.

Едуардо влезе и огледа учудено малкото помещение. Знаеше, че Филаделфия вече не плува в пари, но си мислеше, че ще я завари в по-добри условия. Сега огледа с нарастваща неловкост окъсаните завеси на единствения прозорец, издрасканите мебели, ниския таван. Когато се обърна към нея, я видя да се изчервява и веднага съжали, че се бе държал по този начин. Как да заговори за онова, което го бе довело тук?

Филаделфия се отпусна в едно кресло и се постара да скрие смущението си. Защо го бе зяпнала така? Но непознатият изглеждаше неописуемо красив с тази черна коса и тъмни очи. А свободното му държание събуди любопитството й. Ако се съдеше по акцента му, беше чужденец. При нормални обстоятелства никога не би срещнала такъв човек… Естествено, тя беше твърде добре възпитана, за да покаже изненадата си.

— Седнете, моля. За какво искате да говорите с мен, мистър…?

— Сеньор Таварес — отговори с търкалящо се „р“ той и зае място в другото кресло.

— Португалец ли сте?

Мъжът вдигна вежди и по вида му пролича, че е зарадван. Това момиче разбираше от чужди езици.

— Бразилец.

Дъхът й спря. В едно от писмата на баща й се споменаваше Бразилия.

— Да не би да сте дошли да говорите с мен… за баща ми? — попита с пресекващ глас тя.

— Не точно. Бих казал, че изпитвам особен интерес към вас.

При този отговор недоверието й отново се събуди.

— Без съмнение сте осведомен за клюките, присъствахте на търга…

Мъжът вдигна пръст към устните си и този предупредителен жест остави у нея впечатлението за бащинско отношение.

— Не искам да говорим за това. Вие нямате нищо общо.

В тъмните му очи светна странна настойчивост и Филаделфия усети една почти хипнотична сила. Въпреки това издържа на погледа му.

— Лъжете се, сеньор. Всичко, което се случи с баща ми, засяга и мен. Той не беше крадец. Тъй като го познавах по-добре от всеки друг на този свят, знам, че беше неспособен да извърши несправедливост. Животът му бе разрушен от лъжи. И никой, освен мен, не се стреми да докаже невинността му. — Тя повярва, че е открила в очите на бразилеца съчувствие, което скоро бе прогонено от… от какво?

— Възможно ли е да познаваме един човек докрай, сеньорита? Понякога непознатите, които се срещат само за няколко минути, узнават един за друг повече, отколкото онези, които прекарват целия си живот под един покрив. Ако се усъмним в това, ще отречем тайните, които се крият в дълбините на душата.

— Аз знам, че баща ми е невинен!

Едуардо вдигна рамене.

— Понякога уважаваме хора, които не заслужават уважението ни.

— Искате да ме обидите ли?

— В никакъв случай, сеньорита, просто съм свикнал да бъда честен. А честността изисква смелост, готовност да търсим реалността, не целта на желанията си. Много хора не са такива, каквито изглеждат.

Какво искаше да каже?

— Моля ви, сеньор, уморена съм и…

Мъжът огледа неодобрително бедняшката стаичка.

— Вечеряхте ли вече? Аз още не съм. Бихте ли ме придружили в някой близък ресторант?

— О, не. За днес ми стигат любопитни погледи и нетактичен шепот.

Едуардо видя как тя погледна към вратата. Очевидно се надяваше той да стане и да си отиде. Страстните мъже трябва да се упражняват в търпение — това бяха думи на баба му, които се бяха запечатали в паметта му. Той се бе опитал да задържи едно малко коте, което предпочиташе да бъде свободно, и без да иска, го бе удушил.

Междувременно бе станал по-умен. И сега копнееше много силно за нещо, но нямаше да го задуши. Той скръсти ръце пред гърдите си и я погледна.

— Е, добре, ще бъда кратък. Първо трябва да подчертая колко ви се възхищавам, сеньора Хънт. Смаян съм от вашата смелост, от вътрешната ви сила, от напълно основателната ви гордост. Вие сте красива, но въпреки това не бих ви нарекъл суетна.

Слисана от такава наглост, тя го погледна втренчено.

— Моля, продължете, сеньор. Все още не знам дали трябва да се чувствам поласкана или обидена.

— Поласкана, естествено. Само като си спомня как се отнесохте с онези идиоти, които не искаха да отворят кесиите си — това ме впечатли дълбоко. Вие сте истинска делова дама.

Под напора на гнева Филаделфия забрави изтощението си.

— За мен беше мъчение да продавам имуществото на баща си, сеньор. Направих го само за да си спестя унижението да изгубя безценни съкровища заради хора, които нямат представа какво са придобили. Стори ми се, че е полезно да ги просветя малко.

— И постигнахте зашеметяващ успех. Повярвах във всяка ваша дума. Затова съм тук. Притежавам няколко мини за скъпоценни камъни в Бразилия. Добиваме топази, аметисти, по малко рубини и злато. И аз

съм колекционер като баща ви. Пребивавам в страната ви, за да продавам скъпоценни камъни. Те са прекрасни, но се нуждаят от особена рамка, за да постигнат желаното от мен въздействие. Докато ви слушах по време на търга, изведнъж разбрах как би трябвало да представям скъпоценностите си, за да получа парите, които заслужавам. Затова дойдох да ви помоля, сеньорита, да носите накитите при обществени събития или в изисканите ресторанти на вашия прекрасен град. Разбира се, ще получавате съответното възнаграждение. Щом накитите ми украсят шията на една толкова красива и изискана дама, със сигурност ще намеря подходящи купувачи.

Филаделфия загуби ума и дума. Този човек наистина ли говореше сериозно? Думите му звучаха по-фантастично дори от историята за Мей Лин.

— Лоша шега, сеньор…

— В никакъв случай.

— Тогава ми позволете да задълбоча познанията ви за моите сънародници. След като обвиниха баща ми, че е пропилял поверените му пари, след като той банкрутира и се самоуби, аз загубих мястото си във висшето общество на Чикаго. Моето семейство ме обезнаследи, бившите ми приятели не искат да ме виждат. Ако се покажа на обществено място — особено по недискретния начин, който ми предлагате, — ще ми обърнат гръб или, което е още по-лошо, ще повикат полиция да конфискува бижутата, за да компенсира дълговете на баща ми. Съжалявам, но сте избрали лоша продавачка, сеньор. — Тя се надигна, треперейки от гняв. — Сбогом, сеньор!

Едуардо се изправи, възхитен от смелостта и, проклинайки собствената си глупост. Аргументите й бяха напълно основателни, а той не се бе сетил за нито един от тях.

— Пфу! Ама че съм глупак!

— Не бих могла да възразя — отвърна хладно тя. Пронизващият му поглед й отне дъха, но само за секунди.

— Простете, че смутих почивката ви, сеньорита. Отивам си, но ще дойда пак, щом реша тези дребни проблеми.

Той напусна малкото жилище толкова бързо, че Филаделфия нямаше време да му забрани второ посещение. След като вратата се затвори, в стаята остана слаба миризма.

Парфюм? Филаделфия се усмихна и поклати глава. Нито една дама не би се напръскала с тази смес от дърво и подправки. Ароматът беше чисто мъжки. Американците не използваха подобни парфюми. Но сеньор Таварес изглеждаше невероятно мъжествен с тези черни очи, които виждаха много повече, отколкото беше прилично. Е, може би една от съществените черти на бразилците беше да се парфюмират и да правят смешни предложения на обеднели млади дами.

Филаделфия въздъхна и заключи вратата. Постъпи глупаво, като го пусна да влезе… Нямаше да повтори тази грешка. Какъв неочакван край на този катастрофален ден…

Когато загаси светлината и се пъхна в леглото, тя отново осъзна с болезнена сила в каква ситуация беше изпаднала. Съвсем сама, без дом, без приятели. И никой, към когото можеше да се обърне.

— Защо не беше малко по-смел, Хари… — прошепна безутешно тя и изпод спуснатите й клепачи бликнаха сълзи.

3

— Бихте ли ми подали картофите, мила? — помоли мисис Уотсън и се усмихна весело на Филаделфия. — Вземете си още нещичко. Когато мъжът погледне жена си, много обича да види пълни бузки, нали, мистър Милър? — обърна се тя към джентълмена отляво.

— Разбира се, мадам! — Мистър Милър закима усърдно с голямата си, почти гола глава, после огледа изпитателно Филаделфия. — Освен това мъжът търси нещо, което да му напълни ръцете.

Филаделфия предаде без коментар варените картофи на съседката си. От три дни се хранеше с другите обитатели на пансиона — преживяване, което все повече я изнервяше.

— Дайте ми още едно парченце от тази великолепна шунка, мистър Джоунс — помоли мисис Уотсън мъжа, който седеше насреща й, и го дари със сияеща усмивка. По-скоро невзрачната закръглена жена с искрящи сини очи беше неоспоримата любимка на всички гости от мъжки пол, защото непрекъснато флиртуваше. — Знаете ли, мистър Уотсън често отбелязваше, че шунката трябва да прилича на женски устни — нежни, влажни, с розов блясък.

Отвратена, Филаделфия остави вилицата си. Глупостите на дебеланата накараха двамата търговски представители, отседнали в пансиона само за една вечер, да избухнат в луд смях.

— Колко удачно се изразявате, мисис Уотсън — похвали я великодушно мистър Джоунс. — Не мислите ли и вие така, мис?

Филаделфия измери с леден поглед съседа си, който й намигна весело. Преди да е успяла да се удържи, тя отговори:

— Намирам подобни разговори по-скоро за вулгарни.

Мисис Уотсън изохка възмутено.

— Какво си позволявате, млада госпожице!

— Съжалявам. — Неспособна да издържи на неодобрителните погледи, Филаделфия стана. — Но не съм в състояние да сравнявам храната си с женската анатомия, защото си развалям апетита. Извинете ме. — Тя хвърли салфетката на масата си и напусна трапезарията.

— Какво дръзко младо момиче! — изсъска зад гърба й мисис Уотсън. — И като си помисля, че някога беше от висшето общество…

— Беше? — повтори с интерес мистър Милър. — Какво искате да кажете?

Докато вървеше към вестибюла, Филаделфия чу как мисис Уотсън започна да разказва историята на баща й. Обзета от гняв, тя понечи да се обърне и да й поиска сметка, но като видя с какъв жаден интерес слушаха двамата мъже, се отказа. Ако сега направеше сцена, щеше да даде нов материал за клюки. И без това я болеше все повече от хапливите коментари и злобния шепот, които звучаха зад гърба й.

Тя изкачи неохотно стълбата към малкото си жилище. Вече мразеше стаята си дори повече от общите хранения — денем прекалено топла, нощем прекалено студена. Миришеше на пепелта от последната зима, на стара прах и плесен. Когато се чувстваше особено зле, тя си въобразяваше, че усеща дори миризмата на пот от някогашните й обитатели. Но това жалко помещение беше единственото й убежище.

Търгът беше донесъл повече от три пъти от очакваната сума, но съдът веднага конфискува всички пари под предлог, че Филаделфия няма право да задържи нито един цент, докато не покрият всички дългове. Тя нямаше да получава дори скромната месечна издръжка, която й бе обещал адвокатът. Беше изключено да оспори съдебното решение, тъй като другите партньори в катастрофалното капиталовложение, което доведе до банкрута на банката, бяха останали анонимни и следователно недосегаеми. Както предполагаше адвокатът, баща й беше станал жертва на заговор. За съжаление нямаха доказателства, а спекулациите не помагаха.

Филаделфия помнеше много добре колко загрижен беше баща й през последните дни. Даже твърдеше, че го преследват, и споменаваше стари духове, излезли от гробовете си, за да го измъчват. Тя го попита какво има предвид, но той я дари с ослепителната усмивка, която тя помнеше от детските си години и която означаваше: ти си твърде млада, за да разбереш тези неща, ти си добре закриляно дете, предпазено от черната страна на живота. Ала усмивката не стигна до очите му. С всеки ден се затваряше все повече в черупката си. След вечеря бързо се оттегляше в библиотеката. Филаделфия не знаеше нищо за сделките му. Любовта, с която я даряваше, се усещаше само в

редките мигове, когато си позволяваше малко свободно време. Баща й никога не говореше за професионалните си проблеми. Ако онази вечер й беше намекнал нещичко, което да я поведе по следите, да й позволи да докаже невинността му… Може би тя щеше да успее да го спаси — и него, и себе си.

Филаделфия потрепери и затвори очи. Миналата нощ беше сънувала, че я продават на търг като най-ценната вещ от колекцията на Уендъл Хънт. Поне така я нарече един от аукционерите и добави, че тя представлява прекрасно развлечение, почивка от реалностите на живота. Нима не беше означавала за баща си повече от любим предмет на изкуството? Тази мисъл я засрами. Дали той щеше да се разочарова от нея, както тя самата бе разочарована от себе си?

След една седмица трябваше да плати наема. А заради скандала, в който беше замесено името й, не можеше да си потърси работа. Едва след като нещата се позабравеха, можеха да й дадат някое място като учителка. Филаделфия изхълца и бързо затисна устата си. Не искаше да работи, не искаше да се тревожи за бъдещето си, искаше предишния си безгрижен и весел живот. Но не можеше дори да се надява.

На гроба на баща си бе обещала да намери мъжа или мъжете, които бяха отговорни за фалита му. Инстинктът й подсказваше, че в писмата ще намери важни указания, и в същото време я съветваше да пази тайната, докато научи нещо повече. Но ако скоро не станеше чудо, тя щеше да се озове в приюта за бедни. Неспособна да потисне хълцанията си, тя отвори вратата и влезе бързо в стаята си.

— Сеньорита Хънт! — Филаделфия извика и се отдръпна. До малката масичка, където пишеше и пиеше чай, стоеше сеньор Таварес. Веждите му бяха високо вдигнати. — Какво не е наред?

— Аз… вие ме изненадахте — заекна тя и бързо преглътна сълзите си.

— Но вие сте плакала — възрази той и й подаде кърпичката си.

— Не съм! — извика сърдито тя и отблъсна предложената кърпичка. Не можеше да се разголи пред този загадъчен мъж, не можеше да си позволи да покаже колко е слаба.

Той я измери със скептичен поглед, но не настоя.

— Е, може би съм се излъгал. Ами ако в окото ви е попаднала прашинка? Ще позволите ли да видя?

— Не е нужно — отвърна тя и пое дълбоко дъх.

— Настоявам! — Когато Филаделфия понечи да мине покрай него, Едуардо й препречи пътя. — Не се бойте, аз съм много сръчен и няма да ви заболи. — Той вдигна нежно брадичката й. — Елате тук, под светлината… Да, така е добре.

Щом се наведе над нея, Филаделфия забрави съпротивата си и се взря като омагьосана в атрактивното бронзово лице. Дълги тъмни ресници обрамчваха черните очи. Наистина ли умееше да прониква дълбоко в човешката душа, както намекваше погледът му?

— Ами да, има нещо… — Той изтри следите от сълзите й с крайчеца на кърпичката и добави с развеселена усмивка, която свидетелстваше за непоклатимо самочувствие: — За в бъдеще трябва да бъдете по-внимателна, сеньорита, за да не повредите прекрасните си топазени очи.

— Благодаря ви. — Когато той я пусна, тя избяга в другия край на стаята, защото близо до него не й достигаше въздух — по необясними причини. След секунди си припомни въпроса, който трябваше да зададе веднага. — Какво правите тук?

— Чакам ви.

— Много добре знаете какво имам предвид.

— О, да. Почуках и като не получих отговор, отворих и влязох. Видях, че не сте в стаята, и реших да почакам.

— Бях долу на вечеря. Не биваше да влизате в стаята ми без разрешение.

— Права сте — призна той и отново се усмихна. — И нямаше да вляза, ако се бяхте сетили да заключите вратата си. — Челото му се смръщи. — Явно не сте свикнала да се грижите за себе си, сеньорита. Запомнете думите ми: никога вече не оставяйте вратата си незаключена. Може би следващият гост няма да влезе с толкова добри намерения като мен.

Каква слаба утеха, помисли си горчиво Филаделфия. Този дързък, нагъл тип изобщо не приличаше на надежден защитник. Тази вечер носеше елегантен костюм с кадифена яка и копринени ревери. Отличната кройка, която насочваше погледа към добре оформеното тяло, явно не беше американска. Но не само това показваше чуждоземния му произход. Копчетата на бялата копринена жилетка и ризата бяха диамантени, не обичайните перлени. Вместо висока, колосана кръгла яка, беше вързал на шията си бяло шалче, а иглата,

която го държеше, беше украсена с огромен сапфир, заобиколен от диаманти. Контрастът между ослепителнобелия лен и тъмната кожа подчертаваше необикновения профил и хипнотичните очи. В тази стая той изглеждаше още по-чужд и далечен. За да прекъсне потискащото мълчание, тя отбеляза:

— Вие сте странен човек.

Едуардо я погледна объркано.

— Какво означава това?

— Чужд. Необичаен.

След няколко секунди размисъл той отвърна:

— Бих предпочел да ме наречете привлекателен.

Филаделфия смутено отмести очи. Той май се опитваше да флиртува! Хари никога не беше флиртувал с нея. Бившият й годеник беше сериозен младеж. Ала този непознат явно се забавляваше от всичко, което ставаше в живота му. Е, с нея нямаше да има късмет. Тя не искаше да флиртува — камо ли пък с него.

— Ако си спомням добре, бях ви попитала какво правите тук.

Едуардо се засмя и я покани да седне.

— Искам да ви покажа нещо, което може би ще разсее съмненията ви относно моите намерения.

— Както вече казах, аз не се интересувам от предложенията ви. Освен това присъствието ви в стаята ми е нежелано. Не съм свикнала да приемам непознати мъже насаме.

— Трябва ли да си губим времето с тези старомодни правила? — попита разочаровано той. — Повярвайте, не съм хвърлил око на добродетелта ви. — Когато Филаделфия изсъска възмутено, той избухна в тих смях. — Явно срещу обидите не сте така добре имунизирана както срещу ласкателствата.

Щом не можеше да се отърве от него, трябваше да го изслуша. Тя приседна на ръба на креслото и вирна брадичка.

— Давам ви пет минути, сеньор Таварес.

Той се запъти към леглото й и тя най-сетне забеляза ковчежетата за скъпоценности, които беше наредил там. Мъжът посегна към една доста голяма кутия, върна се при нея и вдигна капака.

Филаделфия затаи дъх. Като дъщеря на баща си тя беше виждала множество красиви накити — но никога не й беше попадала толкова внушителна огърлица, съставена от тежки медальони с езически

знаци. В средата на всяка плочка блестеше топаз с големина на палец. По краищата на плочките висяха синджирчета, украсени с аметисти и златни капки, в които бяха оковани рубини. Филаделфия не успя да скрие учудването си. Този бразилец ставаше все по-загадъчен.

— Невероятно красив накит… Ваш ли е?

Вместо да отговори, Едуардо Таварес затвори кутията, остави я на леглото и й донесе друга, тясна и дълга.

— Вероятно ще пожелаете да видите и това…

Върху бял сатен лежеше златно колие в испански стил, широко около четири сантиметра, обсипано с фасетно шлифовани камъни, блестящи като диаманти, но светлосини.

— Какви са тези камъни? — попита смаяно Филаделфия.

— Сини топази. — Той проследи с усмивка как тя докосна със страхопочитание един син камък. — Напомнят за летен ден, когато маранята трепери над полята, слънчевата светлина пари болезнено очите и небето грее яркосиньо.

— От вашите мини ли са? — Тя погледна в лицето му, твърде близо до нейното.

Едуардо не отговори и този път. Вместо това сложи колието на шията й и кимна доволно.

— Вие сте създадена точно за такива накити, сеньорита. — Той вдигна косата на тила й и закопча колието. После и донесе ръчното огледало от скрина.

Филаделфия го вдигна и едва не извика от възхищение. Въпреки слабата светлина сините топази изпускаха небесен огън.

— Не мога да си представя нещо по-красиво.

— О, можете, сеньорита, защото притежавате талант да омагьосвате хората. Само трябва да си послужите с фантазията си.

Изведнъж очите й потъмняха.

— Ако това беше истина…

— Какво желаете? Нови рокли? Пари? Още скъпоценности?

— Единственото, което искам, е да докажа невинността на баща си — отговори бавно тя. — Но първо трябва да изплатя всеки цент, който той уж е пропилял безразсъдно. И щом истината излезе наяве, ще се моля кредиторите му да се задавят с всички тези пари.

В решителния й поглед Едуардо прочете непоколебима убеденост в невинността на баща й и усети как помежду им се издигна

непреодолима бариера — или се разпростря минно поле.

— Ами ако онова, което смятате за истина, се окаже лъжа?

Филаделфия тръсна глава.

— Защо казвате това? Не се ли интересувате от истината?

Мъжът вдигна рамене и отстъпи малко назад. При мисълта, каква мъка щеше да й причини реалността, изпита нарастваща неловкост.

— Е, поне тези скъпоценни камъни са истински.

— Тогава трябва веднага да ви върна накита — реши тя, откопча колието и му го подаде. — Много благодаря, че ми го показахте.

Ала Едуардо не го взе, даже сключи пръстите й около него.

— Ами ако изпълня поне част от желанията ви? Ако заплащам услугите ви? Така ще можете да погасите дълговете на баща си.

Филаделфия пребледня. Пари за услугите й? Затова ли беше дошъл? За да я заслепи със скъпоценности? Нима си въобразяваше, че тя е толкова обедняла и отчаяна, че ще падне толкова дълбоко? Опита се да изтръгне ръката си, но той я задържа в желязна хватка.

— Пуснете ме! Аз не съм леко момиче!

Едуардо се подчини веднага.

— Аха, вие си помислихте, че си търся любовница. Нищо чудно, че се чувствате засегната. — Челото му се смръщи неодобрително. — Нали ви казах: искам само да ми помагате да продавам накитите. — Той въздъхна, върна се до леглото и вдигна тежката златна огърлица, която й бе показал в началото. — Този накит е изработен преди стотици години. Индианците от Амазонка са го направили за една португалска кралица. Сега се продава — готов съм да го дам на всяка дама в Чикаго, която може да ми плати достатъчно.

— Огърлицата е великолепна, но според мен е прекалено разкошна. Жена, която не произхожда от кралско семейство — а такива са повечето американки, — не може да си го позволи.

Едуардо махна пренебрежително. Беше очаквал подобен аргумент.

— А ако не бяхте американка, а обедняла френска аристократка? Дошли сте в Америка, за да забравите стореното ви зло, за да заличите спомена от загубата на семейството си — главно на баща си, който е загинал от вражеска ръка. Ако тази огърлица е единственото, което ви е останало от легендарната сбирка на семейството ви? Ако сте принудена да се разделите с нея, за да можете да живеете? Но сте

готова да я продадете само на човек, който цени стойността на този благороден накит също както са я ценили родителите ви!

Филаделфия затвори за миг очи, измъчвана от съмнения.

— Подигравате ли се с мен?

— В никакъв случай — отговори почти сърдито той. Когато се наведе над нея, в главата й остана само една мисъл — този мъж е красив като греха. Но не можа да разбере защо внезапно й се дощя да му вярва. Изпълнена със страх и непозната досега възбуда, тя попита:

— Какво всъщност искате от мен?

Усмивката му замая сетивата й.

— Вие притежавате таланта да сънувате наяве, да внушавате на хората неща, които не могат да видят с очите си. Сега ви предлагам шанс да се възползвате от този божи дар. Ако ми помогнете да продам скъпоценностите, които съм донесъл, ще ви дам половината от печалбата. Е, почтена ли е сделката? Можете ли вече да вземете решение?

Омайващият глас унищожи страха, но не и съмненията на Филаделфия.

— Не, това е лудост. Ако се съглася да продавам накитите ви, ще ме заклеймят като проститутка и ще ме изхвърлят завинаги от доброто общество. Не мога да го направя.

— Не можете или не искате? — попита спокойно той и се изправи.

— Никога не бих позволила да ме забъркат в измамни сделки.

Едуардо се усмихна и на лявата му буза се вдълба трапчинка.

— Според мен всяка жена гори от желание да притежава накит, който е видяла на шията на друга. Наречете го завист или алчност. Вие сте красива млада дама и всяка жена ще пожелае накитите, които носите. Ние ще ги продадем и по този начин ще изпълним съкровените желания на жените, които копнеят за красотата на другите.

Смаяна от тези аргументи, Филаделфия потърси удачни думи за отговор.

— Това… това е нечувано. Според мен е дори незаконно.

Едуардо равнодушно остави колието със сини топази в продълговатата кутийка.

— Простете, че загубих времето ви, сеньорита. Очевидно съм ви преценил погрешно.

Макар да знаеше, че не бива да го предизвиква, Филаделфия не се удържа и попита:

— До каква степен?

Мъжът отново вдигна рамене — навик, който винаги придружаваше гневния тон.

— Сметнах ви за смела млада дама, която обича приключенията и е готова на всичко, за да постигне целта си.

Изненадата й беше пълна. Наистина ли беше видял тези качества у нея? Баща й никога не би подкрепил подобни черти на характера. А и тя самата изобщо не се чувстваше жадна за приключения. И все пак — внезапно я обзе желание да докаже смелостта, която сеньор Таварес очакваше от нея. Може би той беше спасителят, за когото беше молила всемогъщия… Не, това беше повече от съмнително. С омайващата си, мъжествена красота той приличаше по-скоро на дявол, отколкото на ангел-хранител.

— В случай че… реша да обмисля предложението ви, трябва да ми обещаете, че няма да прекрачвате границите на законността.

— Разбира се, че не — отговори той със съмнителна бързина.

— И трябва да ми дадете свободата да прекъсна по свое усмотрение тази… тази делова връзка.

В продължение на няколко секунди мъжът я гледаше втренчено.

— Ако приемете предложението ми, вие ще се опитате да осъществите друга своя цел, която няма почти нищо общо със сегашното ви затруднено положение, прав ли съм?

Сега Филаделфия вдигна рамене — жест, който не й подхождаше.

— Аз имам нужда от своя процент от сделката, сеньор. И няма да се откажа от него, докато се движим в границите на закона.

Тържествуващата му усмивка някак не се връзваше с незначителната победа, която бе извоювал, и Филаделфия отново изпита подозрение. Ала преди да е успяла да размисли, той извика:

— Уговорихме се! — И за нейна изненада й подаде ръка, както правеха помежду си упоритите търговци, сключващи сделки за милиони. Тя отговори колебливо на ръкостискането му. — По този начин подпечатваме партньорството си, сеньорита.

— Нашето партньорство… — повтори с пресекващ глас тя. Доброволно ли бе взела решението си, или този внушителен мъж я бе

омагьосал? Защо я нарече смела авантюристка? И защо тя се чувстваше лекомислена и възбудена като ученичка? Въпросът имаше лесен отговор. Защото беше достатъчно глупава да се хване на въдицата му. Да си загуби ума по това невероятно красиво лице.

4

Нощта беше топла. Отнякъде долиташе меланхолична песен, изпълнявана от жена под съпровод на пиано. Бризът, който носеше неприятни миризми, развяваше завесите на прозорците, които Едуардо бе отворил въпреки съветите на американския си хазаин. Вонята на горещия паваж, на конски тор и на езерото Мичиган го изнервяше. Беше твърде далече от родината си, за да изпитва душевен мир. И беше останал прекалено дълго в тази чужда страна.

В такива моменти той копнееше за откритата веранда на своята естансия, където въздухът беше изпълнен от богатствата на плантацията му. Портокалови, лимонови, бананови и мангови дървета растяха в овощните му градини. По полята избуяваха захарна тръстика, ананаси и ямсови корени. Нощем жасминът, дивата мащерка и пушеците от многобройните огньове разпространяваха ароматите си. В тази прекрасна страна той си възвръщаше душевния мир. Макар че дори сънищата му бяха изпълнени с кошмари…

Едуардо поглади с отсъстващ вид дясната си китка. Под колосания маншет на ризата се криеха грапави и гладки белези, спомени за минало, което вече петнадесет години владееше живота му. Болката отдавна бе угаснала. Само споменът го връщаше отново и отново в онези времена, подобен на чудовище с остри зъби, които се впиваха в плътта му.

Той се отпусна на един стол, вдигна крака на писалището и посегна към пурите. Беше наел тези помещения в пристанищния квартал, защото не искаше да привлича вниманието върху себе си, нито върху постоянното движение на прислугата си. Макар че спокойно можеше да си позволи най-луксозния апартамент в хотелите на Мичиган Авеню. Квартирата му беше много по-комфортна от жалката стаичка на Филаделфия. Ала креслата, натъпкани с конски косми, тежките кадифени завеси и тъмното дърво измъчваха очите му. Той предпочиташе мебелите в Тайръновата къща в Ню Орлиънс —

черешово дърво, махагонови интарзии, крехки столове в стил Луи XIV, диван от времето на Директорията.

При мисълта за Тайрън Едуардо се намръщи. В джоба си носеше писмо, което съдържаше окончателната сметка. Цели седем години бяха работили заедно. Но макар че Тайрън се прояви като силен, богат на идеи съюзник — той беше непредвидим. Никога нямаше да разбере онова, което правеше сега Едуардо, никога не би одобрил, че приятелят му помага на дъщерята на мъжа, чийто банкрут бяха предизвикали. Затова беше по-добре Тайрън да не знае нищо.

Едуардо докосна джоба, където бе прибрал писмото. От една страна, съжаляваше за края на връзката, от друга обаче се чувстваше облекчен. Преди да напусне Чикаго, щеше да изпрати писмото. А щом Тайрън го получеше — ако изобщо се беше задържал в Ню Орлиънс, — следата на Едуардо и Филаделфия отдавна щеше да е изстинала. Той пъхна цигарата между устните си и посегна към кибрита. Погледът му се плъзна към вратата на съседната стая. Филаделфия се беше затворила там преди три часа със слугинята, която беше наел за нея.

Накрая бе успял да я спечели за плана си. Методите му бяха прости. Тя се съгласи с предложението, защото той й даваше онова, от което се нуждаеше отчаяно — пари. Преди една седмица бяха постигнали окончателно споразумение. Оттогава възхищението му растеше неудържимо. Беше очаквал тя да му предложи услугите си, както би направила всяка жена от неговия приятелски кръг, за да се отплати за великодушието му. Но тя отказваше упорито да се премести от жалката си квартира в апартамента му. Отказваше поканите за вечеря и за театър и се отнасяше към него с онази учтива, респектираща дистанция, с която изисканите дами се отнасяха към най-добрите си слуги.

Едуардо се изсмя тихо и поклати глава. За негово смайване тя бе приела абсурдния аргумент, който бе измислил, за да я ангажира. Както подчертаваше отново и отново, тя хранеше една-единствена надежда — да докаже невинността на баща си. Значи се налагаше да продължи фарса още известно време.

Тъй като Филаделфия Хънт вече не се числеше към доброто общество, трябваше да я превърнат в друг човек. Едуардо години наред беше сменял идентичността си в зависимост от обстоятелствата

и сега без усилия създаде напълно нова личност. От следващото утро Филаделфия Хънт щеше да престане да съществува. На нейно място щеше да се появи мадмоазел Фелиз дьо Ронсар, осиротяла френска аристократка, загубила наследството си. И сега той чакаше да разбере дали последната фаза на трансформацията щеше да се увенчае с успех.

Едуардо върна кибритената клечка в кутията и извади пурата от устата си. Всъщност трябваше да се радва, не да храни съмнения. Макар че онова, към което тласкаше Филаделфия, беше в пълно противоречие със здравия разум. Но той вече не беше в състояние да се откаже от нея при никакви обстоятелства. Още от първата им среща вярваше, че са предопределени един за друг. Не можеше да разбере как бе стигнал до това убеждение и защо се бе привързал точно към тази жена. Каква ирония! Щом тя откриеше каква роля бе изиграл сегашният й закрилник в банкрута на баща й, със сигурност щеше да го намрази. Години наред той беше работил, за да изпълни клетвата, дадена пред два гроба сред бразилската джунгла. Сега вече можеше да се заеме със собствената си съдба и ако се наложеше, щеше да се пребори със силите на ада и на рая, за да има правото да се грижи за Филаделфия Хънт. Щеше да я ухажва нежно и търпеливо, да спечели доверието й. И тогава — може би — тя нямаше да се отвърне от него, щом истината излезеше на бял свят. Той чакаше този момент, изпълнен с надежда и неясна тревога.

Едуардо промърмори няколко неособено прилични думи на португалски и се отпусна назад. Изведнъж вратата на съседното помещение се отвори с трясък и той забрави съмненията си. Млада жена с гладко сресана назад тъмнокестенява коса престъпи прага. Дълбокото, равно изрязано деколте разкриваше съвършено оформените рамене. Тя беше красива и грациозна — и напълно чужда.

Филаделфия се движеше колебливо. Беше й крайно неприятно да облече роклята, купена от сеньор Едуардо. Предпочиташе да си остане в скромното си траурно облекло. Но като видя елегантната черна дреха, не можа да устои и позволи на слугинята да я облече. Що се отнася до останалите елементи от преобразяването й, тя се чувстваше несигурно и глупаво. Когато сеньор Таварес стана иззад писалището си, неловкостта й нарасна. Той я подложи на щателен оглед. И нищо в тъмните очи не подсказа, че изпитва възхищение.

Мисис Колинс, която й бе помагала усърдно, усети неодобрението на джентълмена и се опита да разведри напрегнатата атмосфера.

— Не е ли красива като картинка? Сигурно сте много доволен, сър.

Явно не. Смръщил чело, той се запъти към елегантната млада дама. Тя остана неподвижна и издържа погледа му. Ала сърцето й заби по-силно, когато пръстите му докоснаха кичурите зад лявото й ухо. Докосването му събуди странно усещане, от което бузите й пламнаха. Тя сведе бързо ресници, надявайки се, че той не е забелязал изчервяването й.

След известно време Филаделфия отново вдигна очи. Едуардо все още я оглеждаше с онази измамна мекота, зад която се усещаше застрашителна, желязна сила на волята. Огледът започна да я ядосва. Защо мълчеше? Защо не й кажеше направо, че намира вида й ужасен? Но той само стоеше и я гледаше, докато тя повярва, че е готова да се разкрещи или да падне в безсъзнание. Накрая той й махна нетърпеливо да се обърна и тя се подчини неохотно. Завъртя се грациозно и ветрилообразният шлейф се разпростря по пода.

Щом Филаделфия се обърна с гръб към него, Едуардо се усмихна. Преобразяването й беше пълен успех. Боята, която бе потъмнила медноцветните къдрици, променяше и чертите на лицето й. Кехлибарените очи изглеждаха по-светли, бузите по-бледи. Устните бяха слабо очертани с червило, веждите и миглите бяха подсилени с черен въглен. Дори най-добрата й приятелка нямаше да я познае в този вид.

Докато Филаделфия се разхождаше из стаята, Едуардо не престана да се усмихва. Роклята от тънка черна коприна със златни ивици подчертаваше допълнително новия контраст между косата и светлия тен, извезаните жълти и черни копринени розички смекчаваха строгата кройка и напомняха, че носещата ги е младо момиче. Погледът му се задържа на дълбокото деколте, изпод което надничаха меко закръглените момински гърди, после се премести към прекрасните ръце и лактите с прелестни трапчинки. Яркочервената панделка над турнюра подчертаваше красивата извивка на хълбоците. Изведнъж пулсът му се ускори, но той съумя да скрие желанието си. Тя

можеше да забележи, че той я желае с цялата сила на сърцето си, и да избяга.

След като свърши представянето си, Филаделфия се обърна към Едуардо и скръсти ръце под гърдите.

— Кажете нещо, за бога!

Мъжът се ухили и на лявата му буза се вдълба трапчинка.

— Какво би могъл да каже един мъж, когато пред него е застанала толкова красива жена? Вие сте омагьосваща, скъпа, завладяваща — и невероятно изкусителна.

Филаделфия се изчерви още повече и хвърли бърз поглед към мисис Колинс.

— Много ви благодаря… макар че комплиментите ви звучат по-скоро екстравагантно, отколкото учтиво.

— Оставете ни сами — заповяда Едуардо, без да се обръща към слугинята.

Мисис Колинс кимна.

— Ако имате нужда от мен, ще бъда в съседната стая.

— Тази нощ няма да имаме повече нужда от услугите ви — отвърна той и извади от джоба си банкнота.

Като я видя, слугинята засия с цялото си лице.

— О, много сте любезен, сър.

Джентълменът я бе ангажирал като камериерка за „подопечната“ си. Поне такива бяха думите му. Ала блясъкът в очите му, докато наблюдаваше момичето, не убягна от вниманието й. Вероятно младата дама му беше любовница. Но мисис Колинс си знаеше, че не е нейна работа да обсъжда морала на господарите си. По пътя към вратата тя се обърна окуражително към Филаделфия:

— Желая ви приятна вечер, мис. Джентълменът е изключително щедър, стига да изпълнявате желанията му.

Изражението й ясно показваше какво има предвид. Филаделфия кимна ледено. Щом вратата се затвори, тя се нахвърли ядно върху Едуардо:

— Не биваше да се държите по този начин. Сега тя си мисли, че аз… че ние… Това е неприлично!

Мъжът вдигна рамене.

— Тя не знае нищо, само си въобразява. — Ала следващите му думи засилиха неловкостта й: — Освен това няма да останем дълго

тук. Така че няма никакво значение, какво си мисли мисис Колинс.

— Ако искате да бъдем делови партньори, трябва да се съобразявате с чувствата ми. Не искам да ми правите комплименти. Това не е обичайно в Чикаго.

Едуардо развеселено вдигна вежди. Така му се искаше да я грабне в прегръдките си и да заличи всички белези на доброто възпитание с гореща целувка. Ала се овладя.

— В моята родина всяка дама би се нацупила, че я даряват с подобни безобидни комплименти, и би поискала нещо съвсем друго.

— В такъв случай аз ви разочаровах — отвърна хладно Филаделфия. — Но не позволявам да ме излагате пред други хора.

Мъжът бавно поклати глава.

— Сигурно повечето американки се държат като стари моми, защото носят по десетина колосани фусти…

Обзета от възмущение, тя направи крачка към него.

— Може би не отговарям на идеала ви за жена, но според моето скромно мнение вие изобщо не сте съвършен джентълмен.

— Браво, сеньорита! — Звънкият му смях я обърка още повече. — Знаех си — във вашето сърце дреме неподозирана страст.

Бузите й се оцветиха в тъмночервено, когато разбра, че той нарочно я беше ядосал.

— Вие ме предизвиквате! Това е непочтено!

— Може би. Но за съжаление вие отказвате да флиртувате с мен, а аз много искам да видя как бузките ви порозовяват. Затова се опитвам да ви провокирам.

Филаделфия разбра, че в този случай е по-умно да премълчи.

— Харесва ли ви роклята? — попита след малко Едуардо.

Тя видя как погледът му се плъзна към деколтето и си припомни всички причини, поради които не биваше да бъде тук.

— Прекрасна рокля — отговори хладно тя. — Но ако ми позволите, ще спомена, че не е особено модерна. — Тя разпростря полата си и размаха разкошния шлейф. — Ветрилообразният шлейф излезе от мода преди цели три години. Новите вечерни рокли се носят с къси и не толкова натруфени шлейфове.

Тъмните му вежди се вдигнаха предизвикателно.

— Нима очаквахте да ви изкипря според най-новата парижка мода?

— Разбира се, че не. — Бузите й отново пламнаха. — Посочих ви този старомоден шлейф само защото вие сте платили за тази рокля, а аз не искам да ви мамят с лоша стока.

— Нарочно избрах рокля с голям шлейф. Вие играете точно определена роля и трябва да се обличате според нея. Нали се разбрахме, че щом отидем в Ню Йорк, ще се представите за френска аристократка, изгубила родителите си при пруската обсада на Париж преди шест години?

— Това беше ваша идея. А аз се съмнявам, че ще се намери дори един човек, който да повярва в тази смешна история.

— Ако се проявите като добра артистка, ще ви повярват. За щастие сте учили френски и акцентът ви е приличен.

— Много благодаря — отвърна сухо тя.

— Да не мислите, че не съм в състояние да преценя? Позволете да ви съобщя, че прекарах доста време в Париж.

— Очевидно можете да се похвалите със забележително минало.

Саркастичният й тон не му убягна.

— Мисля, че сме на едно мнение относно историята ви. След загиването на Втората империя вие сте напуснали Париж и сте прекарали последните три години в чужбина. В началото сте се обличали според най-новата мода, но сега вече нямате финансови средства. Тази рокля трябва да изглежда износена. Седнете и се опитайте да я посмачкате. Освен това ви предлагам да й направите няколко хубави петънца. Можете няколко пъти да стъпите върху подгъва. Не твърде силно, за да може да се закърпи. След първото пране роклята ще изглежда още по-добре.

Филаделфия се вцепени от ужас.

— Тази рокля ви струваше цяло състояние. Защо искате да я развалям? Да не сте луд?

— Не съм, успокойте се. — Едуардо извади от джоба си тънка кожена папка. — Това са новите ви документи. От този миг нататък името ви е мадмоазел Фелиз дьо Ронсар. В папката е и билетът ви до Ню Йорк Сити. Тръгвате след три дни.

Филаделфия пое кожената папка и когато прочете чуждото име, съмненията й се върнаха. Защо се съгласи с този маскарад, който граничеше с измама? Нямаше никакво доверие в този бразилец. От

друга страна — ако не се беше съгласила да работи за него, сега нямаше да има покрив над главата си.

— О, господи, не знам дали ще се справя…

— И защо не? — Тъмните очи се присвиха още повече.

Филаделфия го погледна предизвикателно.

— Откъде да знам какво трябва да кажа на хората? Ами ако забравя новото си име?

— Ако предпочитате, можете да се явите в Ню Йорк с името мис Филаделфия Хънт. За мен това е без значение. — Ядосан от съпротивата й срещу измислената от него роля, той й обърна гръб и се заразхожда нервно из стаята. — Какво ще си помислят, като чуят истинското ви име? Клюките се разпространяват много по-бързо, отколкото си мислите. Дори хората, които никога не са чували за вас, са информирани за съдбата на баща ви. Все пак той беше уважаван чикагски банкер и ужасяващите му загуби са се отразили върху американските финансови кръгове.

— Трябва ли при всеки удобен случай да ми напомняте коя съм и какво загубих? — попита със задавен глас тя.

Когато Едуардо се обърна към нея, сърцето му спря да бие. Филаделфия беше загубила величествената си елегантност и той видя само една прекрасна, дълбоко наранена млада жена, по чиито дълги ресници висяха сълзи. Веднага се втурна към нея и нежно я привлече към гърдите си, за да я утеши.

— Простете ми. Говорих, без да мисля.

Макар че прегръдката му беше съвсем лека, дъхът й спря. Твърде интензивно беше усещането за силните ръце, които бяха обхванали голите й рамене.

— Моля ви, пуснете ме.

Едуардо се подчини без възражения, предполагайки, че ще прочете в очите й нов гняв. Ала видя в кехлибарените им дълбини само дълбока тъга. Не за първи път в кръвта му пламна горещо желание и той се принуди да отстъпи крачка назад.

— Колкото и да съжалявам, ще трябва да ви напусна за известно време.

— Защо?

— Защото трябва да заминете за Ню Йорк сама. Ако сте придружена от някакъв си джентълмен, не можете да очаквате, че

обществото ще се заинтересува от бедното френско сираче. Без съмнение всички ще ме сметнат за ваш любовник. Нали видяхте как реагира мисис Колинс.

— О!

— Това ли е всичко, което можете да кажете?

Филаделфия не се поддаде на уловката.

— Обяснението ви звучи разумно.

— Аз обикновено съм разумен. Но мисля, че не трябва да се прекалява с разума.

Тя избягна погледа му.

— Може би да, но онова, което очаквате от мен, е повече от неразумно. Как бих могла да замина сам-сама за един град, където не познавам никого? Какво ще правя там?

Едуардо отново направи няколко крачки по стаята. Ако останеше в близост до Филаделфия, щеше да загуби самообладание.

— Ще ви посрещнат на гарата. Мисля, че засега не е нужно да знаете нищо повече.

Сега вече се обади своенравието й, едно от особените й качества.

— Според мен, още преди да се кача във влака, трябва да знам какво ме очаква.

— Е, добре. Какво искате да узнаете, скъпа?

— Мога ли да ви вярвам? Та аз дори не знам дали всичко, което ми разказахте, е вярно.

— Не е ли малко късно за съмнения? — попита с усмивка той.

Филаделфия нетърпеливо отметна глава назад.

— За бога! Твърдите, че сте богат човек. Ами ако сте откраднали накитите, които ми показахте?

— Ако бях крадец, нямаше да излагам плячката си на показ. Крадците на бижута най-често унищожават скъпите накити и продават камъните и златото поотделно. Оригиналът се разпознава много лесно. А що се отнася до богатството ми — първия си благороден камък спечелих в Санта Терезина при игра на карти с един грозен квакер, който си въобразяваше, че късметът никога няма да го изостави. — Той отиде при нея и приглади назад една непокорна къдрица. — Искате ли да ви изброя какво притежавам? Аз наистина съм много богат, menina. Харесва ли ви това?

— Какво всъщност означава menina? — попита тя с надеждата да отклони вниманието му.

— Това е португалска гальовна дума. — В черните му очи затанцуваха малки дяволчета. — Да я преведа ли?

Филаделфия побърза да промени темата.

— И как се сдобихте с богатството си, сеньор Таварес?

Сякаш не бе чул въпроса й, мъжът извади от вътрешния си джоб продълговата метална кутийка.

— За малко щях да забравя. — Той щракна капачето и й показа огърлица от диаманти, подредени като цвете — френска, от средата на осемнадесетия век. — Цяло щастие е, че френските аристократи от онова време престанали да украсяват себе си и започнали да кичат жените си със скъпоценни камъни… През следващите седмици това изключително бижу ще краси прелестната ви шийка. Аз го наричам колието на Ронсар — това е последният остатък от наследството ви. Прекрасно е, нали?

Докато разглеждаше невероятната огърлица, Филаделфия забрави за няколко секунди всичките си съмнения.

— Съвършена е! — Тя се наведе и огледа с нарастващо внимание безупречните диаманти. — Средните камъни са поне по три карата.

— По четири.

— А шлифовката във форма на листенца — никога не бях виждала подобно нещо.

— Да, камъните са единствени по рода си — съгласи се той, зарадван от въодушевлението и знанията й. Извади огърлицата от кутийката и се обърна към нея. — Да видим, ще подхожда ли на роклята ви.

Скъпоценните камъни бяха хладни, но мъжките пръсти опариха кожата й, а щракването на ключалката я уплаши.

— Застанете пред огледалото над камината и ми кажете какво мислите.

Филаделфия му позволи да я отведе пред огледалото. Ала вместо да се вгледа в собственото си отражение, тя погледна мъжа да себе си. Едва сега забеляза, че той я надвишаваше с цяла глава. Двамата стояха един до друг, сякаш позираха за портрет. О, не — ако трябваше да ги нарисуват или снимат, той щеше да седне, а тя да се изправи зад него и да сложи ръка на рамото му.

Филаделфия се опита да се представи как щеше да се чувства, ако беше част от такъв портрет. Обичайната поза за съпружеска двойка… Някога си мислеше, че Хари със своята целеустременост и силна воля ще стои винаги в центъра на живота и. Но се оказа, че той не притежаваше нито едно от тези качества…

Ала никой не би се усъмнил в решителността на мъжа, който стоеше до нея пред огледалото. Нищо у него не загатваше за слабост или покорство. През последната седмица тя го бе наблюдавала многократно да ходи напред-назад, самоуверен и гъвкав като пантера. Всяка крачка беше доказателство за непобедимо самочувствие, за непоколебима вяра в способността му да се справя с всякакви ситуации. Ако се влюбеше в някоя жена, той нямаше да се съобразява с волята на баща си. Дори съпротивата й нямаше да му попречи да я завладее. Но коя жена би отблъснала любовта на такъв мъж? Може би в живота му вече имаше жена, дори съпруга, която го чакаше да се върне от дългото пътуване на север?

Филаделфия сведе глава. Защо се смущаваше от мисълта, че той би могъл да обича друга? Това беше смешно! Двамата произхождаха от различни светове, от различни култури. Какво я интересуваше на коя жена принадлежеше сърцето му? Всъщност изобщо не я беше грижа. Тя просто завиждаше на щастливите жени, тъй като нейният живот беше разрушен. Можеше да мисли за по-добро бъдеще едва когато откриеше защо беше банкрутирал баща й и кои бяха унищожителите му. И ако можеше, да отмъсти за него.

Едуардо наблюдаваше изражението й с ъгълчето на окото си, уж съсредоточил вниманието си върху колието. Хареса му, че тя го оглеждаше така внимателно. Твърде често се отнасяше към него не като към красив, жизнен мъж, а като към стар банков чиновник, с когото беше принудена да разговаря. Въпреки това той усещаше топлата плът и кръв под хладната фасада — особено откакто носеше тази рокля. Отново го обзе желание.

За да прогони тези мисли, той се съсредоточи върху колието, ала погледът му не можа да се откъсне от гърдите й и неловкостта му нарасна.

— Ами ако загубя огърлицата… или ако ми я откраднат…

Едуардо примигна объркано. Явно тя бе задала въпрос, на който той трябваше да отговори. А той изобщо не я беше чул.

Когато го погледна, Филаделфия изтълкува погрешно смръщеното му чело и повярва, че то е отговор на въпроса ѝ.

— Разбира се, аз ще се пазя. Но ако не можете да ми поверите скъпоценностите, най-добре е да ги пазите сам.

— Не, сеньорита, аз ви се доверявам напълно и ценя високо вашия ум. Кажете ми, как бихте защитили едно толкова ценно бижу?

— Ще поръчам дубликат от бели камъчета. — Тя побърза да се освободи от близостта, която я замайваше. Ръцете на Хари бяха винаги толкова хладни…

— Вече го направих. — Той извади от джоба на жакета си второ колие, почти идентично с първото. При това закопчалката се закачи за писмото и пликът падна на пода. Филаделфия се наведе да го вдигне, но Едуардо я изпревари и бързо го грабна — все пак тя успя да прочете, че е адресирано до Ню Орлиънс. Той се изправи с усмивка, която за първи път не бе стигнала до очите му, и прибра писмото си. По гърба ѝ пролазиха студени тръпки. Явно не биваше да вижда този плик.

В едно от писмата на баща ѝ се споменаваше адрес в Ню Орлиънс. Случайност ли беше, че сеньор Таварес беше писал на някого от този град? Или играеше с нея някаква тайнствена игра? Той я бе ангажирал да продава скъпоценностите му. А тя го използваше за собствените си цели. Но при това никога не биваше да забравя, че той беше чужденец — и не заслужаваше доверие. Едуардо забеляза замисленото ѝ изражение, но не можа да отгатне какви мисли я вълнуваха.

— Това е дубликатът — заяви той и вдигна второто колие. — Истинският накит ще остане в сейфа, докато бъде представен в Ню Йорк.

— Аха, разбирам. И кой накит ще продадете, сеньор?

Ето какво било — тя го смяташе за негодник, за шарлатан.

— Все още не ми вярвате — произнесе укорително той.

— Имам всички основания да се държа по този начин. Явно сте писали на приятел. Много хора ли познавате в Ню Орлиънс?

Усмивката му замръзна. Значи бе прочела адреса. Това момиче беше умно и бдително. В никакъв случай не биваше да надникне в миналото му.

— Няколко. И вие ли имате познати там?

— Няколко — отговори тя със същата неопределеност като него.

— Някой ден трябва да ги сравним. Може би така ще установим колко неща ни свързват.

Макар че гласът му звучеше приятелски, тя усети, че е объркан. Тя не познаваше никого в Ню Орлиънс, но не беше нужно да му го казва. Ако той се опиташе да й измъкне подробности, можеше да каже нещо, което да й е от полза.

— Какво съобщихте на роднините си? — попита той, за да сменят темата.

— Писах на семейството на мама в Сейнт Луис и обясних, че възнамерявам посетя далечни роднини на баща си, които живеят в Ню Йорк Сити.

— Имате ли роднини в Ню Йорк Сити?

— И да имам, не ги познавам.

Едуардо кимна доволно.

— Какво казахте на адвоката си?

— Същото. Обещах да му пиша редовно.

— Значи приключихте с живота си като Филаделфия Хънт.

Тези думи я изпълниха с неловкост.

— Да… вероятно.

— Чувствате ли се вече като мадмоазел Дьо Ронсар?

— Разбира се, че не. Ще се срещнем ли в Ню Йорк?

— Не, но не се бойте, един много надежден мъж ще ви закриля.

Филаделфия го изгледа объркано.

— Кой е той? Как ще го позная?

На лявата му буза отново се появи прелестната трапчинка.

— Не е нужно да се тревожите за нищо, мадмоазел Дьо Ронсар. Той ще ви познае.

Филаделфия затвори с въздишка куфара си и се обърна към прозореца на купето. Като видя отражението си в стъклото, дъхът й се ускори. След почти цяла седмица още не беше свикнала с тази тъмнокоса млада дама. Наведе се и се вгледа в лицето си. Не беше ли почернила едната вежда по-силно от другата? Трябваше да се упражнява прилежно, за да се научи да се гримира. Ако използваше твърде много руж, щеше да заприлича на леко момиче. А ако

прекалеше с туша на светлите ресници, можеше да издаде, че косата й е боядисана. Тя въздъхна отново и се отпусна на меката седалка.

— Сигурно чакате с нетърпение да потеглим, мила? — попита възрастната жена, която седеше насреща й.

— Да… — Филаделфия побърза да прибави френската дума. О, господи, как да лъже хората, че е французойка, ако говори само английски?

— За първи път ли отивате в Ню Йорк?

Филаделфия кимна с усмивка.

— Надявам се да ви е забавно. Сигурно ще отседнете при роднини.

— Non.

— Наистина ли? — Жената я погледна подозрително.

— Ще ме посрещнат на гарата — обясни със силен френски акцент Филаделфия и преглътна мъчително. Едуардо Таварес й беше наредил да казва на новите си познати, че е прекарала последните години при братовчеди в Англия и се е научила да говори много добре английски. Но й липсваше самоувереност, за да произнася подобни лъжи убедително. Ако произнесеше някоя спонтанно изникнала мисъл, щеше да се издаде. Вече съжаляваше с цялото си сърце, че се бе впуснала в този опасен маскарад.

— Отдавна ли сте в Америка?

Филаделфия се сгърчи, сякаш жената я бе убола с един от шишовете за плетене, които почиваха в скута й.

— В Америка? — Тя се опита да си припомни прецизните указания на сеньор Таварес. — Mais non, едва от един месец. Пристигнах с кораб в Сан Франциско.

Жената вдигна учудено посивелите си вежди и намести червеното вълнено кълбо.

— Какъв странен маршрут — от Франция в Сан Франциско…

— Не, от Индия. — Бузите на Филаделфия пламнаха. Не можеше да понася несигурността в гласа си.

— Какво далечно пътуване за една толкова млада дама… — Жената помълча малко и заразказва с усмивка: — Много добре знам какво е. Преди много години, докато бях млада и силна, пътувах често до Индия. Баща ми беше капитан на китоловен кораб и мама много обичаше да се наема като пръв помощник. Джейми, най-големият ми

син, командва товарен кораб, с който пренася каучук от Бразилия за Бостън. Били ли сте в Бразилия?

— О, не, как можа да ви хрумне подобно нещо? — изохка уплашено Филаделфия.

Явно жената чу във въпроса й истински интерес, защото се оживи още повече.

— Е, аз самата никога не съм била там — ако имате това предвид. Джейми казва, че това е най-дивата страна, създадена някога от всемогъщия. В джунглата живеят само езичници, реките гъмжат от змии и грамадни риби, които ядат хора. За добър християнин като моя Джейми сигурно е ужасно да живее в такива условия. И аз му го казах. Само като си представя, че той влиза в пристанището, а на брега чакат тълпи полуголи кафяви момичета, и се сещам за Том Фостър преди десет години. — Тя се наведе и обясни доверително: — Том купил жена си, и то евтино.

— Възхитително… Скоро ли ще стигнем в Ню Йорк?

— Не точно. Пенсилванската железница свършва край Ексчейндж плейс в Ню Джърси.

— Ню Джърси? — повтори учудено Филаделфия. — Няма ли да продължим по-нататък?

— Можете да вземете корабче до Манхатън, мила моя.

— О… — прошепна объркано Филаделфия. Сеньор Таварес й бе казал, че някой ще я посрещне на гарата в Ню Йорк. Дали не е знаел, че тя трябва да се прекачи на корабче?

Жената я оглеждаше внимателно, но едва сега обърна внимание на черното й облекло.

— В траур ли сте, детето ми? — Филаделфия кимна. — Родителите ви? — Момичето кимна отново. — Бедничката… И сега сте сам-сама в чуждата страна, на път към чужди хора? — Тъй като не знаеше какво би могла да отговори, Филаделфия кимна за трети път. — Е, не си блъскайте красивата главица, аз ще се погрижа да стигнете до целта. — Спътницата й остави плетката настрана и й протегна ръка. — Казвам се Сара Граб и живея в Ню Бедфорд, Масачузетс.

— А аз съм Фелиз дьо Ронсар от Париж — отговори Филаделфия и стисна ръката й.

След час тя беше много радостна, че можеше да разчита на помощта на мисис Граб. Огромната гара Ексчейндж Плейс приличаше

на лабиринт от локомотиви, гъст пушек, всевъзможни шумове, багаж и маси от хора. Щом стъпи на перона под свода от железни тръби, тя се почувства изгубена и уплашена.

— Почакайте тук, мила, аз ще доведа носач. — Само след секунди мисис Граб изчезна в навалицата.

Отначало Филаделфия не забеляза едрия мъж, който вървеше право към нея, макар че той възбуждаше любопитството на всички останали хора на перона. Военната му стойка беше подчертана още повече от плътно прилепналия бял жакет с ширити, златни копчета и дълги до коленете поли. Към него носеше черен панталон, пъхнат в излъскани ботуши, и бял копринен тюрбан, украсен с огромен син камък.

Мъжът спря плътно пред Филаделфия и разкошният посивял мустак се разтегна в широка усмивка.

— Мадмоазел Дьо Ронсар, на вашите услуги.

— Кой сте вие? — попита учудено тя, измервайки обруленото му от вятъра лице с невярващ поглед.

— Вашият верен слуга, мемсахиб — изпратен тук, за да уреди престоя ви в Ню Йорк.

— Как се казвате? — попита тя, твърде замаяна, за да се осведоми за Едуардо Таварес.

Той се поклони, като докосна с десницата си челото, брадичката и накрая гърдите.

— Наричат ме Акбар, мемсахиб. — Той се изправи, огледа багажа в краката й и безпогрешно избра само нейните куфари. — Следвайте ме, мемсахиб.

Филаделфия не можа да се реши веднага. Ала тъй като той не се обърна, за да се увери, че тя го следва, тя прибра полите на пътническия си костюм и забърза след него. Когато срещна видимо смутената мисис Граб, която се връщаше с цветнокож носач, тя й извика:

— Посрещнаха ме! Merci! Au revoir!

— Боже… виждали ли сте някога подобно нещо? — промърмори мисис Граб, щом гласът започна отново да й се подчинява.

— Не, мадам — отговори ухилено носачът.

Ню Йорк Сити, май 1875 година

— Жалък негодник! Вие ме измамихте!

Едуардо Таварес избягваше без усилия ориенталските копринени възглавници, които Филаделфия мяташе към него. Ала се развесели твърде много и това го довърши. Когато избухна в луд смях, той се отдръпна назад, спъна се в крака на един диван и се просна на пода в цялата си дължина.

— Пада ви се, шарлатанино! — провикна се тържествуващо Филаделфия.

Едуардо се надигна на колене и надникна иззад облегалката на дивана.

— Мемсахиб приключи ли с гневния си изблик?

— Има да чакаш! — Тя посегна за нова възглавница, но запасът й се беше изчерпал. Затова грабна една порцеланова ваза от масичката и я размаха заплашително. — Как посмяхте да се явите пред мен предрешен така, че даже собствената ви майка нямаше да ви познае? Защо не искахте да ви разпозная на гарата? Защо ме уплашихте до смърт? Ако преди малко не ме бяхте нарекли сеньорита, никога нямаше да разгадая мръсната ви игра. Трябва да ви убият с камъни!

Едуардо се изправи и намести изкривилия се тюрбан.

— Ако оставите настрана това опасно оръжие, с удоволствие ще ви обясня защо предрешаването ми е не само полезно, но и необходимо.

— О, не! Веднага напуснете стаята ми или ще заповядам на хотелския детектив да ви изхвърли!

Едуардо наблюдаваше усмихнато зачервеното й лице. Може би наистина трябваше да позволи да го изхвърлят, само за да проследи реакцията на прислугата и детектива от появата на Филаделфия. Облечена в лавандуловосиня роба, с разрошени тъмни къдрици, кехлибарените очи искрящи от гняв, тя представляваше незабравима гледка. Може би вестниците щяха да опишат случката на клюкарските си страници.

Не, името на Фелиз дьо Ронсар не биваше да става известно по този начин. Тя трябваше да се подготви много добре за първото си излизане в обществото. Той беше пристигнал в Ню Йорк преди три

дни и през цялото време беше зает. Ако работата му дадеше плодове, обществото щеше да посрещне Филаделфия с голям интерес.

— Ако знаете колко величествена изглеждате, когато се гневите, мемсахиб… Но ви моля да ме изслушате, преди да натрошите на парченца този стар и много ценен порцелан.

Филаделфия огледа намръщено вазата в ръката си, разпозна стила на епохата Мин и веднага остави благородната вещ на масичката.

— Да, разбира се, прав сте — въздъхна тя и дръпна шнура на звънеца.

— Защо го направихте? — попита Едуардо и скочи. — Аз мога да изпълня всичките ви желания.

— Изчезвайте оттук!

Мъжът простена и застана насред стаята с разкрачени крака.

— Защо сте толкова мъчна, сеньорита? Макар че съм готов да се съобразявам с капризите ви, няма да ви позволя да ме изгоните от стая, за която аз съм платил.

Той бе изоставил покорния тон, с който я заблуждаваше от двадесет и четири часа насам, и властният му глас я върна в действителността. Тя му беше длъжница и трябваше да отстъпи. Нямаше друг избор.

— Е, добре, обяснете ми този фарс.

Мъжът се усмихна. Всъщност само проклетият фалшив мустак се раздвижи.

— Също като вас и аз трябва да играя роля. За да мога винаги да бъда близо до вас, реших да се предреша като източноиндийски слуга. Няма съмнение, че ще се преструвам успешно, тъй като имам чудесен пример в лицето на един прекрасен слуга на име Акбар, когото преди години назначих в Делхи. В момента той е в… всъщност това не е важно. Дадох няколко указания на една сръчна шивачка, посетих театралния гардероб и… — Той посочи с величествен жест собствената си личност. — Ето ме. Акбар оживя. А сега ще позволите ли да ви попитам желаете ли още една чаша от прекрасния шоколад, който ви сервирах за закуска?

— Не! — изфуча тя. Ала не можа да устои на сладостната миризма на какаото, която изпълваше помещението.

— Ще се разсърдите ли, ако и аз си позволя мъничко шоколад? — попита той и напълни първо нейната чаша. — Според мен е твърде напрягащо да обслужваш капризна млада дама. А преди да позвъните, не ми позволиха да закуся. Може би това обяснява неволната грешка, която ме издаде.

Изведнъж лицето на Филаделфия се разведри. Но преди той да е вдигнал поглед от каната, тя успя да се извърне.

— Значи вие сте моят слуга?

— Разбира се, мемсахиб — потвърди той с онзи смирен жест, който беше видяла за първи път на гарата в Ню Джърси.

— И защо сте мой слуга?

— Защото съм подарък от леля ви, която живее в Делхи.

Филаделфия го изгледа подозрително.

— Никой не подарява хора.

Едуардо й подаде чаша шоколад и тя прие без коментари.

— Що се отнася до тази тема, във вашата страна доскоро се водеше война. Боя се, че скоро и в моята ще се случи същото.

— Има ли роби в Бразилия? — попита тя и се отпусна в едно кресло, макар че предпочиташе да заеме предизвикателна поза. Едуардо наля втора чаша шоколад и се намести на дивана срещу нея.

— В моята страна има много роби — индийци, африканци, мулати и много хора със смесена кръв, чийто произход е забравен.

Чашата спря на половината път до устните на Филаделфия.

— Вие притежавате ли роби?

Като видя изражението й, той реши да се позабавлява за нейна сметка.

— Защо питате? Сигурно тази мисъл ви възхищава?

— Тя ме стряска! — Филаделфия остави чашата в чинийката и скри треперещите си пръсти в гънките на полата. — Е, притежавате ли роби?

— Вие сте типична янки! — установи през смях Едуардо.

— А пък вие сте типичен Саймън Легри!

— Саймън? — Едуардо произнесе името с мекия си акцент, който му отнемаше жилото. — Май говорите за злия робовладелец в романа „Чичо Тим“ от сеньора Стоу.

— Чичо Том — поправи го ледено тя. — Защо избягвате въпроса ми?

— Когато се изчервявате, ставате прекрасна. Трябва да го правите по-често, когато излизате пред хора. Тогава всички сковани северноамериканци ще паднат в краката ви като листата през есента.

Той флиртуваше с нея само защото не искаше да отговори на въпроса и. Тя скочи рязко от мястото си.

— Нима очаквате да одобря, че се придържате към една толкова отвратителна институция?

— Защо не кажете ясно и открито какво мислите? — въздъхна мъжът. — Между нас двамата подобни официалности и завъртулки са напълно излишни. Кажете, каквото мислите: „Аз мразя робството и робовладелците и отказвам да правя сделки с човек, който държи роби!“

Филаделфия се изправи в целия си ръст.

— Аз се отвращавам от робството и от робовладелците и не искам да имам нищо общо с човек, който смята, че има право да заробва събратята си!

— Браво, чудесно се изразихте! — похвали я той и изръкопляска. После я изгледа меланхолично. — За съжаление не притежавам роби. Така че краткото ви изявление изгуби част от потресаващото си въздействие. Но ще си отбележа, че знаете как да защитавате становището си и можете да бъдете достоен противник в сериозна битка.

Защо беше толкова лековерна? Отново му даде възможност да й се подиграе. Тя изгледа гневно китайската ваза. Може би прекрасната антика наистина щеше да се разтроши на хиляди парченца, ако в този момент някой не бе почукал на вратата. Филаделфия се обърна натам, но Едуардо я спря. Махна й да седне в креслото и побърза да отвори. Филаделфия си спомни, че той й беше слуга, и смръщеното й чело се изглади от усмивка.

Влезе мъж на средна възраст с униформата на хотелския персонал.

— Вие позвънихте, мадам.

Едуардо се хвърли към него и го сграбчи за яката. Гласът му трепереше от възмущение:

— Никой няма право да заговаря мемсахиб, преди да му е разрешила!

Гръмотевичният му глас оказа толкова силно въздействие, че ако не беше толкова сърдита на безсрамния бразилец, Филаделфия щеше да избухне в смях.

— Веднага пуснете джентълмена, Акбар — заповяда надменно тя.

Едуардо се подчини незабавно.

— Както желае мемсахиб — отговори покорно той и се отдръпна към вратата.

Филаделфия се усмихна окуражително на уплашения прислужник.

— Трябва да се извиня за поведението на слугата си. Понякога забравя, че вече не живеем в индийската пустош.

Зад гърба на мъжа тя видя Едуардо да жестикулира и се сети, че е забравила френския си акцент.

— Нали му прощавате? Oui?

— Разбира се, мадам — поклони се прислужникът. Окуражен от дружелюбния й поглед, той възвърна достойното си държание. — Ние в хотел „Уиндзор“ сме свикнали да задоволяваме господа и дами от целия свят. Наскоро при нас отседна за трети път един ръководен чиновник от Източноиндийската компания. Постоянен клиент, така да се каже.

— Много интересно — отбеляза тя, без да обръща внимание на Едуардо, който продължаваше да й прави знаци и да й къса нервите. — Е? С какво мога да ви помогна, мосю?

— Но… нали вие позвънихте, мадам? — отвърна объркано мъжът.

— Moi? — Тя се обърна укорително към Едуардо: — Акбар! Нали знаете, че не бива да досаждате на хотелския персонал? Засрамете се! — Тя въздъхна и се обърна отново към прислужника: — Трябва отново да ви помоля за извинение. Моят слуга не е съвсем наред с главата. Понякога забравя, че вече не живеем в къща, където може да командва стотици слуги. Тук, в Америка, той трябва да върши цялата работа сам. Затова е малко объркан. Вие разбирате това, nest-pas?

Мъжът закима усърдно. Докато наблюдаваше нервно подскачащата му адамова ябълка, тя се запита загрижено дали пък не му достига въздух.

— Наистина ли имате стотици слуги, мадам?

Филаделфия вдигна рамене. Май беше попрекалила.

— В Индия това е напълно нормално, мосю. Но за момента Акбар е напълно достатъчен за потребностите ми. Е, мосю, можете да си вървите — но само след като Акбар се извини.

Прислужникът се обърна с известна неловкост към мустакатия мъж с величествен тюрбан и поклати глава.

— Не е нужно, мадам. Не беше чак толкова лошо.

— Mais oui! Настоявам. — Тя хвана усмихнато ръката му и добави с доверителен тон: — Акбар трябва да се научи да се държи прилично и да обуздава дивия си темперамент. Знаете ли, в Индия винаги носеше в пояса си остро наточен меч. И ако някой слуга посмееше да прояви непослушание… — Филаделфия прокара пръст по гърлото си. — Voila! Един загуби живота си.

— Нима искате да кажете… — пошепна ужасено прислужникът.

— Искам да кажа, че Акбар трябва да се извини. Сега сме в Америка и трябва да се държим като американци. Разбрахме ли се, Акбар?

Едуардо послушно изпълни обичайния жест.

— Както желае мемсахиб. Хиляди пъти моля за извинение това недостойно насекомо.

Прислужникът потръпна като от удар. Ала като видя как Филаделфия бързо поклати глава, реши да не се разпростира повече по темата.

— Няма нищо, приемам извинението. Ще си вървя. — Той подаде ръка на Филаделфия, но тя се направи, че не я забелязва. После се обърна към слугата, но Едуардо скръсти презрително ръце под гърдите си и го измери със заплашителен поглед. Мъжът отпусна ръка и се поклони пред Филаделфия.

— Ако имате нужда от нещо, мадам…

— Мадмоазел — поправи го тя. — Je le regrette, аз не съм омъжена.

— Не сте омъжена — повтори той и запомни тази информация, както бе запомнил забележката й за стотиците слуги. — Много добре, мадмоазел, аз съм на ваше разположение. Желая ви добър ден.

Прислужникът се обърна към вратата и облекчено установи, че „дивакът“ — както наричаше индийския слуга в мислите си — я е

отворил. Щом вратата се затвори зад гърба му, Едуардо се обърна заплашително към Филаделфия и опря ръце на хълбоците си.

— Знаете ли какво направихте току-що?

— Вие си го заслужихте! — Филаделфия отстъпи крачка назад. — Нали казахте, че сте ми слуга? — Той пристъпи към нея и тя се отдръпна с още една крачка. — Как да ви вярвам, след като вие раздавате заповедите? — Тя хвърли поглед през рамо, за да открие колко стъпки има до вратата на спалнята й. — Щом не ви харесва как се държа, махнете се от стаята ми… Какво правите, за бога?

Тя се втурна към вратата и трескаво затърси бравата. В следващия момент Едуардо я сграбчи през кръста, завъртя я няколко пъти и я остави на пода. Зави й се свят и тя се облегна на стената, без да знае какво предстои. Беше очаквала всичко друго, но не и тържествуващия смях, който последва.

— Господи, вие сте прекрасна! — извика той. — Mae de Deus! Знаете ли какво направихте?

Филаделфия поклати колебливо глава, питайки се дали това не е била последната постъпка в живота й.

— Само за няколко минути постигнахте онова, за което аз работя от седмица. Прислужникът остана дълбоко впечатлен. Днес следобед целият хотел ще говори за случката в стаята ви. На вечеря няма да има друга тема на разговор. Утре сутринта цялото Пето авеню ще знае, че сте пристигнали в града. Брилянтно, просто брилянтно! Да не говорим за гениалния ви намек, че съм убивал опърничави слуги! Как ви хрумна подобно нещо?

— Нямам представа. — Тъй като вече не се опасяваше, че той ще я удуши, тя се овладя. — Щом сте доволен, трябваше да го кажете, вместо да ме преследвате през половината стая.

— Може би, но ми доставя дяволско удоволствие да ви гоня. — Той пристъпи по-близо до нея и тя най-сетне забеляза, че ирисите му не бяха толкова черни като зениците. — Ако бяхте бразилка, щях да ви разцелувам — за да ви благодаря за великолепната проява.

Дъхът й спря. Лицето му беше твърде близо до очите й и се разми, фалшивата коса и абсурдният грим го състаряваха. Явно му доставяше удоволствие да я дразни и това не й харесваше. Защо въпреки това изпита надежда, че той ще превърне заплахата си в действителност и ще я целуне?

Докато наблюдаваше изразителната й мимика, Едуардо се питаше как една толкова умна, волева жена в известни моменти може да изглежда слаба и безпомощна. Погледът му се устреми към устата й. Подчертани с руж, устните й бяха по-изкусителни отвсякога.

Колко просто беше да я целуне… Толкова го искаше… Когато се наведе над нея, тя затвори очи, вдигна брадичка и зачака. Един удар на сърцето, втори, трети… Нищо не се случи.

Филаделфия отвори очи и видя, че Едуардо вървеше към вратата. На прага се обърна, но не я погледна.

— Закусете, преди шоколадът да е изстинал. Ще се върна след час. Трябва да се покажете на обществени места, затова ще идем на покупки. — След секунди вратата се затвори зад него.

Филаделфия прехапа устни и в сърцето й отново нахлу гняв. Какво беше сторила, та той се държа така? Защо се бе отдръпнал от нея? Дълбоко унизена, тя разбра, че той само си играеше с нея.

— О, мразя го! — прошепна тя. — Господи, как го мразя!

— Ако разрешите да отбележа, мадам — този цвят ви стои много добре.

Филаделфия бавно плъзна пръсти по мандариново жълтата коприна в един от магазините на А. Т. Стюарт & Co.

— Прекрасна е — прошепна меланхолично тя. — Толкова много великолепни материи… Може би един ден, когато съм отново щастлива, пак ще нося такива платове.

— О, простете, мис! — Младата продавачка забеляза едва сега, че клиентката й е облечена в гълъбовосиво — знак, че трауърът й още не е свършил. — Моите съболезнования.

— Mercі. — Филаделфия кимна с мека усмивка на продавачката и побърза да излезе. Едва на улицата, застанала пред величествената фасада на някаква непозната сграда, тя се осмели да заговори мъжа, който я следваше като сянка и не бе произнесъл нито дума досега. — Това е отвратително! — изсъска гневно тя. — Принуждавате ме да лъжа, за да будя съчувствието на чужди хора!

— Мемсахиб не лъже, като обяснява, че е в траур. Все пак останахте без баща — напомни й той с тих глас.

— Да, но това е само и единствено моя работа. Не държа на чуждото съчувствие.

— Не би било лошо мемсахиб да поразгледа околността. — Този път Едуардо отговори на френски, тъй като бе забелязал, че необикновената му фигура будеше внимание. Кочияшите на няколко частни карети, които чакаха пазаруващите си господари, ги зяпаха с неприкрито любопитство.

Филаделфия изпъна рамене, погледна го право в очите и отвърна на английски:

— Ако не одобрявате поведението ми, потърсете си друга партньорка!

Едуардо с мъка устоя на импулса да я хване за раменете и да я разтърси. В подобни ситуации имаше нужда преди всичко от търпение. А той не беше особено търпелив човек. Откакто беше извършил грешката да й разкрие колко много желае да я целуне, двамата изобщо не бяха в състояние да разговарят нормално. Това беше глупава, безсмислена проява на слабост и той съжаляваше дълбоко, че се стигна дотам. Но тази малка грешка не биваше да разруши онова, което бе започнало между тях и което го изпълваше с надежда. Само ако тя не го предизвикваше непрекъснато с тези огромни златнокафяви очи и не будеше у него потребността да се държи не като покорен слуга, а като истински мъж…

— Без съмнение мемсахиб е уморена. Желаете ли да обядвате?

— Да, гладна съм — отвърна хладно тя. — Но това не ви засяга. Отсреща виждам магазинче за сладки неща. Можете да се върнете в хотела, Акбар.

— Готов съм да отсека дясната си ръка, ако мемсахиб заповяда — обяви драматично той, наведе се към нея и добави заплашително: — Но вие няма да имате никаква полза от ръка без кесия с пари, нали?

— Трябва ли да ми напомняте за това при всеки удобен случай? — изфуча тя. — Не сте по-добър от кредиторите на баща ми, които непрекъснато ме шантажират заради дълговете ми.

Едуардо разбра, че я бе засегнал дълбоко, и съжали за хапливия си коментар. Не биваше да пада толкова ниско. Бръкна под копринения червен ешарп, с който беше пристегната талията му, и й подаде малка кесия.

— Тук мемсахиб ще намери всичко, от което се нуждае. Трябва само да изразите желанията си и покорният ви слуга с радост ще ги изпълни.

Ала Филаделфия отказа да вземе кесията.

— О, не, задръжте си парите. Не искам да ме обвините, че съм надхвърлила уговорения хонорар.

Без да чака отговор, тя слезе от тротоара, но така и не успя да премине на отсрещната страна. Многобройни превозни средства — файтони, частни карети, омнибуси и товарни коли — препречваха пътя й. В средата на кръстовището беше застанал полицай в синя униформа, който размахваше палка и свиреше пронизително със свирката си.

В Чикаго никога не беше преживявала подобно нещо. В определени часове на деня баща й поръчваше семейната карета, за да я изведе на разходка. Обикновено това ставаше сутрин преди дванадесет. По обед и следобед улиците се изпълваха с хора и превозни средства, но тя не беше подготвена за подобна гледка.

Когато движението спря и пешеходците можаха да пресекат улицата, Филаделфия буквално бе избутана напред и попадна в хаос от шум, груби гласове и прах. Стресната, тя се огледа на всички страни с надеждата да открие Едуардо, но той беше изчезнал.

Някъде прозвуча камбаната на пожарникарска кола. Няколко мъже се развикаха и се втурнаха да освободят улицата за пожарникарите. Стреснатите коне се вдигнаха на задните си крака, кочияшите се разкрещяха и изплющяха с камшици, няколко карети завиха встрани.

Филаделфия се обърна отчаяно и се опита да се върне на тротоара. Ала множеството, което идеше насреща й, беше по-силно. Изведнъж токът й се закачи в процепа между камъните на паважа, някой я блъсна отзад, токът се счупи и тя загуби равновесие. Изпищя и политна да падне — точно под копитата на един подплашен кон.

Като чу вика й, Едуардо спря да диша. Тъкмо я беше настигнал. В следващия миг тя политна към паважа, изчезна от очите му и той видя само два червеникави коня, които теглеха разкошна карета, украсена с герб.

Обзет от леден страх, той разбута тълпата, ревейки проклятия на португалски и английски. Изплашените хора бързо му направиха място. Без да мисли за собствената си сигурност, той се хвърли срещу

конете, които се дръпнаха встрани, и стигна до превитата фигурка на Филаделфия. Без да се забави нито миг, той избегна копитото на десния кон, хвана го за муцуната и сведе главата му към паважа.

— Научете се да удържате проклетите си животни! — изкрещя той на кочияша. Когато каретата се изтегли назад, той коленичи до Филаделфия, която лежеше неподвижна. Сърцето му биеше до пръсване. — Menina! — пошепна ужасено той и потърси пулса на шията й. С безкрайно облекчение усети силно, равномерно тупане. — Филаделфия! — Вдигна я и внимателно я притисна до гърдите си. Лицето й беше призрачно бледо, на дясната буза се виждаше мораво петно. Приглади нежно косата й назад и бе възнаграден с трепкане на миглите й.

— Какво стана?

Едуардо вдигна глава и погледна в пурпурночервеното лице на пътния полицай.

— Питайте него! — изсъска той и посочи кочияша на изисканата карета. — За малко да убие дамата! — После отново посвети вниманието си на Филаделфия, която го зяпаше слисано.

— Какво се случи? — попита със слаб глас тя и се вкопчи в ръката му с надежда да намери опора и да се пребори с виенето на свят и гаденето.

Докосването й го накара да се разтрепери като лист.

— Паднахте. Ранена ли сте, menina?

Тя понечи да поклати глава, но се отказа.

— Токът ми се счупи.

Като чу този ясен отговор, Едуардо въздъхна облекчено. Явно не беше пострадала сериозно.

— Веднага ще ви отведа в хотела. — Той мушна ръка под коленете й, сложи другата под гърба й и без усилия я вдигна на ръце.

— Момент, момент! — извика полицаят, докато Едуардо вървеше към тротоара. — Кочияшът казва, че момичето е паднало точно пред конете му. Затова не могъл да направи нищо.

Едуардо измери с презрителен поглед непознатия кочияш, който закима самоуверено. После отново се обърна към полицая:

— Този човек е лъжец и страхливец. Всъщност би трябвало да го арестуват заради тази престъпна небрежност. От днес нататък трябва да кара само волски каруци.

— Точно така — разнесе се глас от вътрешността на колата и вратата с герб се отвори. Лакеят спусна стълбичката и помогна на сивокоса жена, цялата във виолетов креп, да слезе на тротоара. Дребна и крехка, дамата стоеше гордо изправена, във величествена поза. За да погледне в лицето на полицая, тя трябваше да отметне глава назад.

— Проследих цялата случка и заявявам, че само кочияшът ми е виновен. — Тя вдигна лорнета към очите си и махна заповеднически. — Джак, уволнен сте. Както многократно съм подчертавала, вие сте крайно несръчен и не сте в състояние да се справите с моите благородни животни. Както виждате, това бе забелязано дори от един чужденец. Слезте веднага от капрата! Нямам намерение да чакам цял ден, докато се сетите да си затворите устата! — Тя се обърна към Едуардо и го подложи на обстоен оглед. — Кое е това момиче и защо сте го понесли като чувал с брашно?

Едуардо хвърли бърз поглед към Филаделфия и бе изумен от усмивката й. В гърдите му пламна дива нежност.

— Моята господарка се казва мемсахиб Фелиз дьо Ронсар. — Вече бе огледал герба на вратичката и скъпоценностите по шията и ушите на дамата. Явно бяха изправени срещу една от светските лъвици на Пето авеню. При други обстоятелства сигурно щеше да се изкуши да се възползва от благоприятния случай, но сега единствената му мисъл беше да отнесе Филаделфия на сигурно място и да се убеди, че наистина й няма нищо. — Извинете, мадам, но трябва веднага да повикам лекар. Мемсахиб има нужда от обстоен преглед.

— Не, не ви извинявам — отвърна надменно жената.

Едуардо се опита да мине покрай нея, но полицаят му препречи пътя.

— По-добре се вслушайте в думите на дамата.

— В Сити ли живее господарката ви? — осведоми се тя.

Едуардо изскърца със зъби, но отговорът му прозвуча учтиво:

— В момента мемсахиб е отседнала в хотел „Уиндзор“.

— Познава ли добър лекар?

Едуардо изгледа с неволно уважение сивокосата дама и призна:

— Не, мемсахиб.

— Е, аз познавам. Сложете момичето в моята кола. Предполагам, че знаете как да се оправяте с коне като моите?

Едуардо за малко не се изсмя с глас. Тази дама, без съмнение от най-доброто нюйоркско общество, им предлагаше гостоприемство. Късметът не ги изоставяше.

— Разбира се, мемсахиб.

— Защо ме наричате така?

— Мемсахиб означава господарка. В моята родина Индия използваме това обръщение, за да изразим уважението си.

Дамата кимна доволно.

— Добре, варварино, аз пък съм мисис Сетъруайт Ормстед. Позволявам ви да откарате мен и младата дама в дома ми. Веднага ще изпратя за лекар. Това е най-малкото, което мога да направя, след като конете ми едва не стъпкаха вашата мемсахиб…

— И сега търсите роднините си? — Мисис Ормстед стоеше до леглото, в което бяха настанили Филаделфия. — Защо не се върнахте във Франция? Там със сигурност имате по-добри шансове да откриете някого.

— Да, може би. — Филаделфия се беше вкопчила в края на памучното одеяло и потреперваше мъчително, докато лекарят опипваше крака й. Измъчвана от болки, объркана и смутена в обществото на тази добра непозната, тя мразеше повече от всякога задачата да лъже. — Къде е Акбар?

— Акбар ли? Аха, вероятно говорите за варварина с тюрбана. Акбар! Господи, как звучи! Като че ли го казва някой с пилешка кост в гърлото. — Мисис Ормстед вдигна високо изписаните си вежди. — И кой е този Акбар?

— Моят закрилник… Ох!

Лекарят я погледна съкрушено.

— Съжалявам много, мис. — Обърна се към мисис Ормстед и продължи: — Според мен глезенът е само навехнат. Младата дама трябва да остане няколко дни на легло, докато отокът спадне.

— Имате ли камериерка? — попита мисис Ормстед.

— Само Акбар — отговори Филаделфия и незнайно как издържа на изпитателния поглед на дамата.

— Според мен това е недопустима небрежност, скъпо дете. О, той ви е много предан, нали го видях със собствените си очи. Моят

иконом и лакеите едва го убедиха да чака долу, докато докторът ви прегледа. За годините си е учудващо силен.

Филаделфия си представи каква сцена се беше разиграла на партера и се почувства още по-зле. Докато докторът превързваше крака й, тя изохка тихо и промърмори:

— Акбар е необикновен човек.

— Без съмнение, но не е негова работа да се грижи за вас, докато сте болна. Както току-що заяви доктор Макнийл, налага се да останете няколко дни на легло. Ще прекарате това време в моя дом… Без възражения, момиче! Аз съм стара и достатъчно богата и отдавна съм свикнала да налагам волята си.

Филаделфия уплашено поклати глава.

— Невъзможно! Искам да кажа… — Тя млъкна потиснато, припомнила си, че се налага да говори с френски акцент. Но винаги, когато емоциите я надвиваха, го забравяше. — Исках да кажа, мадам, че ми е неприятно да ви създавам главоболия. Вие наистина бяхте tres gentile — благодаря ви, безкрайно съм ви благодарна, мадам Ормстед. Но е редно да се прибера в хотела и…

— Точно така, вие нямате дом, само една хотелска стая — прекъсна я неодобрително мисис Ормстед. — Една млада дама от доброто общество би трябвало да живее в такова място само ако е придружена от роднина от мъжки пол. Вашият тъмнокож Акбар не може да замени такъв роднина. Вече възложих на икономката си да донесе вещите ви. Съвсем естествено е да останете тук. — Изведнъж острите черти на лицето й се смекчиха от усмивка. — Както виждате, не сте в състояние да се преборите с мен, мила.

Филаделфия се отпусна във възглавниците и кимна примирено. Мисис Ормстед й напомни за Хариет, сестрата на баща и, починала преди няколко години. Веселата, жизнена жена умееше да преодолява всички препятствия, за да наложи волята си.

— Наистина е трудно да ви възразя.

— Да, и мистър Ормстед винаги казваше така. — Изразът в леденосините очи се смекчи, макар и само за миг. — Той почина преди три години, но аз имам чувството, че е станало преди тридесет. Непрекъснато го молех да се откаже от допълнителните порции бисквити, натопени във вино и гарнирани със сметана — любимия му десерт. Но той беше толкова своенравен. До самия си край не можа да

се лиши от това лакомство. Нямам представа, защо изобщо се омъжих за него…

Филаделфия стисна импулсивно ръката на гостоприемната дама.

— Защото много сте го обичали.

Мисис Ормстед я погледна и като че ли за първи път я видя истински.

— Вероятно сте права, детето ми. А сега ще ви дам един добър съвет — никога не се омъжвайте за човек с наклонности, които не одобрявате. Щом най-после свикнете с тях, той ще умре и ще ви стане ясно, че през всичките тези години напразно сте се опитвали да го превъзпитате. — Тя се обърна рязко към вратата. — Още ли не сте готов, докторе? Слугинчетата вече надничат от всички врати.

Лекарят превърза крака на Филаделфия и й даде лекарство срещу болките. После се поклони пред мисис Ормстед и остави двете жени сами.

— Искам да видя Акбар — почти извика Филаделфия.

— Не се съмнявам — засмя се мисис Ормстед. — Но първо трябва да си починете. След това ще хапнете, а после ще видим.

— Той е нещастен — обясни тихо Филаделфия. — И аз също…

— Прекрасно! Малко мъка никога не вреди на едно младо момиче. На вашата възраст и аз бях често нещастна, но умеех да се наслаждавам на тъгата си. — Тя й махна весело и излезе от стаята.

Филаделфия погледна с копнеж вратата, надявайки се да чуе стъпките на Акбар. Но скоро разбра, че трябва да се примири със самотата си. Мисис Ормстед умееше да налага волята си дори над хора като Едуардо. „Слугата“ явно бе получил забрана да безпокои господарката си.

Филаделфия огледа сърдито стаята, обзаведена според най-новата мода — просторна и светла. Стените бяха облечени с тапети на сини и бели ивици. На няколко малки масички бяха поставени картини в рамка и порцеланови фигурки. Прозорците бяха прикрити от бели дантелени завеси, над леглото се издигаше синьо-бял балдахин, а на бамбуковия шезлонг бяха натрупани копринени възглавници в същите цветове. Пред камината беше поставен висок ориенталски параван, който през летните месеци беше затворен. Подът беше покрит с индийски рогозки. Зад големия японски чадър беше легенът за миене с купчина пухкави хавлии. Виждаше се и ръбът на ваната. Това

прекрасно, удобно за живеене помещение подхождаше много на богатата мисис Ормстед.

Накрая мислите на Филаделфия се върнаха към изкълчения глезен. Докторът го беше превързал с кубчета лед, но тъпата, пулсираща болка не отслабваше. Хълбокът също я болеше, одрасканата буза пареше. Чувстваше се уморена до смърт и нещастна. На всичкото отгоре умираше от глад.

Но последната мисъл, преди очите й да се затворят, не беше за глада. На нощната масичка имаше купа с плодове — зрели и сочни, но спокойно можеха да се намират и на мили разстояние. Филаделфия изобщо не се заинтересува от тях.

Къде беше Акбар? Защо не идваше, след като тя имаше нужда от него?

5

— По-добре ли се чувствате? — Скръстил ръце пред гърдите, Едуардо стоеше край бамбуковия шезлонг, в който бяха настанили Филаделфия, и я измерваше с присвити очи.

Тя въздъхна, поклати глава и хвърли бърз поглед към слугинчето, което шеташе наблизо.

— Non! Глезенът продължава да ме боли. А стомахът ми се е присвил от глад.

Смръщил чело, Едуардо се обърна към прислужницата.

— Мемсахиб желае да се нахрани. Веднага сервирайте закуска.

— О… ей сега, сър. — Възхитено и уплашено от едрия индиец, момичето избяга от стаята.

— Ох, причинявате ми болка! — изплака Филаделфия, когато Едуардо приседна на края на шезлонга и хвана превързания глезен.

— Пада ви се — промърмори той и започна да развива бинтовете. — Който е бил толкова глупав да уплаши два грамадни расови коня, не заслужава нищо по-добро.

— О, яд ви е, защото трябваше да прекарате нощта в крилото на слугите — отговори с усмивка тя. След излизането на слугинята можеше спокойно да изостави френския си акцент. Едуардо огледа синьо-бялата стая.

— Естествено тук е много по-елегантно. Но и квартирите на прислугата имат своето очарование. Така например момичето, което току-що излезе, обитава стаята до моята. Снощи и тя, и съквартирантката й направиха всичко възможно, за да се чувствам добре.

Филаделфия го изгледа враждебно, но скоро забеляза, че ръцете му опипваха глезена й твърде своеволно.

— Какво си позволявате?

— О, искам само да установя дали онзи глупак, който си въобразява, че е лекар, разбира от занаята си.

Откакто бяха пристигнали в дома на мисис Ормстед миналия следобед, Едуардо не бе останал насаме с Филаделфия нито за минута. Едва след вечеря му разрешиха кратко посещение. Но и тогава мисис Ормстед остана плътно до него и той през цялото време усещаше бдителния й поглед.

Естествено тя не му позволи да прегледа навехнатия глезен. Сега трябваше да навакса. Обърна крака наляво, после надясно. Накрая раздвижи пръстите един по един.

Докато го наблюдаваше, Филаделфия забрави колко се зарадва, когато преди малко го видя в стаята си. През нощта спа лошо. Отново и отново се будеше със сковаващото чувство, че някой я наблюдава. Естествено това беше невъзможно. Вероятно се измъчваше от угризения на съвестта, че се бе възползвала от добротата на мисис Ормстед. Колко ли щеше да се ужаси възрастната дама, ако узнаеше, че е подслонила в дома си една лъжкиня и измамница. Освен това в момента не й беше по силите да изпълнява ролята на обедняла френска аристократка и едновременно с това на учтива гостенка. Единственото й желание беше да се върне колкото се може по-скоро в хотел „Уиндзор“. Всички тези мисли засилваха болезненото пулсиране в слепоочията й.

— Е? — попита след малко тя. — Доволен ли сте от лечението на глезена ми?

— Радвам се, че не е счупен — отговори Едуардо, без да вдига глава. — Но докторът трябваше да ви даде поне мехлем. Аз се отнасям по-добре даже с конете си.

— Велики боже, и с мен би трябвало да се отнесете по-внимателно! Сега кракът ме боли много повече.

— Наистина ли? — Едуардо беше искрено учуден. — Тогава ще се опитам да облекча болката ви. — Той започна да масажира глезена съвсем бавно, отначало с мек натиск, който постепенно се засили. Лека-полека сковаността изчезна, болките в глезена и мускулите на прасеца се уталожиха. Лявата му ръка стискаше здраво петата й.

В началото Филаделфия се чувстваше ужасно неловко. Ала под успокояващата топлина на пръстите му болките бързо отслабнаха. Тя се отпусна в копринените възглавници и затвори очи, без да забелязва, че от устните й се отронват сладостни въздишки. Близо до Едуардо се чувстваше сигурна и защитена.

Едуардо чу въздишките й и изпита радост и законна мъжка гордост, смесени с лек полъх на гняв. Той разбираше много по-добре от Филаделфия какво става между двамата. Ако беше друга жена, можеше да се предположи, че въздишките й го окуражават към по-смели нежности. Но Филаделфия явно знаеше твърде малко за мъжете, за да прецени правилно собствената си реакция. Тя не се възпротиви дори когато ръката му се плъзна под халата и обхвана добре оформения й глезен. Очевидно не проумяваше, че Едуардо е преминал границата на приличието.

За да провери предположението си, той плъзна пръсти още по-нагоре, към коляното й. Когато започна да милва чувствителната колянна ямка, тя потрепери и се отдръпна. Но вместо да се изправи възмутено, само промърмори:

— Не ме гъделичкайте — не е честно.

Ядосан, че тя бе приела нежността му като шега, Едуардо обхвана по-здраво коляното й. И какво направи наивното момиченце? Изобщо не реагира.

Ръката му се спусна надолу, после отново се плъзна нагоре. Трябваше да признае, че докосванията бяха наслада не само за Филаделфия, а и за самия него. Самоналоженото въздържание започваше да му дотяга. С всяко движение на пръстите желанието му нарастваше неудържимо. Когато той помилва копринената кожа на прасеца и размачка финитe мускули, тя въздъхна дълбоко и в този звук имаше копнеж. Едуардо спря да диша.

Дали да си позволи още малко? Ако плъзнеше пръсти нагоре, щеше да усети много по-меката кожа на бедрото. Впи поглед в лицето й с надеждата, че изражението й ще му забрани тази дързост. Ала видя не онова, което търсеше, а другото, което не смееше да потърси.

С полуотворени устни и порозовели от еротични желания бузи тя лежеше напълно неподвижна. Ресниците й бяха спуснати, сякаш не смееше да го погледне, за да не си признае какво чувстваше. Той опипа предпазливо подутия глезен и улови ускорения пулс, който сякаш отговори на собствената му страст. Без да изпуска от очи лицето й, той плъзна бавно пръсти по прасеца, помилва коляното и продължи нагоре.

Филаделфия така и не разбра кога състоянието на приятна отпуснатост изчезна, прогонено от необяснимо, но упорито растящо нетърпение. В полусън се бе отдала на приятните емоции, които

пръстите на Едуардо предизвикваха по кожата й. Той милваше успокояващо прасеца и коляното й и бавно, много бавно увеличаваше интензивността на милувките, които победиха и последните остатъци от болката и изпратиха сладостни тръпки по цялото й тяло. Дишането й се накъса. Сърцето й биеше все по-силно. Изведнъж тя разбра, че той вече не се опитваше да облекчи болките й, а целенасочено разпалваше в тялото й други, неизпитвани досега чувства. Въпреки това не беше сигурна дали трябва да го спре.

Чукането на вратата ги изтръгна от сладкия транс и прогони тайната наслада. Филаделфия примигна и се огледа неразбиращо. В черните очи на Едуардо светеше същото онова странно удоволствие, което пулсираше в собствената й сгорещена кръв. Тя отвърна смутено глава. Когато ръката му се плъзна изпод халата й, най-сетне й стана ясно какво му бе позволила и лицето й пламна от срам. Той си бе позволил интимни нежности и тя им се наслади като леко момиче. Как можа да падне толкова ниско!

Много й се искаше да скрие глава под възглавницата, за да избяга от изпитателния му поглед. Но само сви крака и се отдръпна от него, опитвайки се да прогони странното тръпнене на бедрата и необяснимата горещина в гърдите и корема.

На вратата отново се почука, по-високо и настойчиво.

— Нося ви закуската, мис!

— Да, веднага… — Едуардо бързо превърза навехнатия глезен, проклинайки обстоятелствата, които бяха накарали Филаделфия да се опомни. После стана и отиде до вратата. Нямаше представа какво щеше да направи, ако не им бяха попречили. Глупости, знаеше го много добре — или поне познаваше пламенните желания, които се бореха в гърдите му.

Докато я милваше и възбуждаше, той усещаше тръпненето й и се наслаждаваше на прекрасното усещане, че ей сега може да загуби контрол над себе си. Той, Едуардо Доминго Ксавиер Таварес, винаги господар на емоциите и разума си, загуби сигурността си, макар и само за секунди. И този миг му се струваше по-скъпоценен от всичките диаманти и злато на света — и много по-опасен от ухапването на пирани.

— Тъкмо се готвех да повикам икономa мистър Хобс — извика момичето, когато Едуардо отвори вратата. — Помислих, че

господарката ви е заспала.

— Мемсахиб почти никога не си отваря устата, за да отговори на слугите си — отговори неодобрително той и пое пълната табла. — Можете да си вървите.

— В моята къща аз давам заповедите. — На прага застана мисис Ормстед. — Наистина, Акбар, намирам маниерите ви за недопустими. Извинете се веднага!

За да скрие смеха си, той направи дълбок поклон.

— О, моля хиляди пъти за извинение, мемсахиб Ормстед. Ако ви обидя още един-едничък път, дано безбройни ужилвания на пчели пронижат очите ми.

Хеда Ормстед се обърна към прислужницата.

— Чухте ли го? Макар че беше малко преувеличено, трябва да кажа, че възгледите на Акбар ми харесват. Опишете случилото се на персонала и обяснете, че ценя високо покорния тон на това извинение. Надявам се хората ми да си вземат поука от индиеца. Е, момиче, нямате ли си работа?

— Да, мадам. — Слугинята направи реверанс и побърза да се отдалечи.

Хеда проследи развеселено бягството й.

— Ако младежките ми сили не бяха угаснали, щях всеки ден да се забавлявам така с прислужниците си. — После насочи вниманието си към ранената гостенка, на която Акбар тъкмо сервираше закуската.

Когато тръгна след прислужницата към втория етаж, Хеда очакваше да завари французойката сама. Присъствието на индиеца я шокира. Острите й очи веднага забелязаха как младата дама не смееше да погледне слугата си, който й говореше шепнешком на френски. Нещо я беше смутило, но какво? Или този човек я притесняваше?

Без съмнение, този варварин е много красив, размишляваше Хеда. С широките рамене и тесните хълбоци й напомняше за тълпите млади кавалери, които я ухажваха преди четиридесет години. Тази мисъл я изненада. Индиецът притежаваше фигурата на млад мъж, а мустаците му бяха посивели.

Хеда се усмихна на мислите си. Странно — от дванадесет часа насам през ума й минаваха неща, за които не си беше спомняла години наред. Имаше чувството, че младостта се е върнала в дома й. А младежката необузданост смущаваше спокойствието на старостта.

Нейната младост беше отдавна отминала, но тя усещаше с непогрешим инстинкт, че тук ставаше нещо. И макар че отдавна беше престанала да изпитва любопитство, тя се видя изправена пред загадка, която непременно трябваше да разреши.

— Добро утро, мадмоазел Ронсар — заговори любезно тя и се запъти към шезлонга. — Господи, детенце, изглеждате уморена и бледа. Лошо ли спахте?

— Bonjour, мадам Ормстед — отговори с усмивка Филаделфия. — Съжалявам, че не мога да стана, за да ви поздравя, както е редно.

— Ако можехте, нямаше да бъдете тук — увери я със строг тон Хеда. — Трябваше да позвъните и да поискате хапче за сън, вместо да пропилеете цялата нощ. Аз спах като камък, което е твърде рядко явление при жените на моята възраст.

Всъщност Филаделфия не искаше да се засмее. Но ядът заради навехнатия глезен и изживяното преди малко смущение се нуждаеха от вентил и тя изведнъж се разкиска неудържимо.

Хеда Ормстед проследи как красивото лице на младата дама пламна като огън и очите й се напълниха със сълзи и много й се дощя да се присъедини към смеха й.

— Колко сте неучтива, мадмоазел. Сега би трябвало да ви изхвърля. Ала изпитвам някаква нелогична потребност да ви виждам близо до себе си. Моля ви, успокойте се, за да приемете поканата ми и да обещаете, че ще останете тук по-дълго.

Филаделфия изтри очите си и погледна безпомощно към Акбар, който отново се поклони.

— Разбира се, мемсахиб Дьо Ронсар се чувства поласкана и оценява високо великодушието ви, мисис Ормстед, но не би искала да ви притеснява.

— Забележително! — Хеда вдигна високо красиво извитите си вежди. — Нима прочетохте всичко това в краткия й поглед? Може би притежавате и дарбата да предсказвате бъдещето? — Обърната към Филаделфия, тя продължи: — А аз си мислех, че само глезенът ви е навехнат, детенце, не и езикът.

— Акбар се грижи така всеотдайно за мен, че понякога забравям да говоря. Вашата покана е чест за мен, мадам, и аз…

— И вие я приемате с удоволствие — довърши изречението Хеда. — Моля, без повече възражения! Мразя неискрените извинения

и съм твърдо решена да ви задържа още известно време в дома си. Вчера имах дързостта да ви отвлека от улицата. Наредих на слугите си да донесат вещите ви, платих сметката в хотела. Всичко е уредено.

— Но защо? — заекна объркано Филаделфия. — Та вие изобщо не ме познавате!

— Защото по случайност сте милото дете, което попадна под копитата на конете ми. Искам да оздравеете колкото се може по-скоро! Имам билети за театър за четвъртък. Това е последното представление за сезона. Държа да ме придружите в театъра, скъпа. Разбира се, ще вземем с нас и неоценимия Акбар. — Тя се обърна със святкащи очи към невъзмутимия индиец: — Искам да представя вашия езичник на обществото, малката ми. Така ще им дам интересна тема за разговор, нали разбирате. А сега изяжте закуската си, преди да е изстинала. Елате с мен, Акбар. Ще дойдат кандидати за поста на нещастника, когото изгоних вчера, и искам да чуя мнението ви. След това трябва да огледате обора. Ноздрите на един от кафявите ми коне изглеждат обезпокояващо. Сигурна съм, че онзи жалък грубиян Джак се е отнасял зле с него.

— Както желаете, мемсахиб — отговори Едуардо, но не излезе от стаята веднага след нея, а изчака, докато с мълчанието си принуди Филаделфия да вдигне глава към него. — Намаляха ли болките ви, menina? — попита той с нежен, леко предрезгавял глас.

— Да… — Беше й много трудно да издържи на погледа му. — Чувствам се много по-добре…

— Радвам се. Това беше всичко, което възнамерявах. — С тези думи той излезе бързо от стаята.

Филаделфия прехапа устни и се замисли. Значи намерението му е било само да облекчи болките й? Не той, а тя се беше отдала без задръжки на непознатите, но толкова сладостни чувства и беше предизвикала това неловко положение. Тази мисъл я засрами до дън душа. Тя изстена задавено и се отпусна в копринените възглавници, чувствайки се млада, безкрайно невинна — и дяволски объркана.

— Да, тази рокля е най-подходящата — заключи мисис Ормстед и кимна доволно.

Филаделфия стоеше пред огледалото, докато камериерката Ейми подреждаше шлейфа й.

След като сеньор Таварес бе купил тази черна рокля, Филаделфия беше убедена, че никога няма да й се удаде случай да я носи. Но сега трябваше да признае, че тоалетът е напълно подходящ за посещение на театър. Естествено, ако все още носеше истинското си име, тя никога нямаше да се покаже пред хората в такава дръзка рокля — само два месеца след смъртта на баща си. Тази мисъл помрачи радостта й.

Как можа да забрави тъгата си и да бъде щастлива дори за секунди, след като любимият й баща лежеше в студения, тъмен гроб и подли лъжи все още опетняваха паметта му?

Болезнено разкаяние сви сърцето й. Вярно, тя беше приела този маскарад от благородни подбуди. Но какво беше постигнала досега? Нищо. Вместо това бе попаднала в ситуация, която не я приближаваше нито на крачка към целта.

— Какво ви стана, мила моя?

Филаделфия чу загрижения въпрос на домакинята, хвърли бърз поглед през рамо и преглътна сълзите си.

— Нищо, мадам.

— Съмнявам се. Изведнъж добихте нещастен вид. Да не би глезенът да продължава да ви боли?

— Oui… — измънка Филаделфия. Всеки що-годе приличен претекст беше добре дошъл. — Но съм сигурна, че ще мине.

Хеда изгледа съчувствено младата жена.

— Май ви вдигнах твърде рано от леглото.

— О, не, мадам. — Филаделфия се обърна и грациозно повдигна шлейфа си. — Не се безпокойте, за мен беше истинско щастие най-сетне да стана. Последните дни бяха безкрайно скучни.

— Разбирам ви. Колко добре изглеждате, мадмоазел Дьо Ронсар. — Хеда огледа доброжелателно прическата на младата дама. Косата беше вчесана гладко назад и украсена със скромно венче от червени рози. — Ейми се е справила отлично. Намирам, че този отделен кичур, който виси на гърба, е особено красив. Как се сетихте, Ейми?

— За съжаление това не е моя заслуга — отговори камериерката и се изчерви. — Мадмоазел се фризира сама.

— И защо? — попита смаяно Хеда.

— Вижте, вече от доста време не ползвам услугите на камериерка и свикнах да се оправям сама — отговори Филаделфия и вдигна рамене. Не можеше да признае, че не е искала Ейми да открие издайническите тъмни петна, които боядисаната й коса оставяше в легена. — А и колкото и таланти да има Акбар, фризьорството не е един от тях.

— Ах да, Акбар… — Мисис Ормстед се огледа. — Къде е този жалък варварин?

Едуардо излезе от сянката на близкия алков.

— Очаквам заповедите ви, мемсахиб.

Възрастната дама огледа слисано празничното му облекло. Жакетът от тежък, яркочервен копринен брокат стигаше до под коленете, талията беше стегната със златен ешарп. В подходящия тюрбан от златна коприна беше закрепен вече познатият й сапфир. Вместо обичайния черен панталон и ботушите той носеше бял копринен панталон, който се стесняваше към глезените, и черни лачени обувки. Но най-силно впечатление направи на мисис Ормстед тежката златна верига, която приличаше на почетния знак на домоуправител.

Едуардо се запъти бавно към Филаделфия. Тя беше по-красива и по-желана дори от мига, когато я беше видял за първи път в тази рокля.

— Поздравявам ви, мемсахиб. — Той извади от джоба на жакета си едно колие и го сложи на шията й.

— Велики боже! — извика Хеда Ормстед и протегна ръка да попипа бляскащите диаманти.

Филаделфия се погледна плахо в огледалото.

— Това е всичко, което ми остана от семейното наследство.

— Le collier de Ronsard — обяви тържествено Акбар. — Тези камъни се чувстват почетени да се окъпят в светлината на вашата красота, мемсахиб.

Хеда наблюдаваше сцената, обзета от странно вълнение. Когато говореше с господарката си, индиецът си служеше с много интересни изрази… Дали ласкаеше любимата си? О, не. Иначе лелята на Фелиз нямаше да му позволи да пътува с племенницата си през половината свят.

Филаделфия усещаше пламтящия мъжки поглед върху голите си рамене и потръпваше. Задъханата възбуда, която всеки път изпитваше в близост до него, веднага се превърна в дълбок срам. Един-единствен път беше направила грешката да изтълкува другояче намеренията му. Това не биваше да се случва никога повече.

— Сложете ми наметката, Акбар — заповяда надменно тя.

Но веднага съжали за дадената заповед. Той застана плътно зад нея и топлите му ръце докоснаха кожата й. Ароматът на тоалетната вода, която използваше, я обгърна и тя повярва, че ей сега ще се разтопи под горещината на докосването и аромата му.

— Тръгваме ли? — Хеда видя как двамата трепнаха и се усмихна. Много добре, каза си тя. Разбира се, че трябва да се срамуват, като се гледат в очите като болни от любов телета… Господарка и слуга — в тази история имаше всичко, което щеше да я превърне в горчиво-сладък, зашеметяващ — и катастрофален — романс, затова трябваше да бъде задушена в зародиш.

Тъй като бракът й не беше благословен с деца, Хеда беше опазила майчините си инстинкти ненакърнени. Затова знаеше много добре какво трябва да се направи. Фелиз дьо Ронсар се нуждаеше от подходящ обожател, заможен млад мъж от добро семейство, който да й даде да разбере, че Акбар — колкото и да беше красив, негодникът, — не е подходящ за нея.

Изведнъж смръщеното чело на Хеда се изглади. Синът на един от племенниците й произхождаше от клон на семейството, твърде скучен, за да й прави компания, подходящ само за новогодишната трапеза. Момчето сигурно беше навършило двадесет и една. Ако помнеше добре, скоро щеше да завърши следването си в Харвард. Казваше се Хари или Хърбърт. А може би Дълбърт? Е, това беше без значение. Тя си спомни красивото, мило дете с меки кестеняви къдрици и светлосиви очи и се усмихна. Ако майката с тираничната си любов или бащата с щедро отпусканата издръжка не го бяха развалили, той щеше да бъде чудесна партия за Флиз дьо Ронсар. Трябваше веднага да покани момчето на гости.

Театър „Бът“ беше ярко осветен от безброй газови лампи. Каретата с герба на Ормстед спря тържествено пред главния вход. Филаделфия слезе с помощта на лакея и огледа възхитено гранитната

фасада в стил италиански ренесанс. Никога не беше виждала толкова красива сграда.

Водени от мисис Ормстед, Филаделфия и Едуардо прекосиха фоайето. Само след секунди придружителите на сивокосата дама събудиха любопитството на цялото елегантно облечено общество, събрало се да види представлението. Всеки искаше да огледа по-обстойно красивото младо момиче и брадатия мъж със златен тюрбан. Ала мисис Ормстед не даде никому възможност да я заговори и изкачи стълбището, следвана по петите от двамата си придружители, които не намериха време да разгледат красивите картини, окачени по стените. Най-после влязоха в тесния коридор с ложите.

След като заеха местата си, Хеда се обърна засмяно към Филаделфия:

— Чудесно се справихме. Разбира се, можехме да дойдем и към края на първото действие, но нямаше да разберем за какво става дума в пиесата. А аз обичам вълнуващите истории.

— Коя пиеса ще гледаме, мисис Ормстед?

— Нямам представа — отговори безгрижно Хеда и вдигна лорнета си. — Наведете се напред, мадмоазел! Иначе хората в партера няма да могат да ви видят. Акбар, на господарката ви й е топло. Свалете шала от раменете й. — Лорнетът се насочи към галерията. — Дано забележа поне няколко души, които си струват усилията.

Едуардо излезе от задната част на ложата, но Филаделфия не посмя да го погледне. След секунди усети учудващо топлите му пръсти, които свалиха кашмирения шал и едва забележимо помилваха раменете й. Това беше окуражаващ жест, но тя изпита гняв.

— Щастлива ли сте да представите пред обществото гостенката си, мадам? — попита с лека язвителност тя.

Изненадана от хладния тон на Филаделфия, Хеда попита:

— Засегнах ли ви, мадмоазел? — Тя сложи ръка върху студените пръсти на младата французойка, за да я успокои. — Не исках да бъда груба, детето ми. Аз съм просто една стара жена, която няма достатъчно занимания, за да уплътнява времето си и да заангажира мислите си.

Филаделфия стисна сърдечно тънките й пръсти.

— Простете, мадам. Надявам се, разбирате, че съм малко… нервна.

— Нямате причини за нервност. Гледайте към сцената! Мисля, че завесата се вдига. Щом светлините угаснат, ще престанат да ви зяпат.

Не ме е грижа за това, помисли си Филаделфия. През следващия час седя гордо изправена, скръстила ръце в скута си, и изтърпя, без да трепне, любопитните погледи на публиката. Поне половината мъже и жени в театъра се обърнаха нагоре да я видят. Ако бяха посветили толкова внимание на представлението, артистите щяха да извоюват нечуван успех.

Без съмнение настойчивите зяпачи щяха да ощастливят сърцето на бразилския търговец на скъпоценности. Филаделфия докосна няколко пъти диамантената огърлица, изпитвайки растяща неловкост. Дали сеньор Таварес вече размишляваше каква цена да поиска? Той остана в дъното на ложата, но тя постоянно усещаше погледа му в гърба си. А когато паренето стана непоносимо, се обърна да го погледне.

Акбар стоеше като статуя пред завесите, скръстил ръце, със затворени очи. Междувременно тя си беше представяла стотици пъти засрамващата сцена в спалнята си и вече не знаеше кой носеше вината за онези интимни, изпълнени с горещо блаженство минути. Утешаваше я само мисълта, че Едуардо не забелязваше как се бяха променили чувствата й към него. През следващите дни трябваше постоянно да мисли за това. Той играеше ролята на неин слуга, нито повече, нито по-малко. Неговите чувства не биваше да я интересуват.

За съжаление тя не можеше да знае, че Едуардо беше крайно недоволен. Отдавна се беше наситил да играе ролята на екзотичен слуга. Бузите му пареха от лепилото, което държеше фалшивата брада. А гримът, който трябваше да сбръчка челото му, се изтриваше твърде лесно. Защо не беше избрал прикритие, което да не изисква толкова усилия?

Когато отвори очи, той срещна погледа на Филаделфия и загуби ума и дума. Тя побърза да се извърне и той видя как здраво стисна устни. Прелестната й уста изведнъж загуби чувствената си пълнота. Прозрението, че именно той бе предизвикал тази промяна, загриза съвестта му. Красотата на Филаделфия не избледняваше дори в полумрака на ложата. Дали знаеше колко е красива? Едва ли. В поведението й не се забелязваше нито следа от арогантност или суета.

В онзи миг, когато тя беше особено податлива, той се бе отдръпнал рязко. Принудиха го обстоятелствата, след като бе събудил страстта й — не нарочно, но и без да мисли за последствията. Нищо чудно, че тя избягваше да среща погледа му… Споменът за несръчното му държание засягаше мъжката му гордост. Никога преди това не беше проигравал благосклонността на жените. За в бъдеще трябваше да избягва подобни грешки.

Когато пламнаха светлините и първото действие свърши, Филаделфия усети остри болки в главата. Любопитните погледи я изнервяха. Решена да си почине поне за малко, тя стана.

— Моля да ме извините, мисис Ормстед, но имам нужда от чист въздух.

— О, не, и дума не може да става! Ако сега се появите във фоайето, любопитната тълпа ще ви задуши. Ще останем в ложата, а Акбар ще въведе няколко избрани посетители. Седнете на мястото си, мило момиче, не създавайте грешни впечатления у публиката.

Филаделфия хвърли обвинителен поглед към Едуардо и се отпусна отново в креслото си. Само той беше виновен, че бяха попаднали в тази ужасна ситуация.

След минута на вратата се почука и Хеда се усмихна зарадвано.

— Осведомете се кой е, Акбар.

Индиецът кимна, изчезна зад завесата и като се върна, оповести:

— Мемсахиб, джентълменът се казва Хенри Уортън.

— О, племенникът ми! Въведете го. Хърбърт, момчето ми! Ела по-близо! — Тя махна нетърпеливо на едрия млад мъж в черен вечерен костюм. — Къде се е скрила глупавата ти майка, скъпи?

— Името ми е Хенри, лельо Хеда — отговори момъкът и красивото лице под гъсти кестеняви къдрици се обагри в розово, когато погледът му се насочи към непознатата млада дама. — Мама не е тук тази вечер.

— Слава богу! — извика развеселено Хеда. — Мразя да си бъбря с майка ти, защото е ужасно глупава. За съжаление тя не го знае и непрекъснато дрънка нелепости за неща, от които няма понятие. Хайде, кажи нещо, Дълбърт! Нима не си наследил поне част от бъбривостта на майка си?

— Името ми е Хенри, лельо — повтори той и се усмихна смутено на Филаделфия. — Радвам се да те видя. Семейството ми вече

си мислеше, че си престанала да излизаш в обществото.

— Как мислиш, защо се мяркам у вас толкова рядко? — попита Хеда и вдигна лорнета си. — Без съмнение, една дама има пълното право да избере своя компания, след като близките няма какво да й предложат. — Тя се сети нещо и се обърна към вратата. — Акбар? Искам нещо освежително. Три чаши — ако Харолд престане да стърчи като провинциален денди и най-после седне.

— Както заповяда мемсахиб — отвърна Акбар, поклони се и напусна ложата.

Хеда се обърна отново към племенника си със самодоволна усмивка.

— Е, какво ще кажеш за него?

— Този човек твой слуга ли е, лельо? — попита смаяно Хенри.

— Какво друго би могъл да бъде?

— Когато отвори вратата, реших, че е костюмиран разпоредител.

— Не, той е част от домакинството ми. — За първи път, откакто Хенри бе влязъл в ложата, Хеда се обърна към Филаделфия. — Мадмоазел Дьо Ронсар, искам да ви представя един от що-годе поносимите си роднини — Хорас Уортън. Хорас, това е моята гостенка Фелиз дьо Ронсар.

Младият мъж се изправи в целия си грамаден ръст и направи церемониален поклон.

— За мен е чест да се запозная с вас, мадмоазел Дьо Ронсар. Аз съм Хенри Уортън.

— Къде се забави Акбар? — въздъхна Хеда и се озърна към вратата. — Този индиец е учудващо бавен. Освен когато изпълнява вашите заповеди, мадмоазел.

— Знам, че се старае — отговори Филаделфия и посвети вниманието си на Хенри. — И аз се радвам да се запозная с вас, мосю Хенри Уортън. — Тя наблегна на името и го произнесе по френски, без „х“ и с ударение на „и“.

Нежният й глас оказа поразително въздействие върху младия мъж. Първо я зяпна смаяно, после преглътна мъчително.

— Трябва да призная, че винаги съм мразел името си, мадмоазел. Но от днес вече го обичам — след като вие го произнесохте с такава мекота.

Ако погледът му не беше толкова сериозен, тя щеше да избухне в смях.

— Мерси, мосю Уортън, много сте любезен. За съжаление английският ми все още не е добър.

Момъкът седна до нея и се наведе към лицето й.

— О, мадмоазел, моля ви, произнасяйте името ми колкото се може по-често!

В този момент се върна Едуардо и проследи кратката сцена. Макар че не можа да чуе разговора, той обхвана ситуацията с един-единствен поглед. Филаделфия беше завладяла младия джентълмен само за минути. Ядосан — и на нея, и на себе си — той мушна таблата между двамата.

— Желаете ли нещо освежително, мемсахиб? — попита учтиво той и стресна американеца с ледения си поглед.

— Обслужете първо мадам Ормстед, Акбар — нареди с мека усмивка Филаделфия.

— Както желае мемсахиб. — Той се поклони и оттегли таблата — но не и преди да удостои младия денди с още един унищожителен поглед. — Трябва ли да отстраня този човек от мястото до вас, мемсахиб?

— О, не, Акбар, в никакъв случай! Това е племенникът на мадам Ормстед. Мосю Уортън, Акбар е мой верен служител.

Хенри се вгледа в отблъскващото тъмно, брадато лице и промърмори нещо неразбрано. Едва когато Акбар обслужи всички и се оттегли до завесите, той се наведе към леля си и попита тихо:

— Нима се чувстваш сигурна, когато под покрива ти живее такъв… тип?

— Никога не съм се чувствала толкова сигурна, драги — изкиска се Хеда. — Този човек е истинско чудо — винаги учтив, но никога покорен. И е толкова талантлив! Управлява каретата ми и вари чай. В Делхи е управлявал стотина слуги. И ако някой от тях си е позволявал да сгреши, е плащал с главата си. — Тя направи многозначителен жест и Хенри се смая още повече. Филаделфия също остана учудена от този емоционален разказ. Ако се бяха обърнали, и тримата щяха да видят доволното хилене на Едуардо.

— В този град клюките се разнасят бързо, мила моя — обясни Хеда и намигна дяволито на гостенката си. — Да не мислите, че

прислугата ми не е узнала всичко, което е станало в хотела? Не помните ли, че изпратих няколко души да вземат вещите ви?

— О, да, мадам, разбирам — отвърна Филаделфия и погледна несигурно Хенри. — Но се боя, че повечето хора са склонни да преувеличават, mais поп?

— Без съмнение — потвърди Хенри, но хвърли недоверчив поглед в посока към Акбар, който стоеше непроницаем.

— От друга страна обаче, ако човекът не познава добре нашите нрави и обичаи — искам да кажа, той е езичник и…

— Той е чужденец и варварин, но в никакъв случай не е дивак, Дълбърт — отговори подчертано Хеда. — Ако това си искал да намекнеш… Скъпи племеннико, би трябвало да пообиколиш света. Мадмоазел Дьо Ронсар е французойка и през краткия си живот е пребродила почти целия свят.

Филаделфия се усмихна съчувствено на младия мъж, който я измери със страхопочтителен поглед.

— Е, това не е моя заслуга. На кормилото винаги стоеше Акбар.

За момент се възцари мълчание. Хеда сърдито размишляваше дали пък племенникът й не е наследил глупостта на майка си, а Филаделфия съжаляваше за лошата шега, която си бе позволила в хотела. Първо се разведри лицето на младия посетител.

— О, разбрах! Мадмоазел обича да се шегува!

Младата дама вдигна небрежно рамене, без да се сети кого имитира с този жест.

— Само понякога, мосю. Нали знаете, една дама не бива да си позволява много шеги.

— Права сте — съгласи се Хенри и лицето му пламна от смущение. — Не исках да кажа точно това…

— Велики боже! — промърмори Хеда и вдигна лорнета към очите си, за да огледа съседните ложи. Племенникът й се изложи ужасно и пропиля шансовете си само за няколко минути. Макар че мадмоазел Ронсар се стараеше да му помага, той приличаше на кон, който тегли тежка каруца.

Филаделфия смело се опитваше да поддържа разговора, но когато светлините най-после угаснаха, въздъхна облекчено. След минута щеше да започне второто действие. Младият мъж до нея изведнъж подскочи и тя го погледна смаяно. Макар че й се струваше

невъзможно, Филаделфия беше почти сигурна, че леля му го бе ощипала.

— Трябва да вървя. Приятелите ме очакват… — Той погледна с копнеж Филаделфия и се обърна към леля си. — Позволяваш ли да те посетя в неделя следобед, лельо Хеда?

— Защо? Никога не си го правил.

— Може би иска да види прекрасните ви коне, мисис Ормстед — отбеляза тихо Филаделфия. Младият мъж бе събудил съчувствието й. Трябваше да го подкрепи. — Е, мосю, ще се видим ли в неделя? — Тя се усмихна обещаващо и му подаде ръката си в тънка тюлена ръкавица. Той я стисна безмълвно и буквално избяга от ложата.

— Хенри мрази конете — обясни Хеда. — Онази глупачка, майка му, го сложи на седлото още преди да се е научил да ходи. Беше си въобразила, че семейната традиция изисква децата да се научат да яздят колкото се може по-рано. Естествено конят го хвърли и бедното дете едва не се преби. — Смръщила чело, тя добави: — Смятам, че тази традиция обяснява много неща.

Филаделфия не можа да удържи един остър поглед. Понякога мадам Ормстед беше забележително злобна.

6

— Колко противно! — простена Хеда и измери с отвратен поглед поканите, натрупани на сребърната табла до левия й лакът. — Появихме се пред обществото само веднъж и моментално попаднахме в обсада.

— Ти имаш много приятели, които се радват на завръщането ти в нюйоркското общество, лельо Хеда — отбеляза Хенри Уортън, който се беше разположил удобно на едно от креслата, тапицирани с жълта коприна, в салона на Ормстед Хаус.

— Глупости! Половината от тези хора си мислеха, че са ме погребали заедно със съпруга ми в Уудлоун, и когато миналата седмица ме видяха в театъра с мадмоазел Ронсар… — Филаделфия понечи да протестира, но не можа да вземе думата. — Не ми противоречете, скъпа! Тези покани са за вас!

— Сигурна съм, че не е така — отвърна Филаделфия и се усмихна смутено. — Коя съм аз? Едно бедно сираче без пари и без име, напълно непознато във вашия изискан свят.

— В никакъв случай! — възпротиви се разгорещено Хенри. — Вие сте от добро семейство — и даже имате роднини в кралското семейство.

Хеда вдигна учудено сребърнобелите си вежди.

— Кой твърди това?

— Акбар… всъщност, той не го каза в прав текст. Само спомена, че семейството на мадмоазел Дьо Ронсар е било в тесни връзки с Бурбоните и в края на Втората империя е загубило дома си и цялото си богатство. Ще употребя точните му думи: „Унищожиха прастара аристокрация.“

— Наистина ли? — прошепна с леко недоверие Хеда. — Не мога да повярвам, че точно той ти е разказвал такива неща.

Под пронизващия й поглед момъкът се покашля смутено и се изчерви.

— Ами… когато дойдох да те посетя в неделя, срещнах Акбар в коридора. Мисля, че той ме чакаше. Във всеки случай ме увери, че когато мадмоазел Дьо Ронсар отново заеме полагащото й се място в Париж, безброй аристократи ще се наредят сред преданите й обожатели.

Филаделфия избухна в смях. Понякога Едуардо отиваше твърде далеч в старанията си да импонира на хората.

— Съмнявам се, мосю. Френската аристокрация не се различава особено от видните личности в другите страни. И тя държи на брака, положението в обществото, земевладението и парите. Enfin, значи ми липсват предпоставките за manage de convenance, а за manage de la main gauche, неравен брак, съм твърде горда. Voila — ще си остана vielle fille… Как се казва това, мадам Ормстед?

— Стара мома — отвърна сухо Хеда.

— Точно така! Стара мома…

— Никога, мадмоазел — възрази Хенри и бързо се премести към ръба на креслото. — Нищо не е по-далече от истината!

— Или от твоите желания, скъпи племеннико? — попита неодобрително Хеда. Това момче се държеше дяволски несръчно… — Затвори си устата и не се пързаляй така трескаво по тапицерията ми. Разбира се, че мадмоазел Дьо Ронсар няма да свърши като стара мома. Засрамете се, детенце! Защо провокирахте така бедното момче? — Тя се надигна решително. — Желая ти добра сутрин, Хенри. Моята гостенка и аз имаме да уредим някои неща. Ако непременно трябва да дойдеш пак, можеш да ни придружиш в събота на надбягванията. Но само ако дотогава не те видя нито веднъж. Ясна ли съм?

Хенри никога не се оплакваше, че леля му се отнасяше с него като с осемгодишно момче. Но сега се ядоса, че тя го правеше смешен в присъствието на красивата французойка, която се стремеше да спечели с всички сили — макар че изобщо нямаше представа как.

— Чуй ме, лельо Хеда! Да не мислиш, че имам време в излишък да седя по цял ден при теб? Като член на семейството исках само да се уверя, че мадмоазел Дьо Ронсар се чувства добре в твоята къща.

— Обикновено ме посещаваш три пъти в годината. А тази седмица идваш тук за четвърти път. Значи има нещо, което привлича особеното ти внимание, Хорас.

— Името ми е Хенри, лельо! — изфуча момъкът. — Съвсем просто име…

— Да, напълно подходящо за един съвсем обикновен човек. До събота вечер.

Хенри се поклони примирено пред дамите и напусна салона.

— Сега трябва да прегледаме поканите, мила — започна Хеда. — Ще приемем само няколко. Ако се показваме твърде често в обществото, интересът скоро ще угасне. — Тя посегна към една покана със златни ръбове и вдигна лорнета си. — Разбира се, трябва да посетим семейство Монтегю. Типични новобогаташи, но чувам, че дават разкошни балове, откакто мистър Монтегю направи състояние със спекулациите си на Уол Стрийт. Настаниха се в къщата на отсрещния ъгъл, красива постройка в новоготически стил. Макар че за моя вкус е прекалено разкошна. Ще приема поканата от името на двете ни. Това ще засили уважението на нюйоркското общество към скромната ви особа.

— Много сте мила, мадам — отговори Филаделфия, — но за съжаление аз не мога да ви придружа на този бал.

— И защо не? — отзова се остро Хеда. — Да не мислите, че е под достойнството ви?

— Mais non! Никога не бих се отнесла с презрение към хора, които са проявили доброта, като са поканили мен, една чужденка. Но не искам да ме гледат със съжаление, понеже не съм подобаващо облечена — добави смутено тя и духна една несъществуваща прашинка от полата на синята си рокля.

— Аха, разбрах. Бедността е винаги нещастие — а в този град я смятат за престъпление. Преди малко говорихте напълно открито с племенника ми, но той вероятно не ви разбра. Откакто живеете при мен, разбрах всичко за положението, в което се намирате. Донесохте малко багаж. Само два куфара и една пътна чанта. А дамата от висшето общество трябва да носи подходяща рокля за съответния случай. За съжаление вие не притежавате достатъчно тоалети.

— Точно така, мадам.

— Е, поне не се преструвате. Защо дойдохте в Ню Йорк, за да си намерите добра партия ли?

— О, не!

— Защо тогава сте тук?

Макар че отдавна чакаше този въпрос, Филаделфия все още не беше намерила отговора. Мисис Ормстед не подозираше в каква каша я бяха забъркали. Френското име, загубата на семейното имущество, престоят в Индия, идентичността на Акбар — куп лъжи. Всъщност мисис Ормстед нямаше нищо общо с начина, по който Филаделфия играеше ролята си и помагаше на сеньор Таварес да продаде ценните бижута. Никога нямаше да падне толкова ниско, че да предложи диамантената огърлица на великодушната си домакиня. Накрая призна:

— Тук съм, защото не знам къде другаде бих могла да отида.

При тези обстоятелства Хеда можеше да реагира с безброй коментари, но тя каза само:

— Значи не искате да се омъжите. Въпреки това ще ви ухажват, когато излизате с мен — и то толкова по-упорито, колкото по-хладно реагирате на ласкателствата. Твърде много млади глупаци си въобразяват, че ще постигнат всичко, което искат. Какво разпиляване на енергия! Но може би скоро ще промените мнението си… Хайде да прегледаме и другите покани!

Едва към обед Филаделфия можа да излезе от салона. Няколко пъти беше отклонила предложението на мисис Ормстед да й набави малко по-богат гардероб. В крайна сметка Хеда приключи дискусията със забележката, че „безчувствената, неблагодарна гостенка“ изпитва „перверзна потребност“ да се противопоставя на желанията на домакинята. Тя хвърли останалите покани в скута на Филаделфия и й възложи да сравни различните изисквания в тях с наличните си рокли.

На път към зимната градина Филаделфия си представи какво съдържаше гардеробът в стаята й — пътнически костюм, две дневни рокли, черната бална рокля, която беше носила в театъра, една бяла ленена рокля за следобедни посещения и една рокля от зелена коприна за приемане на посетители, която бе купила само няколко дни преди неочакваната смърт на баща си.

При този спомен сърцето й заби болезнено. Твърде късно разбра, че трябваше да спаси повече свои вещи от алчните ръце на кредиторите. Но тогава беше твърде шокирана, за да мисли ясно. Сега й се дощя да беше спасила поне перлите, които баща й щеше да й подари в деня на сватбата й. Вместо това бе взела участие в търга и бе помогнала да ги продадат на най-високата възможна цена. Отдавна бе забравила разваления годеж, не тъгуваше за Хари Колсуърт, защото не

го обичаше. Той беше избран от баща й, а тя беше готова на всичко, за да зарадва любимия си баща.

Филаделфия въздъхна и поклати глава. Не беше готова да се върне в мрака на отчаянието, което постоянно дебнеше в подсъзнанието й. Вместо това насочи вниманието си към поканите в ръцете си — покани за вечери и приеми. Още веднъж можеше да облече черната бална рокля. Два пъти щеше да носи зелената копринена рокля — първо на вечеря с танци, после с дантелена наметка на соаре. За другите обществени забавления не притежаваше подходящи тоалети. Какво да прави?

Когато влезе в зимната градина, тя видя „Акбар“ да седи на пейката от ковано желязо пред кръга с папратите — замислен, опрял ръце на коленете си. За какво ли мислеше? Понякога й изглеждаше тайнствен като шпионин или капризен като априлско небе. В редките моменти, когато се чувстваше ненаблюдаван, тя усещаше странната меланхолична аура, която го заобикаляше и създаваше ярък контраст с обичайната му жизнена енергия. Този човек беше загадка.

Едуардо се бе отдал на нерадостни мисли. Не за първи път седеше сам и бездеен, докато Филаделфия се забавляваше в компанията на домакинята и младия сеньор Уортън. Но този път чакането беше особено неприятно, защото бе получил обезпокоителни новини.

Макар да знаеше, че Тайрън няма да се задоволи с писмо за сбогом, бързото му обаждане го изненада. Тайрън бе писал до нюйоркския хотел, в който Едуардо обикновено отсядаше. Те бяха развили този метод в течение на годините, за да поддържат постоянна връзка. Без съмнение идентични писма го чакаха в Сан Франциско, Чикаго, Бостън, Лондон и Сао Пауло. Писмото беше кратко и ясно — Тайрън искаше той да се върне в Ню Орлиънс, но не споменаваше защо. А това можеше да означава само едно: бяха възникнали някакви трудности.

Откакто се познаваха, Тайрън се свързваше с Едуардо само когато трябваше да уточнят някои подробности в плана за отмъщението. Междувременно то приключи. И ако Тайрън се обръщаше към него по други причини, значи беше отчаян.

— Дяволът е вечно по петите ти, амиго — промърмори на майчиния си език Едуардо. Значи трябваше да действа светкавично.

Тайрън не биваше да научи за съществуването на Филаделфия.

Изведнъж той забеляза, че вече не е сам, вдигна глава и видя Филаделфия на входа на градината.

— Има ли мемсахиб някакво желание? — попита той и скочи.

— Да, имам нужда от съвета ви — отговори тя, отиде при него и му показа поканите.

Той ги разгледа набързо и попита:

— И защо сте толкова намръщена?

— Защото мисис Ормстед е приела поканите и от мое име.

— И това ви безпокои? — Той въздъхна облекчено и мина от английски на френски. — Радвайте се, мадмоазел! Първото ви пристигане в Ню Йорк е пълен успех. Естествено трябва да посетите всички тези забави. Преди да продам диамантите Ронсар, трябва да ги покажете много пъти в обществото. Колкото повече обожатели се заинтересуват от накита, толкова повече ще се покачи стойността му.

Тя последва примера му и отговори на френски:

— За съжаление подминахте един труден проблем. Гардеробът ми не е подходящ за излизане в обществото.

Мъжът вдигна рамене.

— Вашата задача е да привлечете вниманието на потенциални купувачи върху диамантите. Само това е важното. Измислете нещо.

— Толкова ли са важни парите? — попита гневно тя. Този човек не преставаше да я дразни с откровеността си…

— Аха! А вие по каква причина дойдохте с мен в Ню Йорк?

— Не заради парите.

В продължение на няколко секунди той я гледа безмълвно. Забелязваше все нови и нови подробности — фино очертаните контури на скулите под кадифената кожа, виолетовите сенки по клепачите, които подчертаваха ясното злато на очите и тъмните ресници. Скромната лавандуловосиня утринна рокля можеше да бъде украшение за всеки салон. Въпреки това тя й придаваше аурата на дива горска нимфа. Тя беше млада и невероятно красива — и по необясними причини желанието й да има нови дрехи събуди горещата му ревност.

— И кого искате да спечелите, мемсахиб? Онзи млад norteamericano?

Мина доста време, преди Филаделфия да проумее въпроса му.

— За Хенри Уортън ли говорите?

— Значи вече го наричате Хенри? — процеди през зъби Едуардо. — Толкова ли бързо се сближихте?

— Какво искате да кажете? — Учудването в погледа на Филаделфия бе заменено с веселие. — Сериозно ли смятате, че Хенри… мистър Уортън, се интересува от мен?

— Точно така! И той не го крие!

Наистина ли ревнуваше? Невъобразимо… Тя потисна с мъка желанието да се изсмее и попита:

— Защо сте му казали, че Ронсарови са от висшата аристокрация?

— Разбира се, не за да поощря мечтанията му… Но това няма значение. Сигурен съм, че скоро ще ви омръзне.

— Обиждате ме, Акбар! Как смеете да решавате кои мъже ми харесват или не? Впрочем, Хенри е много забавен.

Нарочно употреби малкото име на мистър Уортън, но Едуардо не се хвана на въдицата.

— Ще бъдете ли така любезна да ми обясните откъде се взе този интерес към момъка?

— Няма да го направя. А и вие не бива да си губите времето с подобни размишления.

— Отказвате да дадете обяснение, защото не намирате думи! — извика тържествуващо той. — Защото не изпитвате нищо към него!

Май се опитваше да я постави натясно! Гневът й пламна отново.

— Мисис Ормстед одобрява познанството ми с Хенри. Спомена, че е любимият й роднина…

— … и че като момче е паднал на главата си — прекъсна я той, без да крие иронията си. — Сигурно точно тази случка от детството му ви е настроила романтично?

Филаделфия скръсти ръце под гърдите си.

— Нека оставим тази тема. Ние сме делови партньори и моят личен живот изобщо не ви засяга.

— Не е точно така — промърмори на португалски Едуардо и продължи на френски: — Е, добре, скъпа партньорке, подчинявам се на желанието ви. Налага се да ви напусна за няколко дни и се надявам, че ще имате възможност да умножите завоеванията си — ако наистина се стремите към това.

Последните му думи не достигнаха до нея.

— Заминавате ли? Къде отивате?

Стъписването в гласа й беше балсам за нараненото му его.

— Толкова ли е важно това за вас?

— Разбира се! — изтърси тя, без да помисли, и бързо се опита да прикрие признанието. — Какво ще кажа на мисис Ормстед? Все пак сте мой слуга… Най-добре да й кажа, че аз ви изпращам по лични дела. С особено поръчение.

— Много бързо свикнахте с ролята на господарка, която дава заповеди на предания си слуга — отбеляза безизразно той. — Разкажете на дамата, каквото искате. Ще се върна след седмица или най-много след десет дни.

— Десет дни? — повтори уплашено тя. — Но аз не мога да остана толкова дълго в тази къща!

— И защо не? Без съмнение мисис Ормстед е щедра домакиня и се е привързала към вас. — Едуардо бръкна в джоба си и извади тежка кесия. — Мисля, че това ще стигне за нова рокля, даже за две, ако изборът ви е разумен. През следващите четиринадесет дни ще посещавате много забави и ще си прекарате приятно. Какво още искате?

Филаделфия поклати решително глава.

— Не мога да приема тези пари. И без това съм ви много задължена.

— Вземете ги. Това е подарък.

Филаделфия понечи да отблъсне кесията, но се отказа. Взря се в големите тъмни очи, които изглеждаха властни и едновременно с това молеха. Опита да си спомни как изглеждаше Едуардо без фалшивата брада и сценичния грим, който го правеше по-възрастен. Припомни си синьо-черната вълниста коса, която криеше под тюрбана си, пълните устни под мустака, бронзовата кожа под оризовата пудра.

В пронизващия му поглед светеше неприкрита страст. Това я уплаши и тя понечи да отстъпи назад. Изпита чувството, че стои пред разпален огън. Ако не избягаше веднага от горещината, щеше да се опари.

Срещу волята си, но не и срещу желанието си той докосна бузата й и тя потрепери под милващите му пръсти. Двамата играеха опасна игра, особено Едуардо, макар да го беше страх, че ще бъде наранен,

ако някои факти излезеха на бял свят, ако някога се разкриеше… Затова трябваше да я напусне и да се срещне с Тайрън — за да я запази от миналото на баща й и от своето минало.

Ала сърцето не се вслуша в повелите на разума. С изключение на някои редки мигове тя не го възприемаше като мъж. Откакто й служеше, той беше за нея нещо като евнух. Тя игнорираше чувствата му и се отнасяше към него другарски, като към брат. Но той не беше неин брат, той изпитваше пламенния копнеж на мъжа. Така му се искаше да я притисне до гърдите си. Или начинът, по който тя се бе навела към него, го изкуши да отиде по-далеч?

Търпение. Баба му казваше тази дума винаги когато малкото момче беше на път да загуби самообладание, да се възпротиви на нарежданията на родителите или да се бие срещу неизбежното. Търпение. Думата отекна болезнено в душата му. Не биваше да уплаши тази красива, омагьосваща млада жена, като покаже прибързано страстта си. Тя заслужаваше да я ухажва търпеливо и да се примирява с разочарованията. И ако медноцветните й очи сгряваха кръвта му, вината не беше нейна. Също така невинно тя отвори изкусителните си устни, които сякаш молеха за целувка. Не, не биваше да я докосва. Търпение.

Филаделфия повярва, че той е смръщил чело, защото тя не иска да приеме кесията, и бързо посегна към нея.

— Благодаря, Акбар, обещавам да вложа добре парите ви. — Без да съзнава какво прави, тя целуна брадатата му буза и по тялото му се разля омагьосваща топлина. Той обхвана лицето й с две ръце и устата му докосна устните й. Целувката продължи две-три секунди, не повече.

Филаделфия беше смаяна от тази милувка. Устата му беше топла и суха — и се отдалечи много бързо. Когато той се отдръпна, тя го погледна безмълвно, неспособна да проумее какво се бе случило току-що. Ала когато разбра, изпита безкрайно разочарование, че целувката беше толкова кратка. Пое дълбоко въздух, за да протестира — и изведнъж се разкиха.

Кихането и разруши омаята на мига и спаси Едуардо от неконтролиран изблик на чувства.

— Брадата — промърмори той и й подаде кърпичката си. Съкрушена, Филаделфия скри лице в кърпичката. След минута вдигна

очи и видя очарователната трапчинка с форма на лунен сърп над посивялата брада.

— А може би мемсахиб има сенна хрема — продължи на английски Едуардо, хвана я за лакътя и я изведе от зимната градина. — Това би било крайно неприятно. От днес нататък се дръжте далече от цветята — заповяда с по-висок глас той.

Филаделфия разбра, че не бяха сами. Мисис Ормстед стоеше в антрето и гледаше към отворената врата на зимната градина. Дали Едуардо беше споменал сенната хрема само за да прикрие интимната сцена, която вероятно не беше убягнала от бдителните очи на Хеда? А с предупреждението си за цветята намекваше, че Филаделфия трябва да се пази от съвсем други неща.

— Благодаря за добрия съвет — отвърна рязко тя, както никога не би отговорила на истински слуга. — Както вече казах, трябва да заминете веднага, затова идете да си съберете багажа.

— Желанието на мемсахиб е заповед за мен — отговори той и се поклони почтително. — Щом изпълня поръчението ви, ще се върна — нали знаете, че съм бърз като вятъра. — Той пусна лакътя й и прекоси салона с големи крачки. Преди да стигне до коридора за крилото на прислугата, кимна на мисис Ормстед.

— Защо отпращате Акбар? — попита Хеда, когато Филаделфия влезе при нея. Откровена както винаги, старата дама изобщо не се опита да скрие, че е подслушвала.

— Защото трябва да свърши някои работи за мен, мадам. Ако не ви е неприятно, бих желала да остана още известно време в дома ви. За около седмица…

— Нима Акбар ще отсъства цяла седмица?

— Да, дори по-дълго.

— Забележително… В моята младост компаньонката не ме оставяше сама дори за час.

— Само че Акбар не е компаньонка — отвърна Филаделфия и тихо се засмя.

— Права сте — съгласи се Хеда и замислено проследи как гостенката й изкачи стълбата. Ако не се мамеше, преди минута Фелиз дьо Ронсар беше говорила на английски без ни най-малък френски акцент.

Докато вървеше към стаята си, Филаделфия се усмихваше, без да подозира каква грешка бе извършила. Колкото и бегла да беше целувката на Едуардо Таварес, пламенната му страст продължаваше да я топли.

7

— Ето го пак онзи ужасен мъж! — изплака Джулиана Уортън, сестра на Хенри и компаньонка на Филаделфия за тази вечер. — Не знам как понасяте компанията му — макар че е ваш сънародник.

Филаделфия се огледа уплашено. И наистина — най-голямата й неприятност от последната седмица беше влязла в балната зала на семейство Фергюсън. Маркиз Д'Едас.

Когато новодошлият вдигна ръка и й махна — твърде интимен жест, — тя бързо отмести поглед и се направи, че не го е забелязала.

— Ако беше погледнал мен така, както гледа вас, щях да падна в несвяст — призна Джулиана. — Мама казва, че маркизът нерядко се държи неприлично в компанията на дами.

— Майка ви е напълно права — отговори Филаделфия и се огледа за Хенри, който за нещастие беше изчезнал. Примирена с предстоящия сблъсък, тя се опита да обмисли поведението си. Преди седмица й го бяха представили в операта. Оттогава тя усещаше нарастващия му интерес, който нямаше нищо общо с обичайното възхищение на мъжете от красотата й. Той я засипваше с въпроси за семейството й и тя трябваше да измисля нови и нови лъжи, които й се удаваха много по-трудно, отколкото на остроумния бразилец.

При всяка среща маркизът я разпитваше за подробности за живота й в Париж, за роднините и приятелите й. Постепенно я обземаха лоши предчувствия и тя започна да избягва компанията му. Беше й трудно да лъже, когато съответният партньор в разговора не разбираше нищо от темата, която тъкмо се разискваше. Но много по-трудно беше да залъгва с празни приказки един истински парижанин.

За десети път този ден си зададе въпроса какво бе станало с Едуардо Таварес. Беше й обещал да се върне най-късно след десетина дни, а ето че бяха минали вече две седмици и той не се появяваше. Не й изпрати никаква вест, нито писмо, нито телеграма. Колко нощи беше лежала будна, измъчвана от мисли за него? Дали пък не се беше разболял? А може би беше ранен или — бог да го пази! — мъртъв? Не,

не биваше да мисли такива неща — още повече сега, когато трябваше да събере всичките си сили, за да се справи с маркиза.

— Ето го, идва! — пошепна Джулиана. — Какво да правим, мадмоазел Дьо Ронсар?

— Нищо, je regrette. — Филаделфия го видя да идва право към тях, след като бе спрял за малко да поздрави други гости. Както обикновено, носеше фрак с френски орден на лента напряко на тесните гърди. Погледнат отдалече, стройната фигура го правеше по-висок. Но в действителност беше само два-три сантиметра по-висок от Филаделфия и с тесни рамене. Разделена на път по средата, косата му беше залепена за главата, загладена с брилянтин, който блестеше под светлината на газените лампи. Всичко у него издаваше намерението да привлече внимание — от фризурата до накъдрения мустак и грижливо съгласуваните детайли на облеклото. Тъй като беше много елегантен, дамите го даряваха с благосклонността си. Външността му беше на млад човек. Но очите му са стари, каза си Филаделфия й потръпна отвратено.

— Ах, мадмоазел Дьо Ронсар! — заговори маркиз Д’Едас и се поклони със съвършена учтивост. — Вече толкова пъти се срещаме, но за мен никога не е достатъчно!

Без да се съобразява с етикецията, тя отказа да му подаде ръка. Макар че проявяваше пламенен интерес към личността й, тя беше забелязала, че погледът му непрекъснато е устремен към великолепното диамантено колие на шията й.

— Мосю Д’Едас, вие ме ласкаете безмерно. Другите дами ще се уплашат, че всичките им прелести не съответстват на вкуса ви.

Светлосините очи се присвиха, ала усмивката не угасна.

— Вие се опитвате да ме дразните, мадмоазел Дьо Ронсар. Жестоко е, в присъствието на друга дама… Въпреки това ви прощавам — на вас съм готов да простя всичко!

— Тогава трябва да ми докажете, че сте сериозен — отговори тя и хвана ръката на Джулиана. — Мадмоазел Уортън много обича да танцува валс, но е твърде плаха, за да си признае.

— Ами аз… — Джулиана се изчерви като рак.

— Естествено ще танцувам валс с красивата мадмоазел Уортън — увери я маркизът и хвана ръката на младото момиче. — А вие, мадмоазел Дьо Ронсар, ще ми подарите ли един танц?

Филаделфия се направи, че преглежда картата си.

— О, боя се, че всичките ми танци са заети. Je le regrette, мосю.

— И аз съжалявам — отвърна той и се поклони кратко и студено, тъй като беше видял, че картата й е наполовина празна. — Може би ще ме ощастливите по-късно?

— Може би — промърмори тя. В този момент дотича Хенри, смръщил чело. Тя скочи от мястото си и му протегна и двете си ръце.

— О, ето го и партньорът ми! Това е вашият танц, нали, Хенри?

Момъкът не знаеше нищо за това, но и не я попита. Винаги когато мадмоазел Дьо Ронсар го поглеждаше, той забравяше дори да диша. А сега го бе нарекла на малко име пред цялото общество! Направо му се зави свят. Засмян до уши, той я изведе на танцовата площадка между двойките, които вече се носеха в такта на валса.

Докато танцуваха, Филаделфия придържаше внимателно шлейфа на зелената си копринена рокля. Радостта, че я държеше в ръцете си, прогони гнева, който Хенри изпитваше до преди малко. Сега му се струваше, че нищо не бяха пошепнали в ухото му преди няколко минути. Замаян, той вдъхна дълбоко лавандуловия аромат на кожата й и се опита да забрави обвинението.

— Колко абсурдно…

Филаделфия отметна глава назад и го погледна учудено.

— Кое е абсурдно?

— Да се твърди, че не сте това, за което се представяте… О, мила моя! Простете несръчността ми! Заболя ли ви?

— О, не, вината беше моя — увери го тя и се опита да си възвърне равновесието след грешната му стъпка. Ала не можа да влезе отново в ритъма на валса, защото сърцето й биеше твърде силно. — Кой ви каза това?

Вместо да отговори, Хенри само поклати глава и затананика мелодията. Никога досега не беше изпитвал такава наслада от валса.

Ала Филаделфия не издържа и спря насред едно въртене.

— Кой ви каза, че не съм това, за което се представям?

Той застана насреща й с високо вдигнати вежди.

— Кой го е казал? Мила мадмоазел Дьо Ронсар, простете, че го споменах. Наистина не си струва да говорим.

— Кой го каза? — повтори настойчиво тя.

— Ами… — Хенри се изчерви до корените на косите си. — Тази сутрин онзи Д’Едас направи подобна забележка, докато се разхождаше с мисис Рътлидж в Сентрал Парк. Заяви, че никога не бил чувал за семейството ви. Естествено, добави той, не познавал всички хора, които посещавали двора, но със сигурност познавал всички важни личности.

— И? — Филаделфия стоеше неподвижна в средата на танцовата площадка и не се помръдваше, макар че пречеха на другите двойки.

— И — продължи нетърпеливо и смутено Хенри, — когато мисис Рътлидж продължи да разпитва, той заяви, че е възможно да не сте това, за което се представяте, мадмоазел.

— За какво, според вас, се представям, Хенри?

Момъкът се усмихна облекчено. Не му беше трудно да отговори на този въпрос.

— Вие сте осъществяването на всичките ми мечти. — Обикновено не се изразяваше така екстравагантно. Но красотата на Филаделфия беше събудила поетичната му жилка и го караше да търси най-невероятните думи, за да обясни силните си чувства. — Този мъж е най-големият глупак…

Филаделфия кимна, сложи ръка на рамото му и двамата продължиха танца.

— Напомнете ми да изпратя на сестра ви голям букет цветя.

— Защо, за бога?

— За да я обезщетя за преживените неприятности — въздъхна тя и хвърли бърз поглед към маркиз Д’Едас, който притискаше бедното, видимо засрамено момиче до гърдите си много по-силно, отколкото позволяваше приличието — което не убягна от вниманието на възрастните дами, насядали покрай стените. Милата Джулиана, помисли си съчувствено Филаделфия. Но ще го преживее… Сега на карта беше поставено доброто й име и това беше страшно. Щом музиката замлъкна, тя се хвана за ръкава на Хенри.

— Ще ме изведете ли навън? Имам нужда от чист въздух. В тази блъсканица…

— С удоволствие. — Той изпъчи гърди и копчетата на жилетката му едва издържаха.

Ала бягството им не успя. Филаделфия не забеляза, че маркизът водеше партньорката си право към тях. Изведнъж се озова точно пред

коварно усмихнатото лице на „сънародника“ си.

— Оркестърът не ви ли напомни за танцовите вечери в Тюйлери, мадмоазел Дьо Ронсар?

Тя си заповяда да отговори на усмивката му.

— Тогава съм била дете. А децата от моето семейство нямаха право да се движат свободно из града.

— Ах, да, разбира се, семейството ви. — Жадният му поглед отново се устреми към диамантите, които блещукаха на шията й. — Колието на Ронсар. Мадмоазел Уортън ми разказа, че накитът е много известен. Il est magnifique! Enfin никога не съм виждал толкова изумителна скъпоценност. Какво казахте преди малко — къде точно живее семейството ви?

— Не съм споменавала нищо подобно. — Хенри пое шумно въздух, когато партньорката му открито обвини маркиза в лъжа. Е, този чужденец сам си беше виновен с недискретните си въпроси. — Моите близки са мъртви, мосю.

— О, простете, мадмоазел. Adieu. — Докато мина бавно покрай нея, той пошепна на френски: — Малка измамница.

Тя му обърна гръб и се направи, че нищо не е чула. Докато вървеше към балкона, стисна ръце в юмруци. Хенри я следваше като вярно кученце. Тъй като след застрашителния сблъсък с маркиза наистина имаше нужда от чист въздух, трябваше да игнорира чувствата на младежа. Д’Едас я бе нарекъл измамница. Шепнещият му глас все още съскаше в ушите й — опасен като змийски език. Без съмнение щеше да я изобличи и унижи. И то с право, защото тя наистина беше измамница. Как можа да падне толкова ниско?

— Какво не е наред, мила моя? — Хенри пристъпи по-близо до нея към тъмната балюстрада.

Тя се обърна към него и на светлината, която идваше от залата, той видя, че очите й бяха пълни със сълзи.

— Мосю Уортън, трябва да ви кажа нещо, което със сигурност ще ме лиши от привързаността ви.

Емоциите го надвиха и той я привлече към себе си.

— Моля ви, не говорете! — прошепна той в косата й.

Благодарна за утехата, тя облегна глава на рамото му.

Ала не можеше да изпълни желанието му. Ако той узнаеше истината от други хора, щеше да го заболи много повече. Тя се

отдръпна малко назад и той й го позволи, без да я пуска.

— Онзи негодник Д’Едас ви плаши, нали? — процеди през зъби той. — Да, това е очевидно. Успокойте се! За мен е все едно дали принадлежите към висшата френска аристокрация или не. На Пето Авеню аристокрацията и без това няма никакво значение. — Собствената му смелост го слиса. Е, обстоятелствата изискваха бързи действия, а той не беше страхливец. — Никак не ме е грижа от какво семейство произхождате. Във всеки случай няма съмнение в доброто ви възпитание. Вие притежавате отлични маниери и всеки път, когато влезете в салона, затъмнявате другите дами с изискаността си. Освен това носите семейно бижу. Ако това не е доказателство за безупречния ви произход… — Май говореше твърде много. Но тя го гледаше безмълвно и той се почувства окуражен да излее всичко, което му беше на сърцето. — Леля Хеда държи много на вас. Смята, че струвате много повече от дузина дебютантки. И макар че често не одобрява думите и постъпките ми, знам, че ще се радва много и искрено, ако ви приемем в семейството си. „Свежата кръв е единственото, което може да спаси рода Уортън“ — много пъти е казвала тези думи.

Полуразвеселена, полуизплашена от това обяснение, което си беше чисто предложение за женитба, Филаделфия отговори:

— Вие сте много мил, Хенри, и се боя, че ако веднага не ме пуснете, ще извърша ужасна грешка и ще се влюбя във вас.

Ужасна грешка… ще се влюбя… Думите проникнаха в съзнанието му като остри ножове, пробиха хаоса от мисли и той я пусна неохотно.

— Значи ли това…

— Да, това е невъзможно — отговори тя и се усмихна съчувствено. — Вие принадлежите към най-доброто нюйоркско общество, Хенри, а аз съм само една бедна изгнаница. Без родина, без семейство, безпомощна пред клеветите на лоши хора, аз винаги ще бъда обект на слухове и спекулации. — За да изпревари протеста му? — Тя повиши глас: — Това е моята съдба. Позволете да изчезна от живота ви. Аз съм чужденка и такава ще си остана. Все пак загриженост та ви за мен ще облекчи сбогуването.

— Сбогуване? Но аз искам да се оженя за вас! — извика необуздано Хенри.

— Това е изключено — въздъхна тя. — Не, не казвайте нищо повече. — Тя се надигна на пръсти и спонтанно го целуна по бузата. — Adieu, mon cher, adieu.

Тя отстъпи назад с усмивка, която не стигна до очите й. В следващия миг побледня като платно и устреми поглед над рамото му, сякаш бе видяла призрак.

Хенри се обърна рязко, но откри само добре познатата фигура на индийския слуга Акбар, застанал на отворената врата с гръб към тях.

— Какво ви стана изведнъж, мадмоазел?

— Нищо.

Той се обърна отново към нея. Пленник на този тъй важен миг, не откри в лицето й нищо друго, освен ехото на собственото му отчаяние. Велики боже, тя бе отклонила предложението му за женитба!

Филаделфия го гледаше като напълно чужд човек. Акбар се беше върнал, а тя целуваше друг мъж! Дали беше видял прегръдката им? Тази мисъл я накара да потрепери, макар да не знаеше защо.

— Сбогом, Хенри. — Засрамена и гневна, тя се запъти към вратата. Сякаш усетил приближаването й, Акбар забърза към изхода на залата. Без да се тревожи от любопитните погледи, тя се опита да го следва. Ала танцьорите, които бяха навсякъде, й препречиха пътя. Дама, която тичаше след слугата си… Колко неприлично! Личеше ли й какво изпитва — замайваща възбуда, смущение, смела надежда и засрамващата тайна за радостта й от завръщането му?

Когато най-сетне стигна в другия край на залата, тя го загуби окончателно. В антрето лакеят й отговори, че слугата й е напуснал къщата.

— Веднага ми поръчайте файтон — помоли нервно тя.

— Не е нужно. Мадмоазел Дьо Ронсар ще ме удостои с честта да се прибере вкъщи с моята кола.

Още преди да се е обърнала, Филаделфия знаеше кой стои зад нея.

— Mercі, мосю маркиз, но не искам да ви създавам допълнителни затруднения.

Студената му усмивка охлади радостта й.

— Enfin, мадмоазел, аз настоявам — изрече тежко той и пристъпи по-близо. — Все още не сме се опознали, както трябва. А

пътуването би било чудесен повод за един малък частен разговор, nest-ce-pas?

— Със сигурност не — отговори енергично тя и се обърна отново към лакея: — файтон, ако обичате.

— Разбира се, мис. Пред входната врата чака файтон, който е изцяло на ваше разположение.

— Ще го взема. — Без да удостои маркиза с поглед, тя избяга навън.

Друсането по паважа на Пето Авеню не беше в състояние да успокои разнебитените нерви на Филаделфия, а бавното темпо на вечерното движение постави търпението й на върховно изпитание.

— Не може ли малко по-бързо? — изохка тя и забарабани с юмруци по вратичката.

— Ей сега ще стигнем, мис! — отговори успокоително файтонджията.

— Побързайте! — настоя тя и се отпусна с въздишка на меката тапицерия. В прибързаното си бягство беше оставила шала си в антрето и голите й рамене настръхнаха. Ала тя не усещаше студа. Следеше минаващите покрай нея газови лампи по продължение на тротоара и във всеки пламък откриваше лицето на Едуардо Таварес. Защо влезе без предупреждение в живота й и после отново изчезна? Знаеше ли колко болезнено й беше липсвал и как се беше тревожила за него? Щом застанеше срещу него, щеше да му се накара с най-силни думи.

Най-после файтонът спря пред Ормстед Хаус. Филаделфия слезе, без да чака помощта на файтонджията, изтича нагоре по стълбището и позвъни. Икономът отвори само след секунди. Като я видя да се връща сама, смръщи неодобрително чело.

— Моля ви, платете на файтонджията — почти извика тя.

— Разбира се, мис — отговори той и когато тя мина покрай него в облак от лавандулов аромат, извика подире й: — Току-що пристигна слугата ви!

— Merci! — Филаделфия изскачи стълбите с лудо биещо сърце и отвори с трясък вратата на стаята си. Беше убедена, че Едуардо се е промъкнал там, за да я чака.

Но стаята беше празна. Разочарована, тя затвори вратата. Стъпи на мекия килим, свали копринените си бални ръкавици и ги хвърли на тоалетната масичка, издърпа фуркетите от букетчето теменужки, което красеше косата й, и го остави до ръкавиците.

Когато се погледна в огледалото, дъхът й спря. Само розовите бузи и топазените очи, които светеха отвътре, бяха нейните. Тъмната коса беше на друга жена, както и устните, подчертани с руж, за да я направят истинска брюнетка. Колко театрално и евтино изглеждам, каза си тя. Всичко в мен е фалшиво. Постепенно затъвам в море от лъжи, отчасти създадено от самата мен, но вече неподдаващо се на контрол. Сега й трябваше пристанище, котва, защита от несигурността и съмненията. Беше повярвала, че Едуардо Таварес е надежден спасител. Нима и това беше заблуда?

Дали беше наблюдавал сцената на балкона — прегръдката на Хенри Уортън, целувката? От деколтето към шията й бавно пролази пареща червенина. Това обясняваше отсъствието на Едуардо. Дали се чувстваше засегнат, че тя бе целунала друг мъж? Но това не е негова работа, помисли си сърдито тя. Той няма право да ме осъжда, защото не знае нищо за грижите и страховете ми през последните дни. Да, Едуардо не беше осведомен за намеците на маркиз Д’Едас и за постоянния й страх, че ще се препъне в собствените си лъжи. Погледът й се насочи към красиво избродирания шнур на звънеца и тя реши да го повика. В този момент на вратата й се почука.

— Да! Oui? Влезте! — извика объркано тя.

Появи се една прислужница.

— Да ви помогна ли при съблича нето, мадмоазел?

— Да… не! — изсъска Филаделфия. — Нямам нужда от вас!

— Много добре, мадмоазел. Лека нощ.

— Чакайте! Икономът ми съобщи, че слугата ми Акбар се е върнал. Къде е той?

— Не знам, мадмоазел. Вероятно в стаята си.

— Благодаря, можете да си вървите.

Изведнъж Филаделфия усети, че се задушава под товара на вечерния си тоалет. Щом остана сама, свали диамантената огърлица и обиците си. Меката светлина на газената лампа се отрази в камъните, които хвърлиха танцуващи сенки във всички цветове на дъгата по

стените. Нищо чудно, че маркизът беше омагьосан от тези съвършени бисери.

По някаква незнайна причина красотата на огърлицата я разгневи и тя побърза да я прибере в кутийката й. Дано сеньор Таварес я вземе скоро, за да я продаде. Трябваше веднага да се махнат от Ню Йорк — преди Д’Едас да я изобличи в лъжа.

Тя свали роклята, корсета и фустите и навлече удобна широка нощница и халат от батиста. От библиотеката се чуха ударите на големия часовник над камината. Полунощ.

Филаделфия не посмя да обмисли плана, изникнал в главата й, иначе и последните остатъци от смелост щяха да я напуснат. Намали пламъка на газената лампа, докато стаята остана осветена само от меко жълто сияние, и предпазливо открехна вратата.

В тъмния коридор нямаше никой. Тя пое дъх и изтича към стълбата за квартирите на слугите в таванския етаж. Смелостта заплашваше да я изостави. Но се боеше от маркиза много повече, отколкото от черните сенки и призрачните лунни лъчи. Изкачи стълбите на пръсти.

Щом стигна таванския етаж, тя видя под отсрещната врата тънка ивица светлина. В следващото помещение се чуваха приглушени стъпки, женско кискане, пошепнато предупреждение да пазят тишина. След минута стаите утихнаха. Тя почака още малко в коридора, проклинайки се, че не беше внимавала повече, когато Едуардо й описваше квартирата си. Помнеше, че е сам в стая и че до него живеят две момичета. Май трябваше да подслушва на вратите, за да получи някакви указания.

Стараейки се да стъпва безшумно, тя мина по коридора. Ако я хванеха тук по халат и пантофи, нямаше как да измисли убедително обяснение за нощната си експедиция. Без да съзнава какво прави, тя натисна бравата на вратата към стаята, от която идваше светлина. Като че докосването можеше да й покаже кой се намираше вътре. В следващия момент се вцепени и проследи безпомощно как вратата се отвори.

Един мъж се бе навел над легена за миене. Между пръстите му течеше вода, по голите бузи и гърди се стичаха капки. Влажната черна коса блестеше като мастило. На едното му ухо лепнеше сапунена пяна. Светлината на лампата придаваше на косата му матов меден блясък, а

на мускулестата, изваяна фигура — почти неземна красота. Но това не беше брадатият слуга Акбар, не беше и елегантният бразилец, с когото Филаделфия беше сключила делово споразумение. Този човек беше полугол чужденец.

Когато вратата се отвори, Едуардо се извърна учудено и дъхът му спря. Мис Хънт — на прага на стаята му, по халат! Под тънката батиста прозираха закръглени гърди и хълбоци. Всъщност прекрасното видение трябваше да го изненада много повече. Но представата за Филаделфия в неглиже вече се беше превърнала в една от най-прекрасните му фантазии.

Погледът й се плъзна по тялото му и той потръпна. Любопитството в очите й го стопли и обърка.

Бе се завърнал от пътуването си, изпълнен с копнеж, и макар да знаеше, че се излага, тръгна да търси Филаделфия в балната зала. Намери я на балкона да целува Хенри Уортън. Смаян, гневен, дълбоко наранен, той проследи сцената в продължение на няколко секунди, после събра цялата си гордост и им обърна гръб. След няколко удара на сърцето изпрати заповед към краката си да го изнесат от къщата.

Тя целуваше друг мъж — доброволно! Споменът отново разпали гнева му.

— Какво ви води при мен? — пошепна той и се изправи.

Филаделфия не отговори. Знаеше, че трябва да обясни присъствието си в стаята му, но в момента не беше способна да го стори. Накрая премести поглед към ръката си, която все още държеше бравата. Едуардо проследи погледа й и се втурна към нея.

Дръпна я мълчаливо от прага и затвори вратата. Тя се подчини, без да каже дума. Сърцето й биеше като безумно. Припомни си, че още от самото начало беше определила Едуардо Таварес като забележително красив — без да подозира целия размер на мъжката му красота. Сега не смееше да го гледа в лицето и сведе клепачи, за да вижда само широкия гръден кош с шоколадовокафявите зърна на гърдите — при всяко вдишване силните мускули се разиграваха. Никога преди това не беше виждала мъж без риза и този урок по анатомия опъна почти болезнено нервите й. Тя отстъпи крачка назад. Помещението беше съвсем малко, леглото и масичката за миене почти го запълваха.

— Аз… не мога да остана…

Тя говореше съвсем тихо и той трябваше да чете думите от устните й. Наистина не биваше да остава тук. В сегашното му състояние беше дори за предпочитане да я изпрати веднага в стаята й.

Филаделфия се смути още повече и се загърна в халата си.

— Дойдох да ви предупредя, че ни заплашва опасност — пошепна тя.

Едуардо не отговори. През последните дни беше позабравил красотата й, златните дълбини на големите очи, пълните устни, създадени за целувки — и замайващото лице, което въпреки финитe черти издаваше силен характер. Вената на шията и пулсираше все по-бързо. Гърдите й се вдигаха и спускаха неравномерно и ако се наведеше малко към нея, топлият й дъх щеше да опари бузите му. Раменете й трепереха, но не само от страх. Най-сетне беше разбрала, че той е мъж. Затова щеше да се възползва от благоприятния случай.

Едуардо протегна ръка и обхвана брадичката й. Другата плъзна под косите на тила и я привлече към себе си.

Когато двете тела се докоснаха, мократа му кожа напои батистата на халата. Филаделфия усети голотата му върху гърдите си и повярва, че се е изгорила. Уплаши се и понечи да се отдръпне. Ала ръцете му обхванаха тънката й талия и тя се взря като замаяна в черните му очи. Може би щеше да намери тъмно ъгълче, където да се скрие.

— Днес целуна едно момче — прошепна той и опря буза в нейната. — Сега ще целунеш мъж.

Тя затвори очи, за да избяга от действителността. Ала каква полза? Едуардо впи устни в нейните и учудването й беше толкова силно, че очите й се отвориха широко. В началото усети само сладостна топлина. После той отвори уста и тя усети горещината й.

По това беше само началото. Едуардо проследи линията на устните й, после заигра около връхчето на езика й, за да го примами напред. Тя последва инстинктивно примера му, притисна езика си към неговия и веднага го отдръпна. Чу сладостен стон, усети как тръпка на възхита разтърси тялото му и той я притисна по-силно към себе си. Окуражена, тя посмя да обгърне кръста му и се наслади на допира до голата кожа. Филаделфия плъзна бавно пръсти по гърба му и отново затвори очи. В мрака зад клепачите й затанцуваха падащи звезди.

Едуардо разбра, че тя капитулира, и желанието му нарасна до безумие. Колко лесно беше да я положи върху тясното легло и да я

люби… Но не можеше да стигне дотам. Беше бесен от ревност, искаше да я засрами, че бе посмяла да целуне Хенри Уортън, а се отнасяше към истинския мъж Едуардо Таварес като към безплътно същество. Ала не беше очаквал тя да отговори на целувката му с такава страст. Дори започна да мисли, че тя иска да го прелъсти.

За да вдигне глава, той трябваше да призове цялата сила на волята си. Самият той бе паднал в капана, приготвен за Филаделфия. Какъв глупак съм, помисли си горчиво той. Трябваше да го знае от самото начало. Не можеше да разпали желанието й, без да пламне и неговото — както не можеше да си пререже вените, без да потече кръв.

Едуардо опипа зад гърба си, намери бравата и отвори вратата.

— Върви си! — заповяда той и внимателно я избута в коридора.

Останала сама, тя примигна и тежко пое въздух. Не можеше да повярва в случилото се. Сън ли беше? Чувството за нереалност беше толкова силно, че беше готова да заудря с юмруци по вратата и да извика протестиращо. Ала не посмя. Беше толкова изненадана, че й се зави свят, непознатите емоции я направиха слаба и безводна. Трепереща, тя се облегна на отсрещната стена. Заливаха я студени и горещи вълни, в тялото и тръпнеше неведом копнеж. Допреди минута пленница на една прекрасна прегръдка, тя се надяваше, че това щастие ще трае вечно. А сега стоеше сам-сама в потискащата тишина на коридора и се вслушваше в бесните удари на сърцето си, които бучаха в ушите й.

След безкрайно дълги минути пулсът й отслабна до глухо тупане. Опипвайки стената, тя се добра до стълбището и слезе на етажа, където беше стаята й.

Едва когато се пъхна в леглото си, тя се опита да размисли. И мислите, което се стълпиха в главата й, я уплашиха и възхитиха едновременно. Тя бе целунала Едуардо Таварес — и целувката беше божествена! Беше докоснала голия му гръб, беше усетила силата и горещината на тялото му. И досега гърдите й тръпнеха, защото се бяха притискали към неговите силни гърди. Всъщност би трябвало да се срамува, да изпитва само гняв и леден ужас. Сигурно всички тези мисли щяха да я връхлетят, щом разумът отново вземеше връх. Но сега беше изпълнена само с гореща радост. Чувстваше се жива и силна от пръстите на краката до върха на главата — като никога преди.

Затворила очи, тя си припомни всички подробности на целувката. Много пъти докосна устни с напразната надежда да задържи огъня, разпален от устата на Едуардо.

Не беше успяла да му каже за опасността, която я накара да пренебрегне правилата на приличието, но в момента това не беше важно. Утре щеше да има достатъчно време да говори с него за маркиза — и да съжалява за нощната сцена. Тази вечер я бяха целунали двама мъже. И втората целувка прогони напълно спомена за първата.

Когато на вратата на библиотеката се почука, Филаделфия се изправи в креслото си.

— Влез!

Слугинята откреха вратата и надникна вътре.

— Мадмоазел, Акбар идва насам.

— Tres bien — отговори Филаделфия с равнодушие, което не изпитваше. Беше се облякла грижливо за утринната им среща. Лавандуловосинята рокля беше със скромна кройка, горната част затворена до брадичката с малки седефени копченца. Без съмнение изглеждаше хладна и сдържана — нарочен контраст с поведението й през нощта. Този път нямаше да предизвиква Едуардо Таварес. Дано и той не се опита да я предизвика…

Вратата на библиотеката се отвори тихо и на прага застана добре познатата фигура в източноиндийски костюм. Фалшивата брада отново беше залепена на гримираното лице. Сега изглеждаше съвсем различен от мъжа, в чиято стая беше проникнала миналата нощ, и тя въздъхна облекчено. Имаше да му казва толкова много неща, а не можеше да произнесе нито дума. Само преди ден беше готова да го уверява, че се радва на завръщането му и че се е притеснявала дали не му се е случило нещо. Но сега това щеше да прозвучи глупаво, след всичко, което се бе случило преди няколко часа. Нищо в него не напомняше за чужденеца, който я бе прегръщал така страстно.

След почтителен поклон Едуардо заговори отмерено:

— Мемсахиб повика слугата си и той веднага се отзова.

Тези думи прогониха още по-далече примамливите картини, които я преследваха и в съня. Акбар не беше Едуардо, а неин приятел, довереник, неин слуга. А другият? Сега не биваше да мисли за него.

— Значи се върнахте в добро здраве — опита се да подражава на церемониалния му тон тя. — Защо не ми се обадихте веднага?

— Исках да го направя. — Той мина от английски на френски — знак за желанието му да говорят малко по-интимно, отколкото подобаваше на слуга и господарка.

Ала тя нямаше да му позволи да я въвлече в дискусия за нощната среща.

— Можехте да се доближите до мен по обичайния начин — отвърна на английски тя.

Черните очи останаха безизразни.

— Как бих се одързостил да попреча на мемсахиб да се забавлява? На бала беше толкова приятно…

Той говореше без заобикалки и това я ядоса.

— Въпреки това посмяхте да ме притесните — отговори укорно тя, пожелавайки си да го накара да се почувства поне толкова неловко, колкото се чувстваше тя.

— Да, за да уведомя мемсахиб за завръщането си.

— Защо ви нямаше толкова дълго?

— Делови задачи.

Явно нямаше да й каже нищо повече.

— Е, радвам се, че сте отново тук. — За да мине най-сетне към обезпокоителната тема, тя продължи на френски: — Преди няколко дни се запознах с мъж, който разбра, че не съм тази, за която се представям.

Тя очакваше, че при тези думи неподвижното лице на Акбар ще се промени, но се излъга.

— Кой е този мъж?

— Маркиз Д’Едас, един от фаворитите на тукашното висше общество. Щом го видях, веднага разбрах, че ще ми създаде трудности. Вчера разказал на една от приятелките на мисис Ормстед, че никога не бил чувал името Дьо Ронсар.

— А аз не съм чувал неговото име.

Вбесена от тази арогантна забележка, тя изсъска:

— Естествено. Колко френски аристократи познавате?

— Много. — В гласа му се усещаше ирония. Защо беше развеселен от тревогите й? — Какво знаете за него?

— Срещнах го преди седмица на едно соаре и оттогава непрекъснато ме преследва.

— Очевидно в мое отсъствие сте събрали цял куп пламенни обожатели.

— Това е моя работа, не ваша — отговори бързо тя.

— Наистина ли? — попита тихо той.

Стиснала устни, Филаделфия се извърна настрана.

— Няма да обсъждам случилото се миналата нощ.

— Тогава да говорим за маркиза. Значи мислите, че ви смята за лъжкиня? Как стигнахте до този извод?

Тя се принуди да го погледне отново.

— Вчера ме нарече „малка измамнице“, за щастие шепнешком.

— Преди или след флирта ви на балкона? — Веждите му се вдигнаха заплашително. — Когато е възхитен от една жена, мъжът е склонен да я смята за своя собственост — дълго преди да е предявил претенциите си към нея.

Филаделфия скочи от мястото си, трепереща от възмущение.

— Виждам, че направих грешка, като ви уведомих за заплашващата ни катастрофа. Тя ни най-малко не ви интересува. Предпочитате да коментирате един миг от личния ми живот, който изобщо не ви засяга. Впрочем, в Америка не обичат подслушването, сеньор Таварес.

Той не отговори, само вдигна вежди. Тя бе извършила непростима грешка, като бе произнесла истинското му име, на всичкото отгоре на английски.

— Какво значение има как ви наричам? — попита предизвикателно тя, и пак на английски. — Щом един човек е узнал истината, скоро ще я знае целият град.

Едуардо закрачи бавно към нея. Макар че бе вирнала брадичка, коленете й се разтрепериха. Ако се отдръпнеше, той щеше да разбере, че упражнява силно въздействие върху нея, че близо до него тя се чувства слаба и ранима. Той спря плътно пред нея и пронизващият му поглед беше крайно обиден.

— Възбудена сте. И сте уморена. Нима Хенри Уортън е толкова пламенен обожател? Неговата целувка ли ви лиши от сън?

Въпросът целеше да предизвика сблъсък. Но тя предпочиташе да умре, вместо да признае истината.

— Хенри е очарователен, галантен обожател. Той иска да се ожени за мен.

Последните думи се изплъзнаха неволно от устата й. Той изкриви подигравателно устни и тя изпита силно желание да му зашлеви плесница. Ала онова, което му бе съобщила, имаше почти същия ефект. Усмивката угасна, искрите в тъмните очи изчезнаха.

— Значи иска да се ожени за вас — повтори той с абсолютно безразличен тон. По същия начин можеше да каже: „Слънцето изгрява сутрин.“ — А вашият отговор?

— Моят отговор? — Тя го погледна невярващо. — Какво бих могла да отговоря? Аз живея в дома на леля му под фалшиво име!

— Тогава му кажете истината — предложи той, все още неподвижен. — Ако ви обича, ще ви разбере.

— Наистина ли? — Процеди през зъби тя. — Ще разбере, че бях принудена на този маскарад от диво отчаяние? Само защото негодници унищожиха живота и доброто име на баща ми?

За първи път, откакто бяха напуснали Чикаго, Едуардо прочете дълбока мъка в кехлибарените очи.

— Ако той ви обича истински, измамата няма да го разколебае.

— Лъжете се! — Тя му обърна гръб и прехапа устни. Помълча малко и прибави: — Някога имаше един мъж, който ми бе обещал да се ожени за мен. След смъртта на татко прочетох в лицето му, че не мога да му вярвам. Никога вече няма да рискувам.

Колкото и да му беше трудно, Едуардо устоя на импулса да я прегърне и утеши, да я увери, че ще направи всичко за нея и ако остане с него, тя никога вече няма да се чувства самотна, той няма да позволи никой да я нарани. Само да можеше да се върне в Чикаго и да пребие от бой бившия й годеник, нещастния северноамериканец, който я беше изоставил така безотговорно!

При онази първа среща той бе омагьосан от красотата и смелостта на едно невинно момиче. Измъчван от чувство за вина, бе взел решение да й помогне. А сега се възхищаваше от жената. Общата им игра беше само претекст, той се нуждаеше от него, за да я обвърже по-здраво за себе си. Но как да й признае истината, че неговото отмъщение беше довело до смъртта на баща й? Собствената му двойна игра го осъждаше на бездействие и това знание заплашваше да разкъса сърцето му.

— Обичате ли го?

Пак й даваше възможност да го излъже. И тази лъжа щеше да го нарани — колкото и смайващо да беше това. Защо се интересуваше дали тя иска да се омъжи или не и дали обича Хенри Уортън? Това ли беше причината за внезапната ранимост в погледа му?

Тя не го погледна. Не искаше да гледа в лицето му, когато отговори неохотно:

— Не обичам Хенри Уортън.

Добре, че беше свела глава и не можа да види безкрайното облекчение и радост в очите му. Понесен от вихъра на чувствата, той трябваше да направи нещо, иначе щеше да загуби контрол над себе си. Обърна й гръб и се запъти с дълги крачки към вратата.

— Къде отивате? — попита объркано тя.

Едуардо натисна бравата и се обърна бързо към нея.

— Да поговоря с маркиз Д’Едас.

— Какво възнамерявате? Какво ще му кажете?

— Достатъчно — отговори с усмивка той.

Филаделфия се взираше потиснато в неотворените писма на тоалетната си масичка. Вече беше облечена, готова да отиде на вечеря с танци, и не биваше да отлага важния миг. Едуардо не беше заварил маркиза вкъщи, а при завръщането си взе страната на мисис Ормстед, която настояваше Филаделфия да отиде на вечерята.

Вероятно и там щеше да срещне маркиза. Ако той я изобличеше като измамница пред цялото нюйоркско общество, тя щеше да бъде обезчестена завинаги и трябваше веднага да напусне града. Връщането в Чикаго беше безсмислено, не можеше да остане и при сеньор Таварес. Значи моментът беше дошъл — трябваше да прочете писмата на баща си и да открие опорни точки, които да й помогнат да планира бъдещето си.

След нощта на смъртта му тя не бе събрала сили да отвори пликовете. Едва сега установи, че единият плик е подпечатан в Ню Йорк. Другият беше дошъл от Ню Орлиънс, третият не носеше печат. Дали беше донесен от пратеник? Тя скъса плика от Ню Йорк, извади единствения лист и го разгъна. Прегледа набързо малкото редове, изпитвайки силна мъка при мисълта, че са свързани със смъртта на баща й. Но тя трябваше да е наясно със съдържанието на писмото.

Пишещият споменаваше стари делови връзки и предупреждаваше Уендъл Хънт, че след разкритието ще последва позор. После заявяваше, че греховете на миналото заслужават справедливо наказание, и проклинаше деня, в който са се срещнали. Ала не казваше какви са тези злодеяния и дали определени личности искат да си отмъстят. Очевидно предполагаше, че получателят знае за какво става дума. Писмото беше подписано „Джон Ланкастър“.

Филаделфия остави писмото, изпълнена с учудване. Баща й никога не беше говорил за такъв човек. Сигурно е бил делови партньор, не приятел. Сърцето й ускори ритъма си. Дали Джон Ланкастър беше от партньорите на баща й в инвестициите, които пазеха идентичността си в тайна? Ако да, сигурно беше достатъчно богат, за да общува с най-добрите нюйоркски кръгове. Но кого да попита за него? И откъде да започне? Та тя не знаеше нищо за този човек.

Филаделфия гледаше замислено писмото и изведнъж дъхът й спря. Дали Джон Ланкастър искаше да предупреди баща й, че го заплашва банкрут? Когато на вратата се почука, тя подскочи стреснато.

— Каретата ви пристигна, мадмоазел — съобщи слугинята.

— Благодаря, идвам веднага. — Нямаше време да прочете другите писма. Прибра ги в чекмеджето на тоалетната си масичка, взе ръкавиците и чантичката си и излезе, изпълнена със страх от предстоящата вечер.

— О, колко обичам шоколад — а вие, мис Дьо Ронсар?

Филаделфия се обърна към жената, която стоеше до нея. Не беше чула думите й.

— Пардон?

— Десертът не е ли божествен? — въздъхна Прюданс Букър.

— О, да, чудесен е. — Филаделфия сложи в чинията си един шоколадов бонбон. Макар че бюфетът, пълен с различни изискани десерти, не я интересуваше. Въпреки изстудената лимонада, която беше изпила, тя страдаше от горещата юнска вечер. Хвърли поглед към Прюданс, която отново беше напълнила устата си с шоколад. С кръглото си лице двадесет и шест годишната жена изглеждаше почти дете. Като най-младата съпруга в кръга от познати на мисис Ормстед

тя беше избрана да придружава Филаделфия на тазвечерното соаре, което Хеда не пожела да посети.

— Вече не съм в състояние да понасям тесния корсет и да си пълня стомаха със стриди — беше обяснила тя решението си да си остане тази вечер вкъщи. — Но вие трябва да отидете, мадмоазел Дьо Ронсар. Прюданс е една глупава гъска, но повечето жени са такива. Затова не мога да й се сърдя и вие също не бива да й се сърдите.

При спомена за тези думи Филаделфия се усмихна. Баща й беше самоуверен мъж, но в лицето на Хеда Ормстед непременно щеше да си намери майстора. Непрекъснатото бъбрене на Прюданс за двете й малки дъщери и за предимствата на брака не беше неприятно. Но докато чакаше пристигането на маркиза, тя не можеше да се наслаждава на вечерта. Акбар я беше придружил дотук и сега стоеше в антрето, точно пред салона, но близостта му не я успокояваше.

— Смелост — бе я окуражил той с изнервящо весел тон. Очевидно считаше соарето за забавно разнообразие. Нищо чудно — той не се измъчваше от грижи и съмнения, не го беше страх от следващите неизвестни събития.

Погледът й отново и отново се прокрадваше към вратата на салона и всеки път, когато влизаше нов гост, тя затаяваше дъх, докато разбереше, че не е маркиз Д’Едас.

— Вече ви казах, но бих искала да го подчертая още веднъж — жълтата коприна ви стои прекрасно, мис Дьо Ронсар — заяви Прюданс. — Наистина ви завиждам за усета към цветовете. Аз никога не бих избрала за себе си подобно жълто. — Тя махна небрежно с ръка. Нали разполагаше с по няколко хиляди долара на месец. — Тъй като никога не знам какво трябва да си купя, купувам всичко!

Макар и неохотно, Филаделфия престана да следи вратата.

— Мисля, че в синьо бихте изглеждали чудесно, мисис Букър. Морскозеленото и розовото също ще ви отиват.

— Моля ви, наричайте ме Прюданс, както правят всички — с изключение на една особена личност, която все още ми вика Прю.

Филаделфия се усмихна и реши да се постарае повече в разговора.

— И коя е тази особена личност?

Прюданс се изчерви и сведе клепачи над порцелановосините си очи.

— О, само един приятел от детинство. Нямам представа защо го споменах…

Филаделфия кимна, погледна отново към вратата и откри позната фигура. Хенри Уортън в компанията на непознат джентълмен. За да привлече вниманието му, тя вдигна ръка. Но той вече я беше открил и радостната му усмивка стопли сърцето й.

— Добър вечер, дами — поздрави той, ала сияещият му поглед беше предназначен само за Филаделфия. — Леля Хеда ми съобщи, че сте излезли, но не каза с кого. — Сърдитият му тон намекваше, че лелята нарочно не му е дала цялата информация, за да го ядоса.

— Няма ли да ме представиш, Хенри, стари момко? — попита нетърпеливо спътникът му.

— Да, разбира се — съгласи се учтиво Хенри, но Филаделфия усети, че му е неловко. — Мадмоазел Дьо Ронсар, ще позволите ли да ви запозная с мистър Едуард Грегъри?

— Наричайте ме Теди — помоли веднага красивият млад мъж. — Ние с Хенри се познаваме от най-ранно детство, нали, стари приятелю? И винаги сме били най-добрите приятели — цели четири години в Харвард, в една спална зала с петдесет легла. Естествено не делим всичко. Така например, той не ви е споменал с нито една дума, мадмоазел Дьо Ронсар.

— Защото ти се върна в града едва вчера — подхвърли Хенри.

— Е, да, да. Бях в чужбина. Париж, Лондон, Рим. — Мистър Грегъри оглеждаше Филаделфия малко по-настойчиво, отколкото позволяваше приличието. — Ако се съди по името ви, трябва да сте французойка, мадмоазел.

— Oui — потвърди резервирано тя.

— Само като си представя! Аз напуснах страната ви само преди месец, а вие сте пристигнали в моята горе-долу по същото време. Прав ли съм?

— Oui.

Без да се впечатлява от едносричните й отговори, той продължи:

— Сигурно още не познавате красивия ни град. Добрият Хенри е ужасно скучен и не знае как да забавлява младите дами. — Той се ухили на приятеля си и бе удостоен с измъчена усмивка. — За щастие аз вече съм тук и ще да ви покажем всички забележителности. Какво

ще кажете за разходка в Сентрал Парк утре следобед? Не, по-добре е да покараме кънки. Можете ли да карате ролкови кънки, мадмоазел?

— Не. — За да отнеме остротата на отговора си, тя се постара да изглежда заинтересована. Все пак този човек беше отдавнашен приятел на Хенри. Но беше твърде дързък — в крещящо противоречие със сдържаността и сериозността на Хенри. Вероятно Теди често беше побеждавал приятеля си и беше печелил неща, които Хенри е искал за себе си.

— Аз умея да се пързалям с ролкови кънки — обади се Прюданс Букър, за да обърне вниманието им върху себе си. — Здравей, Теди. Защо не уведоми приятелката си, че се връщаш?

— Нали чу, Прю — току-що се връщам. Тази сутрин първото ми посещение беше при Хенри. Утре смятахме да дойдем у вас, нали така, Хенри?

Като усети любопитния поглед на Филаделфия, Прюданс се обърна към нея.

— Теди, Хенри и аз израснахме заедно, мис Дьо Ронсар. Надявам се, че непринудеността ни не ви е неприятна.

— В никакъв случай — отговори Филаделфия и се престори, че слуша с интерес оживения разговор за общи приятели, който последва. От вниманието й не убягна предаността, с която младата жена следеше движенията и думите на Теди. Очевидно тя го обичаше още от детските им години. Съзнаваше ли го той? Надали.

Хенри се наведе към Филаделфия и попита съвсем тихо, за да не го чуят другите:

— Ще дойдете ли на соарето у Ривърсън утре вечер?

— Може би. — В очите му светеше страст и тя усети болка в сърцето. Трябваше да го излекува от тази любов. За да отклони вниманието му, попита: — Познавате ли банкер на име Ланкастър?

Хенри се намръщи замислено.

— Няма такава банка… Вижте, ако търсите заслужаваща доверие банка, препоръчвам ви моята.

— Не, интересува ме само мъж с такова име. По време на пътуванията си се запознах с приятелка на дъщеря му и тя ме помоли да я посетя. За съжаление загубих бележката с името и адреса й… — Тя вдигна безпомощно рамене. — Помня само, че се казваше Ланкастър и баща й е във финансовия бранш.

— Може би не е зле да поговоря с банкера си — предложи Хенри и потърка брадичката си. — Той познава всички хора в Ню Йорк, които се занимават с финанси. Или поне така твърди. Да го питам ли?

— Да, моля, ще ви бъда много благодарна. Нали ще бъдете дискретен?

Докато Хенри й обещаваше да направи всичко възможно, за да й помогне, тя проследи с ъгълчето на окото си как Акбар влезе в салона. Гостите спряха да разговарят и всички устремиха погледи към екзотичния чужденец, който прекоси помещението. Без да обръща внимание на любопитните, тя излезе насреща му и сложи ръка на рамото му.

— Нещо не е наред ли?

Едуардо хвърли бърз поглед към Хенри Уортън и отбеляза неодобрително:

— Както виждам, мемсахиб не е стояла без работа.

Тя поклати нетърпеливо глава.

— Следвам вашите указания. Извадила съм на показ бижуто ви.

Мъжът не отговори. Погледът му беше впит в диамантите на шията й. В мините му добиваха скъпоценни камъни, той събираше редки старинни бижута. Ала безумната жажда да притежава огнения лед в съвършените камъни, която тласкаше мъжете към измама, кражба и дори убийство, му беше непозната. Толкова по-горещо желаеше жената, която стоеше пред него. И сега се взираше като хипнотизиран в огърлицата на шията й и си представяше колко е нежна кожата под камъните. Ако бяха сами, щеше да се наведе и да я целуне по извивката на шията.

— Защо сте тук? — попита с известна неловкост Филаделфия, усещайки, че се намират в центъра на всеобщото внимание.

— Сънародникът ви пристигна преди час. Защо не ме уведомихте?

— Тук ли е маркизът? — попита с мъка тя и сърцето й заудря болезнено в ребрата. — Не съм го виждала…

Едуардо я погледна гневно.

— Ако не бяхте толкова заета с Хенри Уортън…

Решена да се брани, тя отстъпи крачка назад.

— Искам да се прибера у дома — оповести тя с висок глас.

Едуардо се поклони и отговори със същия тон:

— Както заповяда мемсахиб… — Преди тя да му е обърнала гръб, той добави малко по-тихо: — Ако държите на приятно пътуване, дръжте се по-далече от мистър Уортън.

Тя беше готова да го постави на мястото му, когато прозвуча пронизителен вик и всички глави се обърнаха към антрето. Хълцаща, облечена според най-новата мода жена се втурна в салона, притиснала ръка към гърдите си. Олюлявайки се, тя си проби път между гостите и застана пред домакина.

— Направете нещо, мистър Доджът! Откраднаха ми перлите! Знам и кой ги открадна! — Насълзеният й поглед обходи помещението и спря върху брадатия чужденец. — Ето го! — изкрещя тя и посочи Акбар. — Крадецът! — после падна в несвяст на пода в краката на мистър Доджът.

8

Всичко стана едновременно. Докато няколко гости се втурнаха да помогнат на припадналата дама, други заобиколиха Акбар, за да го задържат. Той не се помръдна, ала напрегна всичките си мускули, готов за борба. Във вените му пулсираше възбуда. Крайно време беше да си устрои един хубав бой. Твърде отдавна скучаеше в елегантните американски салони.

След кратко колебание един от мъжете излезе напред, едър и силен, с дълги кафяви мустаци. Мушнал пръсти в джобовете на жилетката си, той отметна глава назад и огледа внимателно неподвижния индиец.

— Дамата твърди, че сте откраднали перлите й. Какво ще кажете по този въпрос?

— Той няма какво да каже! — Филаделфия застана между Едуардо и непознатия джентълмен. — Моят слуга никога не би откраднал. Как се осмелявате да го обвинявате?

— Аз не съм го обвинил — защити се ядосано мъжът. — Мисис Олифант беше! А тя би трябвало да знае.

— Това са глупости — възпротиви се Филаделфия. Както винаги в деликатни ситуации, тя забрави френския си акцент и веднага усети как Едуардо я побутна по рамото. — Cest incroy-able! Impossible!

Смръщил чело, мъжът оглеждаше подозрителния чужденец.

— Макар че всяка господарка има право да очаква от слугите си известни морални принципи, ние ще претърсим джобовете му.

— Опитайте. — Едуардо се усмихна, разкрачи крака, за да запази равновесие, и продължи: — С позволението на мемсахиб…

— Внимавайте, мистър Брайтън! — проговори предупредително Хенри Уортън, който се беше присъединил към кръга от джентълмени. — Твърди се, че в родината си този индиец е убил поне една дузина слуги в дома на господарката си.

— За този слух трябва да благодаря на вас, мемсахиб — пошепна Едуардо, съвсем тихо, за да го чуе само Филаделфия. Тя си припомни

отново глупавата история, която беше разказала на хотелския прислужник — за Акбар и склонността му да екзекутира непокорни слуги.

— А аз ви смятах за свой приятел, сър! — обърна се тя към Хенри и го дари с унищожителен поглед. — Явно съм направила грешка.

Хенри се изчерви до корените на косите и Филаделфия веднага съжали за остротата си.

— Аз не се съмнявам във вашата почтеност, мадмоазел Дьо Ронсар. — Той нямаше доверие в Акбар, но не смееше да го каже гласно. Огледа се смутено, питайки се дали трябваше да рискува обществената си позиция и да застане на страната на един почти чужд човек — макар че я обичаше. — Дамата уверява, че слугата й е невинен, и аз й вярвам.

Мистър Брайтън се усмихна съчувствено и снизходително.

— Съжалявам, мистър Уортън, но с този проблем ще се справят властите. Крайно време е да уведомим полицията.

— Да изпратим някого от слугите в участъка — предложи застаналият зад него мъж.

Филаделфия пребледня. Знаеше, че нито Фелиз дьо Ронсар, нито Акбар можеха да си позволят полицейско разследване. Тихото проклятие на Едуардо го потвърди. Полицаите непременно щяха да забележат фалшивата брада, сценичния грим…

— Трябва да бъдем предпазливи, особено когато си имаме работа с чужденци.

Докато джентълменът изказваше становището си, Филаделфия забеляза с ъгълчето на окото си злия поглед на маркиз Д’Едас. Заобиколен от дами, той стоеше далече от групата, усмихваше се злорадо и жестикулираше изразително, за да подчертае думите си. Кога беше влязъл в салона? И защо се радваше на затрудненото й положение? Ако изкажеше подозренията си пред полицията, и тя, и Едуардо щяха да се озоват в затвора.

— Момент, момент! — извика отчаяно тя. — Наистина ли ще ме подложите на това унижение? Non, казвам аз и още веднъж — non! — Решена на всичко, тя се обърна към Хенри, игнорирайки угризенията на съвестта. — Не можете ли да предотвратите тази катастрофа, мосю? Какво ще каже леля ви, като узнае какво са ми причинили?

— Не се бойте, скъпа мадмоазел Дьо Ронсар, аз ще ви защитя — извика Хенри и улови ръцете ѝ.

— А Акбар?

Момъкът погледна индийския слуга с известна неловкост и не за първи път се запита защо брадатият езичник го гледаше с такава ненавист.

— Той е обвинен в кражба и полицията трябва да се намеси — обясни безпомощно той.

— Много добре, мосю! — Филаделфия рязко издърпа ръцете си. — Вече знам доколко мога да разчитам на вашата лоялност, затова е най-добре сама да се погрижа за слугата си. — След като го удостои с презрителен поглед, тя отиде при собственичката на перлите, която седеше на един диван и хълцаше сърцераздирателно. — Мисис Олифант, ще ме изслушате ли, sil vous plait? Няма да ви притеснявам…

Заповедническият ѝ глас накара дамата да вдигне обляното си в сълзи лице. В погледа ѝ се четеше объркване и обида.

— Мадам, вие погрешно обвинихте слугата ми в кражба и аз ви моля да оттеглите обвинението си.

— Никога! — възмути се мисис Олифант. — Моите перли изчезнаха и аз си ги искам обратно!

— Естествено. Ако бяха откраднали диамантите на Ронсар, и аз щях да бъда нещастна като вас — увери я Филаделфия и докосна блещукащите камъни на шията си. — Но никога не бих си позволила да отправя несправедливи обвинения в кражба. Защо обвинихте моя слуга?

— Защото цялата вечер се мотаеше в антрето — изсъска мисис Олифант. — Винаги когато напусках салона, трябваше да мина покрай него. — Тя хвърли бърз поглед към Акбар и потрепери. — Погледнете го, за бога! Не ви ли напомня за един от онези брадати сарацини? Трябва да се пазим от такива хора!

— Мадам — започна отново Филаделфия, — Акбар е моят закрилник и аз му вярвам така, както вие вярвате на съпруга си… — Едва сега се сети, че съпругът не беше дотичал да помогне на жена си, и се огледа. — Впрочем, къде е мистър Олифант?

— Не е тук… — Дамата смутено сведе глава. — Тази вечер не се чувстваше добре.

— Значи дойдохте на соарето сама.

— В никакъв случай! — отговори мисис Олифант и изгледа враждебно Филаделфия. — Придружи ме маркиз Д’Едас.

— Аха! — Тъй като не притежаваше други оръжия, Филаделфия вложи цялото си презрение в това възклицание. — Маркизът видя ли кражбата?

— Аз… не съм сигурна — заекна жената, явно загубила самообладание.

Нервите на Филаделфия се опънаха още повече.

— С вас ли беше, когато ви откраднаха перлите?

— Не… искам да кажа, не съм съвсем сигурна кога са ми ги взели. Във всеки случай маркизът беше първият, който забеляза, че липсват. Малиновият сладолед не ми понесе и той беше така любезен да ме отведе в библиотеката. Смяташе, че там ще мога да си отпочина.

Маркизът се приближи до групата, чу последните думи и доразказа историята:

— Когато напуснах салона с дамата, този брадат дивак нарочно ни препречи пътя. А когато влязохме в библиотеката, установих, че перлите са изчезнали от шията на мадам Олифант. Естествено веднага си спомних за онази неприятна среща в антрето. Знаете ли, че преди няколко дни ми откраднаха табакерата, украсена със скъпоценни камъни? Някакъв негодник ме блъсна на улицата и е пребъркал джобовете ми, без да се усетя. Увериха ме, че сръчните крадци умеели да смъкват дори пръстените от ръцете на дамите, без да ги усетят. — Той се обърна към домакина и заключи: — Моля ви, мистър Доджът, не се чувствайте засегнат от сравненията, които току-що направих. Естествено в изискано общество като това на вашите гости не могат да се очакват подобни произшествия.

Филаделфия също се обърна към домакина:

— В салоните на Ню Йорк вероятно не стават често кражби, nest ce pas, мосю?

— Напротив, мила — отговори доброжелателно Джералд Доджът. — Този сезон доброто нюйоркско общество стана обект на няколко дръзки кражби, всичките по време на официална вечеря.

— Наистина ли? — попита с усмивка Филаделфия. — И какво предприехте срещу крадците?

— За съжаление не можем да сторим почти нищо. Обикновено в салоните се събират малко хора и всички са познати на домакина.

— И на вас ли откраднаха нещо?

— О, да — въздъхна мистър Доджът. — Златен джобен часовник, пръстен с оникс и малко пари, на новогодишния празник.

Едуардо не се намесваше в разговора. Но съзнаваше много добре какво цели Филаделфия и на устните му трептеше усмивка.

— Значи кражби стават и в най-изисканите нюйоркски домове? — продължи с въпросите тя.

— Да, така е — призна неохотно Джералд Доджът.

— След великденския парад ми откраднаха любимия часовник, и то — в дома на семейство Олифант — обяви почти весело Хенри. Най-после беше разбрал какво искаше да им внуши мадмоазел Дьо Ронсар. Младата французойка и слугата й бяха дошли в Ню Йорк само преди седмици, а крадците се занимаваха с мръсната си дейност още от началото на сезона.

Филаделфия огледа тържествуващо събраните гости. В салона се възцари смутено мълчание.

— Значи кражбите не са нищо ново за вас. Въпреки това обвинявате един чужденец, защото това е много по-просто, отколкото да потърсите истинските виновници. — Погледът й бавно обходи смутените мъже и накрая спря върху маркиз Д’Едас. — А сега трябва да ви съобщя нещо особено важно, mesdames et messieurs. Между вас наистина има крадец. Но той не е моят слуга.

В още по-дълбоката тишина, последвала тези думи, тя отиде при Едуардо.

— Отведете ме у дома, Акбар. Събитията от тази вечер ме умориха.

— Какво интересно соаре — отбеляза Едуардо, докато наетият файтон препускаше в нощта.

— Отвратително! — Филаделфия се отпусна изтощено на тапицираната седалка. Гласът й трепереше не по-малко от ръцете. — Какво унижение! Никога през живота си не съм изпитвала такъв страх.

— Държахте се великолепно.

— Но не се чувствам така. Направо ми се гади…

— Не се безпокойте, това са само нерви. Скоро ще се възстановите.

— Сигурно искате да ви благодаря за тази слаба утеха, нали? — Седалката беше тясна и рамото й беше притиснато до неговото. За да се обърне към него, трябваше да положи известно усилие. — А вие, сеньор! Бяхте готов да се сбиете!

— С най-голямо удоволствие. — Едуардо беше на мнение, че близостта на Филаделфия е много по-привлекателна от разговора. Колко радващи са моментите, когато тя забравя страха и предпазливостта, помисли си той.

— Луд ли сте? Нали щяха да разкрият маскарада ви!

— Нямам ли право да се защитавам? — попита ухилено той.

— Не сме престъпили закона.

— Напротив! Бях поканена у семейство Доджът само защото ме смятат за друг човек.

Едуардо премести тежестта си и рамото му се потърка в нейното.

— Още ли не сте забелязали? Половината Пето авеню се представя за нещо друго. Те са съвсем обикновени хора, направили състояние с някакви сделки и загърбили предишния си живот. Сега се опитват да започнат нов. В Бразилия е същото — добави той и сложи ръката си на облегалката. — Аз се разрових в земята и намерих няколко хубави камъчета, подобни на диамантите, които красят шията ви. — Връхчетата на пръстите му се плъзнаха по колието. — Питали ли сте баща си как е забогатял?

— Той беше банкер.

— А преди това? — Пръстът му докосна бузата й. — Или семейството ви винаги е плувало в злато?

Филаделфия го погледна намръщено.

— Нямам представа.

— Никога ли не сте се интересували? Странно… — В гласа на Едуардо прозвуча мек укор. — Може би отговорът нямаше да ви хареса. — Преди тя да е успяла да протестира, той помилва шията й. — Е, поне ние не навредихме никому с малката си измама.

— Наистина ли? — попита с пресекващ глас тя. Нежностите му ускориха пулса й. — А мисис Ормстед?

— О, мисля, че тя с удоволствие би се включила в нашата игра. Във всеки случай тази дама има силен дух, остроумна е и обича експериментите.

Тя го гледаше втренчено и се опитваше да разбере защо се усмихваше. Какво го забавляваше? Под светлината на една улична лампа срещна втренчения му поглед и усети още по-силно натиска на коляното му върху своето. Мъжът до нея изглеждаше като Акбар, но говореше с гласа на сеньор Таварес. Тя се отдръпна към ъгъла на седалката.

— Вие сте странен човек. Никога не съм срещала такъв като вас…

Показалецът му описваше кръгове около брадичката й.

— Както веднъж вече казах, menina, бих предпочел да ме намирате красив.

— Не разбирам… — пошепна тя и отблъсна ръката му.

Той се наведе над нея и взе лицето й между двете си ръце.

— Вие разбирате всичко, menina. Но не смеете да си го признаете. Изпитахте учудващата потребност да ме защитите — макар че не бях в сериозна опасност. Как мислите, защо?

— Аз… ами…

Палецът му се плъзна по устните й и тя млъкна.

— Тихо, menina. Тази вечер говорихте достатъчно. Сега е мой ред. Естествено няма да критикувам закрилническия ви инстинкт, напротив, намирам го достоен за възхищение. Но кой ще ви опази от мен?

— Имам ли нужда от пазител? — прошепна едва чуто тя.

— О, да. Вие сте сама с мъж, който не ви е нито роднина, нито слуга. Глупаво момиче! Никога ли не са ви предупреждавали да се пазите от изнасилване?

— О, да… — Тя прокара език по долната си устна, която още тръпнеше под милувката на палеца му. — Но аз си мислех… че с вас съм сигурна.

— О, menina, обиждате ме. — Едуардо проследи с нарастваща възбуда, как езичето й отново се подаде навън и не устоя на изкушението да го докосне с пръст. — Нима не съм мъж? Нима близостта ви не ме изкушава да стана недискретен? — Той улови ръката й, мушна я под брокатения си жакет и притисна меката длан към гърдите си. — Почувствайте как бие сърцето ми, как тялото ми гори и трепери под докосването ви!

— Да, усещам… — Тя се опита да се изплъзне. — Ако позволите, ще махна ръката си…

— Много бих искал да ви покажа с каква сила пулсира кръвта ми на друго място… — Той избухна в тих смях. — … но се боя, че още не сте готова за този урок.

Филаделфия отвори уста, но не можа да намери думи. Вече не можеше дори да мисли, усещаше само равномерните, силни удари под пръстите си и имаше чувството, че те проникват през ръката й и отиват право в сърцето, което започна да бие в същия ритъм.

— Не бива да ме целувате… — произнесе задавено тя и се смая от себе си. Откъде беше дошла тази мисъл? Нечувано…

— Все едно да ме помолиш да не дишам. — Устата му се докосна до нейната и той усети потръпването й. Оттегли се веднага и я погледна изпитателно. Лицето й се беше разкривило, сякаш беше взела рициново масло. — Какво ти е, menina? Толкова ли съм отвратителен?

— Брадата ви боде…

Едуардо изруга на португалски, откъсна фалшивата брада от лицето си и я захвърли настрана.

— Не искам нищо да стои между нас, menina.

Той се наведе отново над нея и преди да затвори очи, тя видя странния израз на лицето му, смесица от веселие, обич и — ако объркаките сетива не я лъжеха — нещо от обожанието, което се четеше в очите на Хенри Уортън. Едуардо не я целуваше за първи път. Беглата му целувка в зимната градина я бе накарала да се разкиха, а в таванската му стаичка страстта се подхранваше от гнева. Днес целувката беше съвсем друга.

Меките му устни се сляха с нейните и решението й да се отдръпне се разколеба. Ръцете му обхванаха бузите й и той вдигна брадичката й малко по-високо, а сам той наклони главата си настрани. Устата му започна да милва нейната, както преди беше направил палецът му.

Женският инстинкт й шепнеше със злобничък, почти убедителен глас, че това са нежности на опитен любовник, които събуждат сладки мъчения и окуражават младите момичета да вършат глупости. Трябваше веднага да спре това коварно нападение. Ала тя не се вслуша в предупреждението. Едуардо скоро щеше да завърши целувката, както

бе сторил преди. Вместо да го изчака, тя застена тихо и отвори устни. Той проникна навътре, намери езика и внимателно го погали.

Преди няколко години бе посетила панаир, където я накараха да изпробва електромагнитен уред, имитиращ светкавица. Силен ток прониза цялото й тяло чак до върховете на пръстите. Тя издърпа страхливо ръката си и се засрами от настръхването си. Никому не беше казала за странните си усещания. Прибра се вкъщи объркана, погледна се в огледалото и се опита да установи дали ужасната светкавица не я беше наранила по някакъв начин. И в този момент емоциите бяха почти същите. Топлият, влажен език на Едуардо предизвика мъчителни тръпки в гърдите и корема й.

Най-после устата му напусна устните й и се плъзна надолу по шията, към студените диаманти. Освободи я със зъби от едната обица и я пусна в скута й. После жадно засмука крайчето на ухото й. Тя извика уплашено и той побърза да задуши вика й с целувка.

Този път я целуна с омайваща жар, която я прониза чак до костите й. Когато най-сетне вдигна глава, тя се отпусна безсилно на гърдите му.

— Трябваше да ми кажеш — промърмори обвинително той.

— Какво? — пошепна задавено тя.

— Че трябва да те целуна истински.

— Но аз… не е вярно…

— Напротив, menina. Отсега нататък ще получаваш само онова, от което наистина имаш нужда.

Филаделфия отново затвори очи. Имаше чувството, че стои на ръба на пропаст, вкопчила се в камъните в отчаян стремеж да се спаси. Целувките на Едуардо я накараха да загуби контрол над себе си и сега трябваше да стисне зъби, за да не го помоли за нова замайваща целувка.

— Нищичко не разбирам — оплака се тя и очите й се напълниха със сълзи. — И себе си не разбирам.

Едуардо се засмя на обърканото й изражение.

— Този проблем се решава съвсем лесно, menina. Скоро ще ти го докажа, иначе ще си загубя ума. Но първо трябва да си поговоря с една известна личност. Сигурен съм, че мисис Ормстед ще иска да узнае всичко за соарето у семейство Доджът — обясни той и се учуди, че в гласа му нямаше и следа от горещото желание, което все още

пулсираше в кръвта му. — По време на отсъствието ми можеш да я позабавляваш с описанието на така наречената ми кражба.

— Къде отиваш? — попита тя и смутено изтри сълзата от бузата си.

— Не е интересно за теб.

— Е, добре, пази тайните си за себе си. Но не си мисли, че ще те чакам. Тази вечер ще си легна рано.

— Тогава и аз ще си легна веднага след завръщането си.

Тонът на гласа му я накара да погледне в черните очи, които пламтяха като въглени. Нима намекваше, че ще дойде в нейното легло? Тя побърза да отмести поглед.

Така му се искаше да я прегърне и да разсее съмненията, които бяха изписани на лицето й — съмнения в неговите сериозни, искрени чувства. Защо не му се доверяваше, макар че целувките му още пареха на устните й? За съжаление не можа да й докаже обратното, защото в този момент файтонът спря пред Ормстед Хаус. Ако я докоснеше още веднъж, щеше да загуби контрол над себе си, а файтонджията и колегите му щяха да имат тема за разговор за цял месец.

Едуардо залепи отново фалшивата брада на лицето си, надявайки се лепилото да издържи, докато отведе Филаделфия в къщата.

Докато я водеше към салона, той не я докосна нито веднъж, не се опита да докосне пълните й гърди или добре оформените хълбоци. Парещият копнеж във вените укрепваше убеждението му, че Филаделфия ще съжалява за пропуснатото не по-малко от него. Това ли беше причината за горчивото обвинение, което прочете в очите й, преди тя да се обърне и да избяга нагоре по стълбата? И тя ли като него чувстваше, че бяха започнали нещо, което непременно трябва да довършат?

След половин час Едуардо излезе от къщата през задната врата и тръгна да търси файтон. Файтонджията не се учуди особено на елегантния си пътник, нито на адреса, който джентълменът му даде — малък хотел на Двадесет и шеста улица.

Едуардо не беше особено изненадан, че маркизът се бе настанил в един от скромните нюйоркски хотели. В американското общество емигрантите бяха добре дошли не заради богатството си, а защото притежаваха нещо, което новобогаташите не можеха да купят — благородническа титла и семейна история.

Той влезе с усмивка във фоайето и подръпна вечерния си жакет. Седмици наред не беше носил собствените си дрехи и сега изпитваше чувствено удоволствие да усеща ушития по мярка жакет на раменете си. Топлата баня и грижливото бръснене го освободиха от последните остатъци лепило и грим. Беше заменил аромата на амбра със санталово дърво и превръщането на Акбар в сеньор Таварес го изпълваше с дълбоко задоволство.

Щом стигна втория етаж, той тръгна самоуверено по слабо осветения коридор и почука на стая номер 305. Когато никой не се отзова и на второто почукване, той извади от джоба си тънка пила, пъхна я в ключалката и я завъртя. След това спокойно влезе в стаята.

Едва бе успял да приключи краткото, но много успешно търсене, когато в коридора се чуха стъпки, придружени от фалшиво свирукане. Скри се светкавично зад вратата и зачака неизбежния сблъсък.

Маркизът беше доста пиян — състояние, което му харесваше. Любимото му питие беше добър коняк, който сгряваше кръвта му и му напомняше за течния огън на благородните рубини. Докато превърташе ключа в ключалката, той отново започна да си подсвирква. Sacrebleu! Имаше всички основания да бъде доволен от себе си.

Той се довлече до масата, където беше оставена запалена лампа, и изпразни джобовете си. Два пръстена, едно портмоне, табакера, обсипана с рубини, и три реда перлена огърлица. Вдигна перлите към светлината и ги огледа жадно.

Чудесна плячка — но не и мечтаният голям улов. Ако мисис Олифант не го бе задържала с ласките си, тази нощ щеше да увенчае джебчийската си кариера. Но щом онази малка кучка обви ръце около шията му, потребността да отвори ключалката на перлената огърлица надви всички останали чувства.

Той помилва перлите и ги остави на масата — справедливото възнаграждение за всички tete-a-tetes, които беше изтърпял през последните седмици. Естествено той би предпочел да има за любовница малката Ронсар. И по време на пламенната целувка да откачи тежкото диамантено колие от шията ѝ — това наистина щеше да бъде венецът на кариерата му. При тази мисъл ръката му неволно се плъзна към слабините. С такава плячка можеше най-сетне да се оттегли от занаята.

— Простете, но си позволявам да попреча на… интимните ви занимания.

Маркизът зяпна смаяно изискано облечения непознат, който стоеше в сянката до вратата.

— Кой сте вие? Какво искате? — Бързият поглед към откраднатите бижута на масата издаде опасенията му.

— Не съм дошъл заради перлите, маркизе, но въпреки това възнамерявам да ги взема — отвърна с едва забележим акцент чужденецът. — Преди това обаче ще си поприказваме.

Маркиз Д’Едас посегна незабележимо към джоба на жакета си.

— Познаваме ли се?

— Не. — Чужденецът светкавично извади пистолет. — И ако се изкушите да извадите онова, което е в джоба ви, няма да имате случай да ме опознаете.

Французинът измъкна ръката си от джоба и отговори с опънати рамене и надменна гримаса:

— Аз съм маркиз Д’Едас и искам най-после да разбера кой сте и какво търсите в стаята ми!

— Няма нужда да знаете кой съм. Единствено важно е защо съм тук. — Неканеният гост извади от джоба си монета и я подхвърли на дребния, мършав французин.

Макар и пиян, маркизът позна блясъка на златото, улови ловко монетата и зяпна смаяно испанския дублон с дупка в средата. Дъхът му спря.

— Откъде я имате?

— От същото място като вас, освен ако монетата в чекмеджето на писалището ви не е откраднатa.

— Не! — Маркизът сърдито поклати глава. — Никога не бих се осмелил да открадна такова нещо.

— Тогава ви моля да ми кажете защо човекът, който ви я е дал за спомен, държи толкова много на вас.

Маркизът нервно облиза устните си.

— Нямам какво да ви кажа.

— Не виждате ли, че сте в неизгодно положение?

— Как така?

— Мога просто да ви застрелям.

— Няма да посмеете! — изсъска маркизът, без да се старае да пази достойнството си. — Ако Тайрън научи…

— Тайрън значи — повтори замислено чужденецът. — Това вече събуди интереса ми. Наистина ли сте в толкова добри отношения с Тайрън, че имате право да използвате името му, за да се браните срещу враговете си? Не вярвам. Във всеки случай подлец като вас има доста врагове. Кой ще ви намери пръв?

— Но аз не съм направил нищо лошо!

— Първо, сте лъжец, френският ви акцент произхожда от едно забравено от бога езерце зад Ню Орлиънс, където отдавна не се отбиват гости. Второ, сте крадец. И трето, уплашихте една дама, която познавам много добре. Това е напълно достатъчно, за да ви убия.

— Коя е дамата? Вашата любовница?

— Говоря за мадмоазел Ронсар. Аха, виждам, че ви е позната… Защо се страхувате?

— От какво да ме е страх? Вярно е, познавам тази жена… танцувал съм с нея няколко пъти.

— Да, но не се задоволявате с танците. Всеки път, когато се приближите до мадмоазел Дьо Ронсар, тя се чувства заплашена. Затова трябва да ви убия — или да ви изхвърля от Ню Йорк.

След като бе назована алтернатива на хладнокръвното убийство, маркизът повярва, че противникът му не смее да изпълни заплахата си. Куражът му нарасна и той обеща:

— Никога вече няма да се доближа до дамата.

— Защо всъщност се заинтересувахте от мадмоазел Дьо Ронсар? — Погледът на Д’Едас се плъзна към перлите и чужденецът си отговори сам: — Аха, диамантите! Вие сте глупак! Никога нямаше да се насладите на тази плячка, защото нямаше да живеете достатъчно дълго. Върнете ми монетата. — Той показа дублона и французинът му го хвърли без колебание. — Дайте ми и вашата монета!

— Не, в никакъв случай! — Маркизът побледня като смъртник. — Тя ме защитава…

— Точно това е намерението ми — да ви лиша от закрила. Монетата. Веднага.

Д’Едас размишляваше отчаяно какво би могъл да стори. Боеше се от мъжа, който се наричаше Тайрън и когото всъщност не познаваше. Но само името беше достатъчно да предизвика леден ужас

във всички пристанища между Ню Орлиънс и Сейнт Луис. Преди години, когато маркизът се подвизаваше в Ню Орлиънс, му предложиха работа, дребна кражба. След като се справи успешно, един мъж сложи монетата в ръката му и обясни значението ѝ: Тайрън му дължал една услуга.

— Кой ви изпрати при мен?

— Никой не ми дава заповеди.

— Тайрън? — прошепна невярващо маркизът, но отговорът така и не дойде. Замайването му премина. — Никога не съм искал да уплаша дамата. — Той вдигна рамене и разпери ръце в типично френски жест. — Още от самото начало се интересувах единствено от безценните диаманти. Но сега няма да ги докосна.

— Естествено. Монетата.

Д'Едас извади дублона от чекмеджето. Когато се обърна, видя как непознатият се наведе да вземе перлите от масата. Малко преди лампата да угасне, пламъчето ѝ освети мъжествения му профил и маркизът потрепери. В черната коса и бронзовата кожа имаше нещо странно познато. Щом лампата угасна, той усети порив да избяга.

В този миг прозвуча дълбокият глас на чужденеца — по-опасен от всякога.

— Без съмнение вие знаете, че Тайрън вижда в тъмното като котка. Една крачка, и ще ви убия.

Французинът замръзна на мястото си. Пръстите му се вкопчиха болезнено в талисмана.

— Видях твърде малко, за да ви идентифицирам, кълна се.

— Защо да ви вярвам?

Маркизът усети надигащо се гадене, коленете му затрепериха. Не беше нито силен, нито смел. Не притежаваше нищо, освен живота си и се вкопчи в него като удавник за сламка.

— Който покаже монетата, има право да очаква услуга от Тайрън — пошепна нещастно той.

— Вече ви я оказах, като не ви убих.

Д'Едас кимна, но чужденецът не го видя в мрака.

— Искам да се върна в Ню Орлиънс.

— Не.

Маркизът пое дълбоко въздух и се опита да се пребори с гаденето.

— По-далеч ли трябва да отида? В Тексас? Или в Колорадо? А може би в Калифорния? Или да напусна Щатите?

— Качете се на първия кораб, който ще прекоси Атлантика. Чакам монетата.

— Не ви виждам.

— Но аз ви виждам.

Д’Едас протегна ръка и потрепери нервно, когато непознатият пое монетата и докосна пръстите му. Този човек наистина виждаше в тъмното. Като Тайрън…

— Ще се кача на първия кораб — обеща маркизът. Усети как някой го избута настрана и чу стъпки, които бързо се отдалечиха.

9

— Не! Няма да ви позволя да се изнесете! И не ме гледайте жално с насълзените си очи! — извика сърдито Хе да Ормстед и намаза хлебчето си с дебел пласт масло. — Не се трогвам от истерични пристъпи, но това не ми пречи да ги мразя.

— Аз не плача, мадам — отговори твърдо Филаделфия, която седеше насреща й на масата за закуска. — Макар че съм много тъжна, задето трябва да се разделим…

Хеда огледа подозрително младата жена, която вече месец живееше в дома й.

— Това внезапно решение със сигурност има нещо общо с връщането на Акбар. Какво точно означава за вас този мъж?

Учудена от хапливия тон на старата дама, Филаделфия смръщи чело. Беше очаквала, че мисис Ормстед ще съжалява за напускането й, но не бе и помисляла, че решението й ще бъде посрещнато с неприкрит гняв.

— Той ми е слуга.

— Глупости! Разбрах колко енергично сте го защитили на вечерята у семейство Доджът и трябва да ви кажа, че сте постъпили неразумно. — Хеда вдигна въпросително вежди. — Затова ли сте толкова развълнувана? Забравете го. Мисис Олифант вече си получи перлите и макар че крадецът не беше заловен, вие няма нужда да се криете, като че полицията е по петите ви.

Пронизващият й поглед опъна още повече нервите на Филаделфия.

— Не, мадам. Причините, поради които се чувствам принудена да напусна дома ви, са други.

— Колко злокобно прозвуча! Имате предвид финансовите си проблеми, нали? — Хеда изяде хлебчето си, дъвчейки замислено. След малко добави: — Както многократно ви уверих, аз ценя компанията ви. Ако желаете, ще ви плащам, за да останете с мен. — Тя въздъхна и

сведе глава. — Аз съм една самотна стара жена — но умея да бъда великодушна, когато обстоятелствата го налагат.

Филаделфия разбра какво означаваше това предложение и изпита силно вълнение. Старата дама се опитваше да я купи. От една страна, тя се почувства засегната и унизена, от друга, изпита дълбоко съчувствие. Колко ли самотна беше старата дама, за да не се уплаши дори да предложи подкуп! Колко ли алчна щеше да й се стори, ако приемеше предложението. Тя стана, заобиколи масата и поривисто улови една от тесните, сбръчкани ръце.

— Мадам, аз се привързах много към вас. Ако имах възможност, щях да остана в дома ви още дълго.

Хеда вдигна глава към младата жена и за кой ли път се запита дали на нейната възраст е била поне наполовина толкова красива.

— Ако наистина сте се привързали към мен, нямаше да ме напуснете.

— Повярвайте, мадам, вие означавате много за мен. Затова трябва да си вървя.

Брадичката на Хеда потрепери, но тя се овладя бързо и изтръгна ръката си от тази на Филаделфия.

— О, вие сте не само своенравна, но и неблагодарна! И ужасно глупава! Можете да останете при мен или да се омъжите, както предпочитате. Племенникът ми Хорас си е загубил ума по вас и е готов да ви построи палат. Трябва само да му кажете, че сте съгласна.

— Името му е Хенри, мадам.

— Ха! Това ли е най-важното? Бедното момче… За съжаление не е способен да разпали страстта ви. А вие, французите, държите много на това, нали? Но аз помня времето, когато беше в пелени, и мога да ви уверя, че съответните му части са в пълен ред. Може би трябва малко да го стимулирате. Във всеки случай той притежава други качества. Ще бъде отличен съпруг и баща. Освен това е много богат. Ако се сдобие с елегантна, очарователна жена като вас, ще бъде прещастлив.

— Но аз не обичам племенника ви, мадам.

— Естествено, че не! — изфуча разярено Хеда. — Защото обичате онзи варварин, онзи дивак! Имам очи и виждам. А вие двамата непрекъснато се издавате.

— О, не, мадам, лъжете се — възрази Филаделфия и засрамено се извърна, за да избегне изпитателния поглед на старата дама.

— Ако онзи човек не беше толкова самоуверен, щях веднага да го изхвърля. Още от самото начало разбрах, че е луд по вас. Никога няма да забравя как отчаяно се втурна след вас, когато се хвърлихте пред конете ми. Беше готов да вдигне каретата на раменете си заедно с кочияша и конете и да ни метне в канавката.

— Само си въобразявате, мадам — отвърна с колкото се може по-небрежен тон Филаделфия. — Акбар ме смята за дете.

— Сериозно? — попита ледено Хеда. — Целувката, която ви даде преди седмици в зимната градина, със сигурност не беше бащинска. О, да, имате право да се изчервите! Държахте се като глупаво слугинче, което посред бял ден флиртува с болен от любов лакей. Още тогава трябваше да изхвърля и двама ви!

Филаделфия сведе глава. Онази целомъдрена целувка беше най-дребната недискретност, която двамата с Едуардо си бяха позволили под този покрив.

— Съжалявам, ако съм ви засегнала, мадам.

— Я не ми говорете така снизходително! Не съм казала, че не одобрявам поведението ви. Но сега ви казвам, че не може така! Акбар е много стар за вас. И на всичкото отгоре езичник! Ако се омъжите за него, ще загубите мястото си в обществото. Малкото хора, които ще продължат да ви посещават, ще ви приемат като куриоз. Та помислете малко, момиче! Какво е любовта, сравнена с удобствата и сигурността?

Филаделфия се обърна към домакинята и на лицето й изгря усмивка.

— Тъй като не съм се наслаждавала нито на любовта, нито на удобствата и сигурността, нямам база за сравнение, мадам.

— Вие за всичко имате отговор — простена Хеда. — Наистина, най-добре е да изхвърля и двама ви. Но сърцето не ми позволява.

Филаделфия измери старата дама с поглед, в който се четеше дълбоко смайване. Зад грубата фасада се криеше искрена привързаност. Толкова й се искаше да признае на мисис Ормстед, коя е в действителност и какво я бе довело в Ню Йорк! Но дали щеше да срещне разбиране, ако обяснеше, че е делова партньорка на своя „индийски слуга“ и че в действителност Акбар е сеньор Таварес, богат и забележително красив млад бразилец? Изкушението беше голямо. Но тя трябваше да му устои, защото беше обещала на Едуардо, че няма да се разбъбри.

— Мадам Ормстед, вие бяхте много мила с мен и ми помогнахте в труден момент от живота ми. Въпреки това ви моля да ми помогнете още веднъж…

— За какво става дума? — попита хладно Хеда. Филаделфия извади от джоба на полата си диамантите на Ронсар, колието и обиците и ги нареди на масата.

— Трябва да намеря купувач за тези накити.

— Велики боже, защо? — извика уплашено Хеда.

— Защото имам дългове.

— Какви дългове? Каква е сумата? Кой е кредиторът?

— Дълговете са частни, мадам — отговори потиснато Филаделфия.

Старата жена стисна рамото й с учудваща сила.

— Каква тайна криете? — Хеда се взираше внимателно в нещастното младо лице. — Както и да е, аз мога да ви помогна. Все пак притежавам известно влияние.

Филаделфия я погледна недоверчиво.

— Защо сте готова да ми помогнете? Та вие не знаете нищо за мен.

— Не искам да знам нищо повече от това, което виждам със собствените си очи. Вероятно истината ще ме уплаши до смърт. Акбар ли е в дъното на тази работа? Да не би да ви изнудва?

— О, не! Акбар не може да бъде мой враг.

Хеда пусна ръката й с въздишка и допи чая си.

— Наистина го обичате. Точно от това се опасявах.

Филаделфия се взря с нарастваща неловкост в диамантите, които блестяха под слънчевата светлина като ясни капки вода.

— Може би познавате човек, който би проявил интерес към бижутата ми, мадам. Или ще ми препоръчате да ги заложа?

— Наистина ли възнамерявате да се разделите с тях?

— Нямам избор.

— Макар че рискувате честта на семейството си?

Филаделфия се усмихна меланхолично.

— Кой съумява да запази гордостта си, след като е беден?

Хеда едва успя да преглътне хапливата си забележка, че мадмоазел Дьо Ронсар няма защо да се бои от бедността, ако остане да живее в Ормстед Хаус.

— Е, добре, аз ще купя диамантите.

— Не! — извика Филаделфия, но като видя слисаното лице на Хеда, побърза да се овладее. — Няма да го допусна, мадам, след всичко, което направихте за мен…

Хеда вдигна колието, извади лорнета си и огледа всеки диамант поотделно.

— Без съмнение са истински. Пет хиляди долара.

— Но, мадам…

— Осем хиляди.

— Моля ви, мадам…

— Десет хиляди. Последната ми дума. Вземете парите — настоя сърдито тя. — Никой няма да ви даде повече, а в заложната къща направо ще ви ограбят. А аз искам от вас една-едничка ответна услуга.

Филаделфия преглътна мъчително. Гърлото й беше пресъхнало.

— Каквото и да поискате, мадам…

— Ще ви позволя да напуснете къщата ми при условие, че решите проблемите си колкото се може по-бързо и се върнете, за да ми обясните с всички подробности какво в действителност се случи с вас през последните седмици, френският ви акцент е много по-лош от новите тръби в банята ми.

— Това е най-голямото ми желание, мадам — увери я тихо Филаделфия и направи опит да се усмихне.

— И още нещо — осмелявам се да ви го кажа, макар че нито един човек от доброто нюйоркско общество не би ви дал такъв съвет. Ако обичате онзи мъж, признайте му любовта си. Варварин или не, мъжът е на толкова години, на колкото се чувства.

За изненада на Хеда в очите на девойката отново заблестяха сълзи.

— Лъжете се, мадам — аз не го обичам.

Филаделфия не можа да издържи и избяга от стаята. Мисис Ормстед я проследи безмълвно. Щом мадмоазел Дьо Ронсар не знаеше какво чувства, нямаше смисъл да разискват повече темата. Във всеки случай тя съжаляваше, че трябва да се раздели с момичето, докато малката му драма намереше разрешение. Тя се наведе над масата и поглади замислено диамантите. Наистина съжаляваше, че гостите й ще си отидат. Щеше да се чувства по-самотна отвсякога в голямата стара къща.

Едуардо се отпусна тежко върху кожената тапицерия на каретата, която тъкмо излизаше от двора на крайпътния хан, отдалечен на половин ден път от Ню Йорк Сити. Вместо да поеме по главното шосе, кочияшът подкара конете по широк горски път край брега на реката.

Между дърветата отляво пътникът виждаше Хъдсън Ривър, осветена от лъчите на ранния следобед. По вълните се плъзгаха лодки с издути платна и тази гледка го развесели. Прекрасно време за пътуване, каза си той. Слънчево, но не горещо. Един такъв ден беше истински дар от бога и той трябваше да се радва, че е жив и не е сам.

— Къде отиваме?

Гласът на Филаделфия го изтръгна от ленивите мисли и той се обърна с усмивка към нея.

— Сезонът в игралните салони на Саратога започва едва през август. Надявам се, че дотогава ще се наслаждаваш на почивката в Хъдсън Ривър Вали, където ще планираме следващия си маскарад. Нает съм къща на брега.

— Сами ли ще живеем?

— Искаш ли да поканиш някого? — попита развеселено той.

— О… — прошепна смутено тя.

След кратко неловко мълчание тя се осмели да го погледне отново. За нейно облекчение той разглеждаше местността и това й даде възможност да се опита да свикне с променената му външност. Огледа замечтано синкавочерните коси, голобрадото бронзово лице. Явно той бе открил нещо в далечината, което го накара да се усмихне, и това привлече погледа й към пълните, чувствени устни, които многократно я бяха целували.

Преди четири часа беше напуснала Ормстед Хаус и бе наела файтон да я откара в крайпътния хан, точно както бе наредил Едуардо. Когато след обяда се качи в каретата, вече не беше сама. Срещу нея седеше не Акбар, а сеньор Таварес в модно пътническо облекло.

Тази рязка промяна, извършена без предупреждение, късаше нервите й. Тя познаваше Акбар и разчиташе на него. Но можеше ли да вярва на Едуардо Таварес? Как да бъде сигурна в него? Този човек й беше напълно чужд. Още не смееше да го погледне в очите.

Нещо не беше наред. Едуардо го забеляза веднага щом Филаделфия се качи в каретата. Тя се чувстваше неловко, макар че нямаше защо. Или му се сърдеше, защото бе попречил на Хенри Уортън да се сбогува с нея? Нима наистина тъгуваше за бледия norteamericano?

Тази мисъл го ядоса. Какво толкова намираше у жалкия слабак, който бе позволил на един слуга да му забрани да каже сбогом на любимата жена? Уортън се бе подчинил без възражения. На негово място Едуардо щеше да разблъска дузина слуги и да си пробие път с ритници и юмруци. Все пак „Акбар“ се показа достатъчно великодушен и позволи на нещастния Уортън да пише на любимата си.

Най-важното беше, че американецът остана в миналото. Ако Филаделфия не искаше да го проумее, той щеше да се постарае да я убеди.

А и първата съвместна делова акция мина успешно.

— Ето твоята част, menina. Малко повече от четири хиляди долара.

Филаделфия не посмя да докосне банкнотите, които той сложи в скута й.

— Не, не искам…

— Винаги казваш това, когато ти давам пари.

Мекият глас, освободен от принудата да се прикрива, я накара да потрепери. Едуардо беше като живак — жив, неуловим, вечно променящ се в зависимост от изискванията на ситуацията. Понякога — както в този момент — тя се питаше откъде бе взела смелост да му се довери.

— Невъзможно ми е да взема парите на мисис Ормстед. Имам чувството, че съм ограбила роднина.

— Тя получи великолепна огърлица и прекрасни обици — напомни й той.

— Въпреки това… — Филаделфия се опита да намери точните думи. — Ако не бяхме заминали толкова бързо, щях да продам диамантите на някой друг. Може би след няколко дни…

— Нямахме никакво време.

— И защо? — Тя зачака напрегнато отговора му, но той мълчеше. — Обясни ми защо трябваше да напуснем града толкова бързо. Заради маркиза ли? — Гласът й потрепери. — Той… ще ни изобличи ли?

— Не мисли за него. Няма от какво да се тревожиш.

— Как така? Какво стана? Знам, че си бил при него. Какво му направи? Да не си го…?

— За какво говориш? — попита предизвикателно той и се наведе към нея.

Погледът му я уплаши.

— Ами… не знам точно…

— Да не мислиш, че съм го убил?

— Да си го убил? — повтори тя, предрезгавяла от ужас. — Наистина ли… — Гласът отказа да й се подчинява.

— Ти май наистина ме смяташ за кръвожаден bandoleiro, сеньорита. — Смръщил чело, Едуардо се отстрани от нея. — Сигурно ти напомням за тъмнокожите диваци, които са бродили в момичешките ти кошмари?

— Естествено, че не! — Шегата му беше много по-близо до истината, отколкото подозираше. Сънищата й бяха изпълнени с целувките му, с големите черни очи, които проникваха в душата й. Започваше да се бои за разума си. Как можеше да копнее насън за мъж, когото почти не познаваше, когато беше будна? — Просто исках да знам какво е станало с маркиза. Ти спомена думата убийство.

— Така ли? Тогава моля за извинение. Бъди спокойна, маркизът е жив. Но осъзна, че Америка е вредна за здравето му, и реши да вземе първия кораб за Европа.

— Разбирам. — Всъщност тя не разбираше нищо. Нима Едуардо упражняваше толкова силно влияние върху хората, че те правеха всичко, каквото им заповядваше?

Припомни си колко много неща беше признала на мисис Ормстед и отново съжали дълбоко. Очите й се напълниха със сълзи.

Вбесен от мъката й и от собствената си ревност, той я остави да се наплаче. Това момиче беше забележително: не издаде нито звук, дори не изхълца. Дали се надяваше, че той няма да забележи отчаянието й? Нито една от жените, които беше познавал досега, не би скрила сълзите си. Бразилките обединяваха горещата португалска или испанска кръв със страстта на местните индианци и африканския темперамент. Само с една-единствена сълза бразилката умееше да предизвика по-голям театрален ефект, отколкото Филаделфия Хънт с меланхолията си през всичките седмици след първата им среща.

Той въздъхна и отвърна поглед от гордия, макар и мокър от сълзи профил. Естествено, че имаше чувства. Не беше студена. Deus! Дори само близостта й сгорещяваше кръвта му. Кога за последен път се беше любил с жена? Много, много отдавна. Тази мисъл го уплаши. Почувства се едва ли не като светец. Извади от джоба си писмото, написано набързо от Хенри Уортън. Ако Филаделфия плачеше за него, нека прочете сълзливите му думи. С това ще приключат темата. Още преди да напуснат брега на Хъдсън, той щеше да прогони хлапето завинаги от съзнанието й.

— Уортън ме помоли да ти предам това. — Той й подаде писмото. — Предложих му да се откаже от сантиментално сбогуване, но… — Раменете му изразително се вдигнаха.

Филаделфия изтръгна писмото от ръцете му, сякаш беше очаквала той да го отдръпне.

— Прочел ли си какво пише вътре?

— Защо да се интересувам от драсканиците на едно влюбено хлапе?

— Откъде тогава знаеш, че писмото е любовно?

— На плика е капнала сълза — отговори злобно той.

— Трябваше да се сбогувам с него…

— За да му дадеш шанс да те щурмува отново с глупавите си емоции, които смята за страст, така ли? Тогава щеше да попаднеш в крайно неловка ситуация. Може би щеше да изслушаш дори заплаха със самоубийство. А това никак нямаше да ти хареса.

— Има обаче нещо, което е напълно сигурно — изсъска тя. — Ти изобщо не ми харесваш!

— Най-после ледената принцеса да покаже, че притежава огнено сърце.

Филаделфия пренебрегна смеха му и отвори плика. Докато тя четеше писмото, Едуардо очакваше различни реакции — меланхолия, още безмълвни сълзи, чувство за вина, съжаление, болка от раздялата. Но не беше очаквал да види дълбоко разочарование.

— Какво има?

Тя го погледна, но пред духовния й взор все още бяха изписани думите от писмото. Ланкастър беше умрял.

— Покажи ми какво е написал онзи идиот! — изсъска Едуардо и посегна към писмото. — Защо си толкова уплашена?

— Не! — Тя прибра писмото в плика и го скри в джоба си. — Нищо ми няма, просто изведнъж се замислих за нещо друго — прибави тя и се опита да се овладее.

— Но ти трепериш!

— Така ли? — Без да отговори на погледа му, тя скри ръце под полата си. — Защото съм уморена. През нощта спах лошо.

— Съжалявам. — Той наблюдаваше внимателно Филаделфия и отбелязваше всяка сянка, която се плъзгаше по лицето й като облаците пред слънцето. — А аз винаги спя като невинно бебе. Не се бой, селският въздух ще подейства като балсам на душата ти и ще реши всичките ти проблеми.

Филаделфия не го слушаше, загледана мрачно пред себе си. Ланкастър беше умрял. Какво точно й бе написал Хенри? Не можеше да си спомни. В студа, обхванал сърцето й, се примеси гняв. Не смееше да извади отново писмото, защото Едуардо непременно щеше да го изтръгне от ръката й, а той не биваше да го прочете. След кратко колебание тя реши да събере информация.

— Често ли си правил сделки в Съединените щати?

— Естествено.

— Тогава би могъл да ме посъветваш. Искам да използвам тукущо спечелените пари, за да си открия сметка в някоя банка. Когато помолих мистър Уортън, той спомена Метрополитен Секюрити Банк в Манхатън. — Тя се обърна към Едуардо, надявайки се, че не се издава с изражението си. — Познаваш ли тази банка?

Само дългогодишният опит му помогна да остане спокоен. В сърцето му цареше хаос. Какво общо можеше да има Уортън с Метрополитен Секюрити Банк? И защо Филаделфия питаше точно за нея?

— Ако си спомням добре, банката беше затворена преди една година.

— Наистина ли? И защо?

Той вдигна рамене с подчертано равнодушие.

— Лоши инвестиции. Твърде малко налични пари. Неправилно изразходване на средства.

— Толкова много проблеми в една-единствена банка?

— О, аз просто предложих няколко възможности, menina.

— Според теб не е ли странно, че толкова много банки банкрутират? Този случай ми напомня за татковата банка. Трудностите започнаха съвсем неочаквано — а последствията бяха страшни.

— Виж, финансовият бранш е опасен — отговори той, без да я изпуска от очи. — Защо се интересуваш от съдбата на Метрополитен?

— Хенри Уортън е приятел със собственика й — излъга тя.

— Защо ти е препоръчал банка, която е затворена повече от година?

Филаделфия се объркa. Не беше добра лъжкиня. Въпреки това опита отново късмета си и погледна втренчено Едуардо с надеждата, че прекият поглед ще отслаби защитните му бастиони.

— Грешно се изразих — исках да кажа, че са били близки. Може би отдавна не са се виждали.

— Новината за скандала се разпространи в цяла Америка. Дори източно от Сейнт Луис всички вестници писаха за това. Странно, че Хенри не е узнал… Аз обаче знам всичко.

— Имал ли си делова работа с тази банка? — попита тя и гласът й потръпна издайнически.

Внимавай, котенце, тръгнало си по следата на пантера, помисли си иронично той.

— Аз съм много взискателен по отношение на деловите си партньори, menina. Не правя сделки с крадци или глупаци.

— Бих могла да сметна това за комплимент — отвърна тя със странно дрезгав глас.

— Да, така трябва да бъде. Ако в бъдеще искаш да научиш нещо, обръщай се към мен. Ще отговарям на въпросите ти открито и честно, доколкото позволява разумът.

— Твоят разум — възрази тихо тя.

— Точно така. Погледни напред, menina, ще видиш новата си къща.

Филаделфия погледна в указаната посока. В подножието на горист хълм над речния бряг се издигаше красива малка къща. Многобройните прозорци и балкони и напомниха страшните истории на мистър Едгар Алън По и тя потрепери. Едуардо Таварес си играеше с нея или тя търсеше провокация във всяка негова дума, защото знаеше нещо, което трябваше да остане скрито от него.

Филаделфия се облегна назад и затвори очи. В джоба й имаше още две писма. Щом останеше сама, щеше да ги отвори.

От терасата на къщата се разкриваше прекрасна гледка към отрупаната с цветя градина. Орлов нокът се виеше по оградата и изпращаше сладкия си аромат по мекия бриз. Последните лъчи на залязващото юлско слънце хвърляха дълги виолетови сенки по просторната морава, която слизаше към Хъдсън.

Обърнала гръб на къщата, Филаделфия се наслаждаваше на първия си ден в Бел Монт. Каква глупост — да повярва, че в тази къща дебнат беди… Помещенията бяха големи и приветливи, с многобройни прозорци, които гледаха към реката или към далечните планини. В околностите нямаше нищо, което би трябвало да й вдъхва страх. Дори Едуардо Таварес беше в чудесно настроение. Когато той легна да си почине следобед, тя слезе към реката, за да освободи душата си от старите грижи и новите страхове.

Разходката я ободри. В този момент й се искаше Едуардо да е с нея и тази мисъл я слиса. Липсваше й Акбар. Макар да беше уверявала мисис Ормстед, че не е влюбена в него, двамата бяха силно привързани един към друг. Може би скоро щеше да сключи мир с Таварес. Все пак той и Акбар бяха едно и също лице, макар и под различни маски. На вечеря щеше да направи първия опит.

Едуардо я наблюдаваше през прозореца. За да опази душевния си мир, той я бе настанил в една от спалните в крилото, а самият той отиде в отсрещното крило. Беше размишлявал дълги часове и бе стигнал до решение. Преди да напуснат Бел Монт, той трябваше да открие какво изпитваше тя към него — и дали чувствата й щяха да издържат на неизбежния шок да научи цялата истина за отношенията му с баща й.

Едуардо погледна замислено смачканото писмо в ръката си. Беше го прочел половин дузина пъти, питайки се дали нещастният Хенри Уортън не беше дал в ръцете на обожаваната жена едно смъртоносно оръжие.

Скъпа мадмоазел Дьо Ронсар, не мога да изразя с думи колко дълбоко съм опечален от внезапното ви

заминаване. Дано скоро се върнете в Ню Йорк, при приятелите си. Вече очаквам с нетърпение този ден.

Що се отнася до молбата ви, аз се осведомих за банкер на име Ланкастър. За съжаление трябва да ви съобщя, че е починал миналата година след известни затруднения, които доведоха до банкрут Метрополитен Секюрити банк в Манхатън. Ако мога да ви помогна с още нещо, трябва само да ми пишете.

Ваш верен и предан Хенри Уортън

Едуардо приглади писмото, сгъна го и го пъхна в ръчната чанта на Филаделфия. Какво беше замислила тя? Откъде знаеше за Ланкастър? Какво друго знаеше?

Той се обърна отново към прозореца. Тя седеше на оградата и се взираше унесено към реката. Прелестен силует… Обляна от розовата светлина на залеза, тя приличаше на горска нимфа, почиваща след дългия ден.

— Значи и ти си имаш тайни, menina — пошепна той, — които трябва да открия. Но първо ще се отдадем на любовната игра.

10

Хъдсън Ривър Вали, юли 1875 година

Филаделфия засенчи очите си с ръка и вдигна обезпокоен поглед към мъжа, който стоеше пред нея по риза със запретнати ръкави.

— Наистина ли е необходимо? Каква драстична мярка…

Едуардо я погледна изненадано.

— Вчера говорихме за това на вечеря. В Саратога гъмжи от нюйоркчани. Дори да си срещала само двама-трима от тях, не бива да рискуваме да те познаят. Затова ти трябва ново предрешаване. Легни, за да започнем.

— Колко неприлично — въздъхна тя и коленичи на одеялото, което Едуардо беше разпрострял на затоплената от слънцето трева в онази част на градината, която не се виждаше от къщата. След няколко приятни вечери в компанията му и след също толкова спокойни нощи тя бе повярвала, че ще прекара дните си в Бол Монт в разходки край реката и ще планира бъдещето си. Но трябваше да се сети, че Едуардо Таварес имаше други намерения. Мърморейки против всички тирани по света, тя се изтегна на одеялото.

— И какво сега?

— Засега не бива да правиш нищо — отговори той и коленичи до нея. — Остави всичко на мен. — Той извади четка от кошницата, която беше донесъл, и разпусна дългата й до кръста коса.

След многократно измиване със сапунена пяна и рициново масло косата й си беше възвърнала естественото медноцветно злато с червеникави тонове. Колко прекрасни, копринениомеки бяха къдриците й и колко жалко, че отново трябваше да промени цвета им. Но снощи на вечеря тя бе заявила, че възнамерява да го напусне. Сумата, която получила за продажбата на диамантите, щяла да й стигне да изплати дълговете на баща си. Затова щяла да се върне в Чикаго. Естествено тя го бе излъгала. Но той нямаше право да я изобличи, иначе щеше да признае, че знае точната сума на дълговете, които тя трябваше да

плати, а това щеше да я уплаши. Едуардо знаеше защо Филаделфия бе решила да избяга: защото вече не можеше да крие, че е силно привлечена от него.

Бедната уплашена menina… Междувременно беше станала много предпазлива, когато бяха заедно. Изобщо не смееше да го погледне в очите. Когато се разхождаха, непрекъснато отклоняваше опитите му да й помогне. Тогава той й напомни, че беше обещала да му помогне при продажбата на още два накита, и неохотното й съгласие го задоволи, поне за момента. Филаделфия още не знаеше, че той никога няма да я пусне да си отиде, все едно какви аргументи щеше да измисли.

За да предпази очите си от ярката светлина на обедното слънце, тя бе спуснала клепачи. Ала когато пръстите му се плъзнаха в косата й, ресниците й затрепкаха.

— Какво правиш?

— Опитвам се да разреша косата ти, menina, какво друго.

Убедена, че той преследва съвсем друга цел, тя отвърна:

— Мога да се справя и сама. Ако ми дадеш четката…

— Защо искаш да ме лишиш от това удоволствие? — прекъсна я нежно той. — Всеки мъж мечтае да четка косата на красива жена.

— Вероятно имаш богат опит в това отношение?

— О, да, занимавал съм се с хиляди жени! Аз съм много сръчна камериерка.

— Това не ме кара да те харесвам повече. Джентълменът не върши такива неща.

Едуардо спря насред движението и когато тя вдигна глава към него, видя смръщеното му чело.

— Ти се боиш от мен по някаква точно определена причина, така ли, скъпа? Какво съм ти сторил, за да го заслужа? Ти не се страхуваше от Акбар — още от първия ден. Защо сега ме атакуваш при всеки удобен случай?

Тя го погледна несигурно. Ако сега се наведеше и я целунеше, нямаше да каже нито дума повече против него. Близостта му събуди в тялото й горещ копнеж и това я уплаши още повече.

— Не разбирам за какво говориш… Побързай, ако обичаш. Трябва да свършим, преди да се разтопя на слънцето.

Едуардо извади от кошницата малък японски чадър от бамбук и намаслена хартия.

— Имай ми доверие. Аз винаги се грижа да се чувстваш удобно.

Той се зае да четка отново косата й, а тя отвори чадъра и го вдигна над главата си. Трябваше ли да му вярва? Та тя не вярваше дори на себе си — и то напълно основателно.

Как да му признае, че обляното му от слънцето лице беше неустоимо привлекателно? Медният блясък на косата, сенките под изпъкналите скули — при тази гледка й се завиваше свят, като че бе изпила две чаши шампанско. А големите тъмни очи, които превръщаха предобеда в среднощ… Как да обясни колко опасно беше да потъне в дълбините им? Забравила предпазливостта, тя протегна ръка да докосне мекия кичур, който беше паднал на челото му. Да се осмели ли да го приглади зад ухото?

Толкова много подробности й правеха впечатление. Макар че сутринта се беше бръснал, над горната му устна, по брадичката и бузите бяха наболи черни косъмчета. Пълните му устни сякаш бяха оцветени от червено вино. А черните вежди, сега събрани над носа, бяха извити като женските. Ослепително бялата риза създаваше възхитителен контраст с бронзовата кожа. Дъхът й се ускори и ароматът на одеколона му я удари в носа, смесен с миризмата на затоплената от слънцето мъжка кожа. Дали нарочно се държеше така, за да я омагьоса? Дали беше планирал да атакува сетивата й по този начин? За да се предпази, тя отново затвори очи.

Едуардо усети какво ставаше с нея. Това беше само първата от любовните атаки, на които възнамеряваше да подложи Филаделфия и да срине защитните й бастиони. Търпение — гласеше ключовата дума. Много скоро тя щеше да се отнася към Едуардо Таварес със същата непринуденост, с която се беше отнасяла към слугата Акбар. След това щеше да го целува също така нежно, както бе целунала проклетия Хенри Уортън. Междувременно той не смееше да се наслаждава твърде интензивно на близостта й. Иначе щеше да загуби самообладание.

След като разреса косата й, той я разпростря зад главата върху одеялото. Извади от кошницата гребен и започна да разресва внимателно кичур по кичур. Повтори процедурата няколко пъти, докато къдриците заблестяха като злато.

Макар че чадърът скриваше лицето й, дълбокото, равномерно дишане му подсказа, че Филаделфия се е отпуснала. Може би дори

беше задрямала, приспана от бръмченето на насекомите в тревата.

Едуардо се настани по-удобно и извади от кошницата си малка тенджерка. Само елитните проститутки в Рио де Жанейро познаваха сместа. Веднъж той се бе обзаложил с Тайрън дали едно екстравагантно, много скъпо момиче е блондинка. Тайрън твърдеше, че е, и беше уверен в победата си. Ала Едуардо пожертва няколко седмици, за да спечели доверието на проститутката и да научи тайната й. Накрая тя му позволи да използва сместа на едно деликатно място от тялото й. За да докаже победата си, Едуардо демонстрира боята пред Тайрън с помощта на перука.

Сега той отвори тенджерката и разбърка съдържанието. Във въздуха се разнесе миризма на лимон, кислороден прекис, малц и сяра. Ако вече не беше виждал резултата, никога не би посмял да боядиса косата на Филаделфия с гадната смес. За да намали вонята, той бе разредил боята с малко вода.

Тя забеляза, че става нещо неочаквано, едва когато хапещата миризма разруши приятната й леност. Сбърчи носле и се подаде иззад чадърчето.

— Каква е тази лоша миризма?

— Магия. Само търпение, резултатът от усилията ми ще те възхити.

— Господи, мирише като в ада!

— Използвам очи от кръстави жаби, разбъркани със змийски кости, криле от прилеп и миши опашки — обясни шеговито той.

— Обикновено съмнителните ти вицове предхождат някой зъл номер, чиято жертва съм аз — изсъска тя, затвори чадърчето и го захвърли настрана.

— Кълна се, че не искам да ти сторя нищо лошо, menina.

— О, това ме успокоява. Какво размазваш в косата ми? Защо сместа мирише толкова лошо?

Тя се опита да се изправи и той трябваше да хвърли четката и да я хване за рамото.

— Не се движи, иначе ще развалиш всичко!

— Ти наистина си намазал косата ми! Трябва веднага да се измия!

— Потрай още петнадесетина минути и ще се измиеш. — Той притисна раменете й към одеялото и добави ухилено: — В тази

ситуация има и нещо добро — докато сместа действа, комарите няма да ни притесняват.

— Веднага ме пусни! — изсъска гневно тя.

— Ако продължаваш да ме гледаш по този начин, ще те държа така цяла вечност.

Като видя страха в очите й, той я пусна неохотно, но остави ръцете си наблизо, за да й попречи да се надигне. Беше успял да намаже само половината коса с тинктурата, но реши, че в момента е необходимо тактическо отстъпление. По-късно щеше да обработи и останалата коса.

— Ще полежиш ли още петнадесетина минути? Но без да мърдаш! След това ще те оставя на мира.

Филаделфия докосна с отвращение влажните си къдрици.

— Наистина ли не си унищожил косата ми? Заклеваш ли се?

— Не се бой, само след четвърт час ще ти позволя да я измиеш. — Избягвайки погледа й, той скочи, събра нещата в кошницата и се отдалечи с бързи крачки. Щом се изгуби зад дърветата, тя отвори отново чадърчето и засенчи лицето си. Петнадесетте минути щяха да минат бързо. Освен това й се спеше. Само затова щеше да остане тук, не защото той бе поискал.

Филаделфия се събуди едва когато на носа й кацна жълто-зелена пеперуда. Тя отвори очи, духна леко, размърда се и пеперудата отлетя над цветята. Младата жена се надигна с усмивка и проследи полета й.

После се прозя доволно и си припомни, че е заспала. Посегна към косата си, която се развяваше от мекия вятър. Междувременно беше изсъхнала и тя я прибра на кок на тила. Миризмата на боята беше отслабнала, но пак се усещаше. Все още не знаеше какво бе направил Едуардо с къдриците й. Във всеки случай никога вече нямаше да му разреши да се доближи до нея с тази отвратително воняща смес. Щеше да му го каже веднага щом измиеше косата си, за да премахне миризмата. Тя стана, вдигна одеялото, на което беше спала, и с учудване откри светли ивици на мястото, където беше разпростряна косата й. Може би причината беше в яркото слънце, което беше в зенита си. Откакто Едуардо я бе оставил сама, сигурно бяха минали много повече от петнадесет минути. Стомахът й вече се бунтуваше, което показа, че е време за обед. Но трябваше да измие косата си, преди да иде в трапезарията, затова реши да побърза.

Тя прекоси моравата с бързи стъпки, усещайки как свежият летен въздух изостря сетивата й. Кожата на главата й тръпнеше под милувките на топлото слънце и тя се чувстваше лека и свободна като пеперудата, която беше кацнала на носа й. Изведнъж се зарадва на предстоящия обяд с Едуардо.

Той беше заел мястото си начело на масата и търпеливо чакаше Филаделфия. Тя бе наредила на прислужницата да му съобщи, че ще закъснее. Дано беше доволна от резултата. Още малко от магическата тинктура — и Филаделфия Хънт щеше да се превърне в истинска блондинка.

Ролите, които двамата щяха да играят в Саратога, бяха грижливо подготвени. Но засега нямаше да й каже нищо за плана си. От първи юни до края на юли курортът беше пълен с майки и деца. Едуардо и Филаделфия щяха да пристигнат там едва през август, когато на мястото на семействата идваха по-изискани гости, които пръскаха парите си за конни надбягвания или в игралните салони.

Той забарабани с пръсти по масата. Може би пътуването до Саратога изобщо не беше нужно. Той се надяваше, че Филаделфия ще се научи да го обича още през дните, които прекарваха в идиличната къща край реката. Тогава можеха да си спестят другите маскаради. Досега чувството за чест не му позволяваше да прибягва до целенасочени аванси, но сега вече не се колебаеше. Филаделфия знаеше нещо за Ланкастър и се опитваше да събере още информация. Това можеше да означава само едно — че тя ще повярва във вината на баща си само ако се изправи пред неопровержими доказателства. Едуардо я желаеше и искаше да я завладее. Щеше да приложи целия си замайващ чар, за да събуди страстта й, преди и двамата да полудеят — или преди истината да ги раздели.

Когато в залата прозвуча ужасен вик, той скочи стреснато. След секунди в трапезарията влетя Филаделфия. Косите й висяха в безпорядък. Стиснала в едната си ръка огледало, в другата четка, тя стенеше задавено.

— Виж какво ми стори!

Едуардо я огледа стъписано. Повечето кичури бяха изрусени до бяло, някои все още блестяха червеникави. Макар че го напуши луд смях, той успя да се овладее, за да не я ядоса още повече.

— Очевидно не си следвала указанията ми, menina. Казах ти да измиеш косата си точно след петнадесет минути. Май си задрямала и си пропуснала времето.

— Но ти не ме предупреди, че ме очаква катастрофа, ако не спазя указанията — процеди през здраво стиснати зъби тя.

— Е, не е чак толкова лошо. Според мен изглеждаш… необикновено. Тези ивици…

— Като зебра, болна от жълтеница!

Тогава Едуардо загуби битката срещу самия себе си и избухна в луд смях. Филаделфия го зяпна смаяно. Този човек се забавляваше с унижението й!

Мъжът насреща й се свъзе бързо и смутено отвърна поглед. Поведението му беше непростимо и тя имаше право да му се сърди. Когато отново се обърна към нея, готов да помоли за прошка, тя се разхълца неудържимо. След раздялата с Хенри Уортън беше проляла точно две сълзички — а когато продадоха дома и имуществото й, не пророни нито една. Mae de Deus! За жените най-важното нещо беше косата!

Едуардо се приближи до нея бавно и предпазливо, очаквайки удари с четката и строшаване на огледалото в главата му, но нищо такова не последва. Когато реши да сложи ръка на кръста й, тя се облегна на него — очевидно беше на края на силите си. Той я притисна към силните си гърди. Придърпа един стол, седна и я привлече в скута си. Хълцанията й не преставаха.

Едуардо опря брадичка в челото й и заговори тихо и нежно:

— Не плачи, menina. Сълзите ти късат сърцето ми. Не искам да бъдеш тъжна. — Когато познанията по английски го изоставиха, той потърси убежище в най-виртуозните португалски изрази и й зашепна интимности, целувайки меката коса, с която така жестоко беше злоупотребил.

Филаделфия не можеше да спре сълзите си. След като видя избелената си коса в огледалото, тя побесня от гняв. Сега се чувстваше само безпомощна. Плачът я разтърсваше цялата.

Най-после Едуардо вдигна брадичката й. Устните му помилваха слепоочието й и тя потръпна под интимното докосване.

— Тихо, menina, стига толкова. Утре ще реша проблема. — Той я погледна настойчиво във влажните очи. — Още малко от микстурата, и

никой няма да забележи грешката.

Тя захапа отчаяно треперещите си устни.

— Приличам на бездомна котка!

Според него приличаше повече на невестулка, която си сваляше зимната козина. Но се побоя, че тя няма да оцени сравнението, и запази тези мисли за себе си.

— О, аз обичам котки. — Пръстите му нежно се плъзнаха по нашарените къдрици. — Утре всичко ще бъде наред — увери я той, омагьосан от топлото, меко тяло. — Няма ли да обядваме?

Тя поклати глава. Току-що беше установила, че е много по-страшно да си възвърнеш самообладанието, отколкото да го загубиш.

— Искам да си легна…

— Само не на слънце, моля те.

Тя събра остатъците от достойнството си и стана от скута му. Прибра косата си на тила и попита студено:

— Доколкото разбрах, следващата ми роля е на блондинка?

Едуардо не посмя да й отговори, само кимна.

— Значи си обмислил какви роли ще играем?

Той кимна отново.

— Тогава ще изслушам указанията ти друг път. Първо трябва да се възстановя от ужаса, който преживях. Може би трябва да благодаря на небето, че не съм плешива. — Без да каже нищо повече, тя излезе гордо от трапезарията.

Едуардо попипа коленете си. До преди минута Филаделфия седеше в скута му, топла и покорна. Защо не поплака още малко? Тогава щеше да целуне не само косата и слепоочията, а и устните й — и да изпита поне полъх от страстта, която се надяваше да събуди в нея.

Mae de Deus! Жени!

Вече по нощница, Филаделфия отмести таблата с остатъците от вечерята си и се загледа през прозореца. На хоризонта пламтящото кълбо на залязващото слънце потъваше бавно в сиво-сини облаци. След сцената в трапезарията тя беше неспособна да застане отново срещу Едуардо Таварес. Утре сутринта щеше да бъде по-добре. Или поне така се надяваше. Освен това тримата слуги, които работеха в къщата, не биваше да виждат косата й. Когато той превърнеше

катастрофата в победа, тя щеше да слезе отново в трапезарията. Дотогава щеше да остане в уединението на спалнята си.

През последните няколко часа тя имаше време да размисли и да планира бъдещето си. Едуардо още не знаеше, че тя щеше да откаже да го придружи в Саратога. Едно приключение с него се оказа напълно достатъчно, за да й даде да разбере, че не е подходяща за подобни маскаради. Вместо това тя щеше да използва наскоро спечелените пари, за да открие хората, написали последните две писма до баща й. Естествено половината от четирите хиляди долара беше предвидена за други неща. Тя възнамеряваше да прати телеграма на адвоката си в Чикаго и да му възложи да уреди дълговете на баща й.

Освен това щеше да върне на Едуардо парите, който бе дал за тоалетите й — най-малкото, което трябваше да стори, преди да го напусне. С останалите пари щеше да живее скромно и да си търси работа.

Тя бе чакала досега, за да вземе най-важното решение, внушавайки си, че нощната тишина ще й помогне. В действителност я беше страх да пристъпи към действие.

Преди отново да се е разтреперила, тя стана, заключи вратата на спалнята си и извади куфара си от гардероба. Писмата бяха скрити в подплатата. Намери ги лесно, взе ги и седна зад малкото писалище. За да ги прочете, трябваше да засили лампата.

Филаделфия пое дълбоко въздух, отвори пликовете и сложи писмата едно до друго на писалището. Съдържанието на първото й беше добре познато. Ала имаше неясното впечатление, че ако прочете писмата едно след друго, брънките на загадката ще се подредят по-добре.

След като прочете още веднъж предупреждението на Ланкастър, тя остави листа настрана. В следващото писмо от адресата се искаше да си припомни, че е дал клетва за мълчание, споменаваха се „проклетите бразилци“ и „нервните лелки“. Накрая пишещият препоръчваше на адресата да се справи с настоящите си трудности, „без да разравя стари гробове“. Подписът беше „Маклауд“.

Филаделфия остави писмото настрана, обзета от отвращение. Името й се струваше познато. Дали Маклауд беше делови партньор на баща й? По дръзкия тон на писмото личеше, че авторът на писмото не

е от хората, с които баща й обикновено поддържаше контакти. Но това се отнасяше и до Ланкастър. Имаше ли връзка между двете писма?

Писмото на Маклауд беше от преди година, написано на 7 юни 1874, а писмото на Ланкастър беше от 14 април 1874. Тогава Ланкастър е бил още жив. Дали смъртта му имаше връзка с „трудностите“, които споменаваше Маклауд? По гърба й пролазиха ледени тръпки.

Ако преди заминаването си от Ню Йорк бе могла да поговори с Хенри Уортън сега щеше поне да знае кога и как е починал Ланкастър. Ден след ден хората умираха от естествена смърт. Болести, злополуки, пожари — възможностите бяха много и се срещаха често. Затова тя нямаше причини да предполага, че Ланкастър е бил убит. Едуардо Таварес беше говорил за скандал, свързан със смъртта на банкера. Да се осмели ли да го разпита по-подробно? Макар че в писмото си Маклауд се оплакваше от проклетите бразилци? Дали Таварес и Маклауд се познаваха?

Не, разбира се, че не — фантазията й играеше лош номер. Ако не внимаваше, скоро щеше да се плаши от всяка сянка и да вижда призраци във всеки тъмен ъгъл. Каква роля играеше Бразилия? Баща й никога не беше споменавал тази страна — всъщност не, веднъж отказа да купи скъпоценен камък, който беше изпратен от Рио де Жанейро.

Изведнъж пулсът й се ускори. Точно така! Тя беше малко момиче, около петгодишно, когато видя Маклауд за пръв и последен път. Той посети баща й по Коледа. Тя си припомни ясно гръмкия му вулгарен смях, който отекваше в достолепната тишина на къщата. Той й подари сладкиши, ментови бонбони и кукла в шотландска носия. Сега си припомни и как баща й беше реагирал на подаръка на Маклауд, предназначен за домакина. Небесносин камък, достатъчно голям, за да изпълни шепата на един мъж… Баща й се отдръпна стреснато, като че се боеше камъкът да не избухне. После изруга ядно и като видя уплахата на Филаделфия, побърза да я изпрати в стаята й. На следващата сутрин Маклауд и подаръците бяха изчезнали. Как бе могла да забрави тази случка? Месеци наред беше тъгувала за куклата в шотландска носия.

Филаделфия посегна колебливо към третото, последно писмо, което нямаше печат и беше изпратено в деня, когато баща й сложи край на живота си.

Виновният няма да бъде осъден, ако се осъди сам. Тропическата гора крие два гроба и един обезчестен олтар — наказанието няма да се забави. Преди да се разпаднете на прах и пепел, няма да намерите покой.

Филаделфия смачка писмото с трепереща пръсти и си припомни как баща й конвулсивно стискаше пликовете преди смъртта си. Дали анонимната заплаха го беше тласнала към смъртта? Очевидно желанието му е било дъщеря му да намери пликовете. За да й даде указания за хората, които бяха предизвикали банкрута му. Или беше решил да избяга от самия себе си — защото беше вършил зло и съвестта не преставаше да го гризе? Именно този страх я беше накарал да скрие писмата от полицията.

— Не! — изплака тя и скочи. Баща й не беше способен да извърши дело, което би го тласнало към смъртта. Трябваше да има друго обяснение, трябваше…

Ако заминеше за Ню Орлиънс и намереше Маклауд, вероятно щеше да получи отговор на въпросите си. Но какво можеше да каже на човека, който беше предупредил баща й *„да не разравя старите гробове“*?

Само да можеше да се довери на Едуардо Таварес! Но не смееше заради *„бразилците“*, които споменаваше в писмото си Маклауд. Случайност ли беше това? Възможно. Нищо в поведението на Едуардо не подсказваше, че е имал общо с баща й. Въпреки това…

В съзнанието й бавно проникнаха звуци на китара, които вятърът довяваше откъм терасата. Мелодията се издигаше към небето и бавно отзвучаваше — възхвала на безумната радост, повик за борба срещу мрачната сериозност на живота.

Когато Филаделфия се наведе от прозореца и погледна надолу, мек баритон запя на португалски. Едуардо Таварес беше седнал на парапета на терасата, единият крак на пода, подпрял китарата на другия крак, вдигнат на едно стъпало. Пръстите му се плъзгаха без напрежение по струните. Филаделфия го наблюдаваше като омагьосана. След края на песента чу тих смях, който възбуди сетивата й като спомена за целувките му.

Той засвири отново, този път бавна, протяжна песен, която изпълни вечерта с омайваща меланхолия.

Мелодията беше неустоимо привличаща. Филаделфия слушаше, без да смее да се помръдне. Дали той знаеше, че тя е на прозореца и го гледа? Дали се опитваше да я примами да напусне стаята си и да слезе на терасата? Звуците на китарата проникнаха дълбоко в душата й, прогониха страховете и грижите и скоро тя забрави всичко, освен омайващото свирене. Музиката промени ритъма си и дъхът й се ускори. В умолителните тонове беше вложен сладък копнеж. Филаделфия се наведе още по-напред. В същото време стисна пръсти в пантофите си, за да им забрани да последват повика. Тялото й се стегна в странно напрежение.

След като песента отзвуча, тя не посмя да се помръдне. Боеше се, че без съживяващата помощ на тази прекрасна музика няма да е в състояние да диша. Остана още няколко секунди до прозореца, чакайки нови песни, и в сърцето й пламна неутолим копнеж. Изпълнена със страх, че той няма да продължи да свири, тя наметна халата си, отключи стаята си и се втурна надолу по стълбата.

11

В тъмния партер звуците на китарата се чуваха съвсем слабо. Но и това й беше достатъчно. Като търсач на съкровище, подушил следата, тя се остави на музиката да я отведе в библиотеката и видя, че стъклената врата към терасата е отворена. С вечерния въздух в помещението влизаха толкова прекрасни звуци, че сърцето й се сви. Не биваше да пречи на Едуардо. Но не можеше другояче, трябваше да отиде при него.

Той седеше на парапета извън светлия кръг, който образуваха свещите от библиотеката. Бялата му риза светеше под последните отблясъци на слънчевия залез. С отворена яка, тя разкриваше мускулестия му врат. Тя си припомни, че още при първата им среща беше забелязала тази екзотична, мъжествена красота. Дори ако беше съдено тази среща да остане единствена, тя щеше да запомни завинаги първото си впечатление.

Откакто го познаваше, тя игнорираше всички призиви на разума и приличието. Нито веднъж не се беше запитала защо. Това не беше свързано със скъпоценностите, нито с дълговете на баща й, камо ли с маскарада, който за известно време й бе позволил да забрави, че е останала съвсем сама на света. Не от любопитство го бе последвала в Ню Йорк и не защото нямаше друга работа, а защото искаше да бъде с него.

— Ти ли си, menina? Ела при мен!

Гласът му я изненада. Много скоро разбра как беше забелязал присъствието й. Макар че не беше посмяла да престъпи прага — сянката й се беше очертала в светлинния кръг като тъмен силует. Тя събра цялата си смелост и излезе в нощта.

Без да прекъсва свиренето си, Едуардо продължи тихо:

— Мислех, че си болна. Вероятно несръчните ми опити да свиря на китара са смутили почивката ти? Сигурно си дошла, за да хвърлиш по главата ми някоя стара обувка…

Филаделфия се усмихна. Мъжът насреща й знаеше, че свири наистина майсторски, но като малко момче жадуваше да чуе похвалата й.

— Ти си отличен китарист.

— Сериозно ли говориш? — Усмивката разкри снежнобелите му зъби. — Учил съм музика в Лисабон.

— Наистина ли?

— Изненадва ли те това?

— Обикновено музика учат само жените.

— О, да, американките учат арфа, цигулка или пиано — американците стрелят, яздят, играят покер. В моята страна мъжете владеят и едното, и другото. Но ние сме доста изостанали.

— Виж, не исках да прозвучи като критика…

— Няма нищо, ти просто не знаеш как стоят нещата и аз го приемам. — Макар че укорът я засегна, тя не реагира. Явно го бе обидила. Но когато се обърна неохотно към вратата, той извика:

— Къде отиваш? Нощта е прекрасна, а твоето присъствие само ще я подслади.

Филаделфия се обърна колебливо.

— Не искам да ти преча. Всъщност слязох само за да ти кажа колко прекрасна е музиката ти.

— Тогава седни при мен и ще свиря за теб. Това би ли ти харесало?

Филаделфия засия като дете, което е било наругано и после са му подхвърлили бонбонче за утеха.

— О, да — отговори незабавно тя и се настани на парапета на известно разстояние от Едуардо Таварес.

Той обясни, че първо ще й изсвири бразилска народна песен. Простият ритъм я накара да залюлее крака.

— Тази песен няма ли текст?

Той кимна и запя. Очевидно не се срамуваше от гласа си, защото пееше с пълно гърло. При това се взираше неотстъпно в лицето на Филаделфия. Тъмните му очи святкаха и тя имаше чувството, че ако й преведе португалските думи, ще се изчерви. Когато отзвуча последният акорд, той скочи от парапета.

— Танцувай за мен, menina!

Филаделфия поклати смутено глава.

— Не мога.

— О, разбира се, че можеш. Всяка жена знае как се танцува. В детството си много обичах да гледам как танцуваха жените от родното ми село. Всички обичаха да танцуват, все едно млади или стари, красиви или грозни, дебели или тънки. Танцуващите жени винаги се чувстват красиви. Ела, ще ти покажа. — Той засвири нова мелодия и раздвижи краката си в такт. — Следвай ме!

Филаделфия го наблюдаваше, неспособна да преодолее плахостта си. Изведнъж китарата замлъкна.

— О, не, моля те, не преставай!

— Щом има музика, трябва да има и танци — заяви той като строг учител.

— Е, добре — въздъхна тя и се плъзна от парапета. — Но те предупреждавам, че съм ужасно несръчна. Опитвам се да направя нещо, но краката не ме слушат.

— Тогава не мисли, само чувствай. — Едуардо засвири балада, мека мелодия в бавен, изкусителен ритъм. — Трябва да усетиш музиката в стъпалата си, в сърцето и душата.

Когато пристъпи близо до нея, тя разбра, че този мъж няма да й позволи да избяга от предизвикателството в очите и усмивката му. Но тя не искаше да бяга. Да танцува за този мъж… неустоимо привлекателна мисъл.

Ала плахостта все още й пречеше. Как да се движи грациозно, след като той я гледаше с такова очакване? Очевидно той отгатна причината за колебанието й, защото се запъти към другия край на терасата.

— Затвори очи, menina, и слушай звуците на китарата. Ще видиш как краката ти сами ще започнат да танцуват.

Тя послуша съвета му и сведе клепачи, засрамена и в същото време възбудена от желанието си да усети музиката в тялото си. Вслуша се съсредоточено в свиренето му и зачака чувството, което той бе описал. Вместо това си представи всички подробности на невероятната ситуация. Тя стоеше на тъмната тераса, сама с почти непознат мъж, облечена с нощница и тънък халат. Сега трябваше да бъде в леглото си, скрита под завивките… Ако музиката не беше толкова изкушаваща, тя нямаше да остане тук — и да се чувства като глупаво дете.

Пръстите му сякаш дразнеха струните на китарата и подръпваха нощницата на Филаделфия като вятъра, който духаше откъм реката. Постепенно се събуди желанието й да се залюлее в такт като нежно цвете. Чувстваше се сигурна зад мрака на спуснатите си клепачи, изпълваше я нарастваща самоувереност. Задвижи се, в началото колебливо, после все по-уверено.

Едуардо следеше стъпките й с тържествуваща усмивка. Точно така, повтаряше си той, така трябва. Продължавай, сладката ми, краката ти разбират ритъма и не е нужно да ги гледаш, за да знаеш, че правят точно каквото трябва.

— А сега трябва да усетиш мелодията в ръцете си — проникна от сянката гласът му и той ускори темпото. — Не се бой, menina. Трябва да приемеш музиката с цялото си тяло.

Възхитена от това ново преживяване, тя се усмихна и започна да танцува. Ръцете и краката й се движеха независимо едни от други, събрани единствено от музиката. Неговата музика я възвисяваше към царството на ощастливяващи емоции и будеше прекрасно усещане за свобода. В същото време тя разбираше, че не е свободна, а пленница на замайващите чуждоземни мелодии.

Едуардо удари последните акорди и се запъти бавно към Филаделфия. Чувстваше се привлечен към нея като с магия и се надяваше, че няма да я уплаши. Тя спря точно пред него, все още със затворени очи и тайнствена усмивка на устните. Сръчните му пръсти бързо измъкнаха фуркетите от косата й и разкошните къдрици нападаха по раменете й.

Филаделфия отвори очи и срещна хипнотичния му поглед. В първите минути си пожела и повярва, че той ще я целуне. Но той само я дари с момчешката си усмивка, при която на бузите му се вдълбаваха трапчинки.

— Ти си жена — проговори на португалски той. — И знаеш как се танцува.

Макар че не разбра думите, тя чу похвалата в гласа му и се окуражи още повече.

За да не прибързва, той отстъпи назад и поде нова мелодия.

— Ще танцуваме ли заедно, сеньорита? — предложи той и се поклони. Направи няколко прости стъпки и й кимна, че трябва да повтори движенията.

Тя се подчини без колебание и излезе от такта само веднъж. Одобрителната му усмивка беше като прекрасен подарък, по-скъп от перли. Въртеше се в същия ритъм като Едуардо, свеждаше горната част на тялото си в една или друга посока. Докато краката й в меки пантофи се носеха безшумно, неговите токове потракваха отчетливо по плочките на терасата.

Винаги когато й обръщаше гръб, тя впиваше жаден поглед в тялото му. Никога не беше виждала толкова гъвкав, грациозен мъж. Хълбоците в тесния панталон се движеха толкова изкусително. Тънкият плат не беше в състояние да скрие играта на силните мускули.

Едуардо държеше китарата в ръце като женско тяло и музиката, която изтръгваше от струните, сгряваше кръвта и сърцето й. Несъзнателно тя задвижи хълбоците си в същия такт като него, сякаш тялото й бе разбрало интимния ритъм, който не принадлежеше към танца, а беше част от очакваното чувствено удоволствие.

Когато той срещна учудения й, възхитен поглед, тя веднага изпадна в смущение. Бузите й се обагриха в кървавочервено. Устата й изведнъж пресъхна. Но мъжът се засмя тихо, успокояващо.

— Колко бързо свикваш с ритъма на моята родина, menina! Някой ден трябва да те отведа в Бразилия. Но засега ще се задоволим с музиката и танците. Ела, да танцуваме заедно!

Тя затвори очи и отново се понесе в ритъма на замайващите звуци, фантазията й рисуваше изкусителните движения на хълбоците му, тя ги усещаше с чувствителната си кожа и нервите й започнаха да вибрират.

Изпълнена със страх от тези нови усещания, тя отвори очи. Многозначителната усмивка на Едуардо изразяваше повече от всички думи на света. Във всяко друго време, на всяко друго място тя щеше да се засрами от дивашките чувства, които пламтяха в тялото й. Но двамата бяха сами, обгърнати от виолетов мрак, който ги пазеше от завистливи и обвинителни погледи. Филаделфия се усмихна и отново започна да танцува.

Краката й се движеха все по-сигурно. Мелодиите се преливаха и с всяка нова песен той я пренасяше в неземен свят, от който нямаше излизане. Унесена, тя се въртеше все по-бързо и се извиваше в ритъма на музиката. Във вдлъбнатинката между гърдите й се образуваха капчици пот и потекоха към корема. Едуардо очевидно нямаше

желание да я освободи от магията на танца. Даже увеличи темпото в бързо sapateado и пръстите му затропаха по дървото на китарата, а токовете на ботушите отговориха с темпераментно стакато по плочките.

Без да мисли, Филаделфия се освободи от халата си и го захвърли на пода. Въздъхна доволно, когато нощният ветрец охлади трескавата горещина по ръцете и раменете й и погали гърдите, полуразкрити от деколтето на нощницата. Прихвана дългата си пола, изхлузи стъпалата си от пантофите и продължи да танцува.

— Multo bonito — промърмори Едуардо, възхитен от тесните глезени и съвършено оформените прасци.

След малко той забави такта и засвири танго. Филаделфия престана да чува звуците на китарата. Вместо това усети ръката му на талията си. Пръстите му се плъзнаха изкусително към гърдите, слязоха към корема и хълбоците и навсякъде, където минаваха, кожата й започваше да пари. Тя се задвижи в желания от него ритъм и въпреки опасното, увличащо темпо не се уплаши. Накрая той запя и тя се отдаде изцяло на напора, който я тласкаше към горещата му прегръдка.

Щом забеляза, че партньорката му е изцяло отдадена на музиката, Едуардо се поддаде на желанието си. Очите й блестяха неестествено светли, тя дишаше ускорено, с полуотворени устни. Косата падаше тежко по раменете й, изкусна плетеница от лунна светлина и среднощни сенки. Тя вече не беше мис Филаделфия Хънт, изискана млада дама в елегантен тоалет, с гирлянд от теменужки в медноцветните къдрици, а просто млада жена, която танцуваше под лунната светлина с развяваща се нощница. Никога не я беше виждал по-красива.

В този миг Едуардо разбра, че я обича, че я бе обикнал още при първата им среща. Нямаше смисъл да си затваря очите пред този факт, макар че той му вдъхваше страх. Пламенната любов винаги напомня за преходността на човешкия живот. Като признаваше, че я обича до полуда, той беше длъжен да приеме и вероятността тази любов никога да не се осъществи.

Използвай благоприятния час — заповядваха инстинктите му, — защото не знаеш какво ще ти донесе утрото.

Едуардо удари последен акорд и остави китарата. Когато Филаделфия спря насред въртенето, той я привлече към себе си.

— Ти си красива и мъжът го знае — зашепна дрезгаво той на майчиния си език. — Танцът ти беше прекрасен…

— Какво говориш? — попита задъхано тя. Сърцето й още биеше в ритъма на последната мелодия.

— Че ми е безкрайно приятно, като те гледам как танцуваш. — Той се засмя тихо, малко смутен, че беше потърсил убежище в португалския, вместо открито да признае чувствата си. — Радва ли те това?

Тя прочете в очите му колко сериозен беше този въпрос и отговори открито:

— О, да.

— Тогава танцувай с мен, menina. В ритъма на нашата собствена музика.

Хълбоците му нежно се притиснаха към нейните, както преди към дървото на китарата. Но сега в ръцете му беше тя. Опитните ръце, които се движеха така умело по опънатите струни и създаваха омайваща музика, обхванаха талията й. Само тънката материя на нощницата делеше пръстите му от кожата й. Тя се опита да следва стъпките му, но той я притисна още по-силно към себе си и бедрата им се срещаха при всяко движение. Когато се поколеба малко по-дълго, тя настъпи ботуша му и той веднага спря. Погледът му се плъзна по лицето й като милувка.

— Все още ли се боиш от мен, menina?

Тя го погледна мълчаливо, защото знаеше какво означаваше този въпрос.

— Аз… да… не… — заекна тя. — Малко…

— Предпазливостта е добра за невинността. Но убедена ли си, че никога не бих ти причинил болка?

Тя знаеше това, макар че усещаше прекалено силно близостта на могъщото му тяло. Наистина ли го обичам, запита се объркано тя. Може би мисис Ормстед е права? Възможно ли беше това? Нима можеше да обича един чужденец, да капитулира с радост пред неустоимата му сила?

— Да — пошепна едва чуто тя.

Едуардо продължи с танцовите стъпки, положи главата й в свивката на шията си и обхвана талията й, за да й разкрие бавния ритъм на нарастващото си желание. Филаделфия отново затвори очи

— не, за да избяга от действителността на тази нощ, а за да приеме по-дълбоко многобройните емоции, които я връхлитаха. Топлата му кожа до бузата й… Ароматите на екзотични масла, примесени с миризмата на тялото му… Коравите удари на сърцето му под ухото й: всичко това беше някак… плашещо.

Никога не беше усещала с такава сила близостта на мъж, никога не беше изпитвала с такава яснота силата на чуждия живот. Дъхът му топлеше лицето й. Навсякъде, където се докосваха, нервите им се опъваха. Тялото на Едуардо стана център на нейния свят.

Тя обхвана раменете му и всичко, което някога беше важно за нея, отлетя някъде много далеч. Забрави, повтаряше й вътрешният глас, важното е той да бъде до теб…

Изведнъж Едуардо мушна коляно между бедрата й и тя спря да диша. Хълбокът му улучи самия център на копнежа й. Той я обърна светкавично, притисна гърба й към стената и затвори устата й с гореща целувка. Устните му бяха пълни с музика. В ръцете й все още тръпнеха ритмите на танците, на които я беше научил, във фантазията й се мяркаха картини на гъста, непроходима джунгла, на река, силна и могъща като страстта на Едуардо. Той я водеше към царството на старите бразилски легенди и тя вкусваше пасатите и чуждоземните подправки, а милувките му я заслепяваха по-силно от диаманти.

Мускулите на тила й се напрегнаха под милувките му. Ръцете му се плъзнаха по гърба й и обхванаха хълбоците. Коляното му все още беше между бедрата й и той внимателно я вдигна към себе си. Нежностите му, едновременно умолителни и изискващи, разпалиха страстта й. Защитена от мрака, тя се отдаде на опитния прелъстител, който изпращаше мощни вълни на наслада по цялото й тяло.

Филаделфия забеляза, че Едуардо бе вдигнал нощницата й едва когато усети горещите му ръце на талията си. Стана й ясно какво я очакваше — но не беше съвсем наясно със собствените си желания. Трябваше ли да загуби честта си, да се хвърли презглава в пропастта, щастлива и готова да отиде докрай? Слабото колебание охлади парещата от страст кожа като нощен бриз.

Едуардо следеше дишането й, усещаше всяко потръпване на тялото й. Затова веднага разбра, че Филаделфия бе стигнала до онази невидима, но мощна бариера, която всяка жена издига преди първата капитулация. Той вдигна глава и я погледна очаквателно. Тя имаше

пълното право да го отблъсне или да го помоли да продължи. Той щеше да уважи решението й. Но копнееше болезнено за прекрасното й тяло, затова не я пусна, нито освободи бедрата й. Всяко нейно движение увеличаваше желанието му.

След целувката тя помилва бузите му, търсейки опора, за да подреди отново своя свят, който се беше объркал напълно. Разрошената коса беше нападала по лицето му и тя видя блясъка на устните му още влажни от целувките й. Ала внезапният хлад в очите му я накара да потрепери.

— Какво не е наред?

Той отговори на погледа й.

— Имаш ли ми доверие?

Инстинктът я предупреди да не бърза. Той явно искаше да знае много повече.

— Трябва ли?

Когато се усмихна, той се почувства стар като греха и двойно по-грешен. Ако знаеше истината, тя щеше да има всички основания да не му се довери. Би било подло да я прелъсти — това би означавало предателство към нея и към себе си.

— Коя жена вярва на мъжа в такива моменти? Пита се дали вярваш на себе си.

Тя разбра много добре мисълта му — тя трябваше да поеме отговорността за всичко, което беше станало между двамата. Но тя не искаше това. Във вихрушката на страстта се примеси объркване, следвано от хладните повели на разума. Защо Едуардо, по-силният от двамата, не искаше да вземе решение дали да я изпрати на сигурно място или да я поведе към гибел? Той имаше властта да я омагьоса окончателно, а тя не можеше да произнесе думите, с които да измоли любовта му.

Той наблюдаваше вътрешната й борба и изпитваше силно желание да я преведе през бариерата на несигурността. Ала не направи нищо, само стоеше и я гледаше, спокоен и търпелив. В треперенето й се усещаше копнеж по любовта му. Той бе вдишал това желание и от устните й. Въпреки това не искаше да я прелъсти. Музиката, звездната нощ и страстта, която изпълваше и двамата, бяха изиграли своята роля, но тя не беше достатъчна.

Шепнещият бриз довя до ушите на Филаделфия призрачното ехо на китарата. Тя се огледа и забеляза, че вятърът се е усилил и струните на инструмента потръпват. Обърна се отново към Едуардо, видя пламъка в очите му и страхът я накара да отстъпи.

Той я пусна бавно, напрягайки всички свои сили, сам учуден от силата на волята си. Когато тя се плъзна на пода, победеното желание все още сгряваше кръвта й. Смъкна нощницата си надолу, раздвижвайки с мъка скованите си пръсти. Объркана и засрамена от неосъществения копнеж, тя му обърна гръб и скри лице в ръцете си.

Ръката му докосна рамото й и тя простена мъчително. Така й се искаше да се хвърли в обятията му. За да предотврати този недостоен жест, тя грабна халата си и се втурна в къщата.

Щом Филаделфия изчезна от погледа му, Едуардо изруга ядно. За малко да падне в капана на собственото си коварство. Знаеше, че тя искаше да чуе от него точно определени думи. Но как да й признае любовта си, след като беше допринесъл съществено за банкрутирането и самоубийството на баща й и все още вярваше, че е бил прав да го стори. Сега се надяваше, че Филаделфия никога няма да узнае истината за този човек. От друга страна — можеше ли да мечтае за общо бъдеще, ако продължаваше да мълчи?

О, господи, да я държи в прегръдките си — това преживяване граничеше със съвършенство! Тя беше толкова топла и сладка, изпълнена с нежно женско желание. В сърцето й пареше същата страст като в неговото, а с магическата си музика той почти я беше завладял. А после я бе загубил, победен от съмнителното чувство за чест.

Побеснял от гняв, той грабна китарата си и я запрати към стената. Дървото се разтроши на парченца. Сигурно щяха да минат много години, преди отново да посегне към китара.

Едуардо не можа да намери покой. Обърна се по гръб и скръсти ръце под главата. Защо да се мъчи да заспи, след като не можеше? Много добре знаеше какво го очаква в съня. В такива нощи не можеше да избяга от кошмара. А тази нощ беше съвсем особена, което означаваше, че демоните ще го преследват по-жестоко отвсякога. Той желаеше Филаделфия като никоя друга жена — и въпреки това я пусна да си отиде. Щеше да съжалява за това до края на живота си. Постепенно обаче физическото изтощение победи съжалението и той потъна в неспокойна дрямка.

— Не пипайте детето ми! — изкрещя баща му. — Нямате право да се докосвате до детето ми!

Едуардо висеше от дебелия клон, вързан за китките, и имаше чувството, че ръцете му ей сега ще се откъснат. Въжетата прерязваха плътта му, разкъсваха кожата, от раничките течеше кръв. Много по-страшно беше безмилостното плющене на камшика, който bandeirante неотстъпно размахваше и който разкъсваше гърба му. Засрамен от себе си, Едуардо чуваше собственото си хълцане под балдахина на джунглата и напразно се молеше на боговете да му дадат смелост да понесе страданията безмълвно.

Баща му много пъти му беше обяснявал, че трябва да бъде смел и при нужда дори да умре, но да не издаде олтара на Синята мадона. С дванадесетте си години Едуардо вярваше, че е достатъчно силен да издържи на мъченията. Но и най-страшните кошмари не го бяха подготвили за това мъчение, за парещата болка, много по-силна от съпротивителната му сила. Умолителният глас на баща му се примесваше в оглушителното плющене на камшика и жестоките искания на бандита.

— Кажи ни всичко, caboclo! — гласеше мрачната заповед. — Къде е скрито съкровището на Синята мадона?

— Не мога да издам тайната! Положил съм клетва!

— Тогава синът ти ще умре!

От очите на Едуардо потекоха горещи сълзи. Майка му беше мъртва — убита от подлите бандити със сребърни токи на коланите и блестящи шпори.

— Моля ви, окачете мен на дървото! Не измъчвайте невинното дете!

— Спаси сина си, глупако, кажи ни къде ще намерим скъпоценностите! Казват, че рубините на мадоната блестели кървавочервени като кръвта на това момче. Смарагдите й били големи като кокоши яйца. А синият топаз, в който е скрит образът й, приличал на диня. Покажи ни съкровището!

— Нямам право, не разбирате ли! Заклел съм се на Светата дева да пазя олтара й!

— Значи предпочиташ да пратим детето ти на смърт — заради няколко камъчета, които непреклонната дева иска да опази с всички средства?

Изведнъж Едуардо скочи, огледа се сънено и започна да разтрива скованите си китки. Когато болките поотслабнаха, той се замисли за края на съня, който този път му беше спестен. Загледа се с невиждащи очи в тъмния таван и зачака споменът да се върне. Знаеше, че трябва още веднъж да преживее случилото се в мислите си, за да намери забрава в съня.

Той лежеше по корем на тънък сламеник, главата му беше положена в скута на леля му Мехия. Наблизо руините на родния му дом още димяха. Той поемаше предпазливо въздух, тъй като дълбокото вдишване предизвикваше нетърпими болки. Лелята го бе уверила, че ще остане жив, но той бе усетил страха зад нежните думи. Селската лечителка беше намазала гърба и китките му с билкови мехлеми, които миришеха ужасно, и бе побързала да излезе, сякаш демоните, опустошили къщата на Таварес, заплашваха и нея.

Цялото село говореше за тях. Всички знаеха какво беше сторил баща му. Бандитите бяха изчезнали заедно със свещения олтар на мадоната, предаден им от баща му. За благодарност бяха оставили Едуардо жив, но не бяха пощадили бащата.

Някои хора твърдяха, че унищожаването на семейството е дело на quebranto — някой, който е завидял на семейство Таварес за богатството и властта в селото ги е проклел. Други смятаха, че Жоао Таварес е станал жертва на собствената си гордост. Макар че му бяха поверили съкровището на Синята мадона, повечето го смятаха за прекалено самоуверен стар мъж, който не намери сили да пожертва единствения си син за мадоната.

Само Едуардо знаеше, че всички се лъжеха. Баща му не беше виновен за нещастието. Ако той беше проявил малко повече смелост, бащата нямаше да изпълни искането на бандитите.

Затова момчето плачеше тайно и се срамуваше, че е останало живо, след като родителите му бяха загинали по такъв ужасен начин.

През следващите седмици, разтърсван от треска и непоносими болки, той се молеше пламенно да умре. Никой в селото не вярваше, че момчето ще остане живо, но Едуардо знаеше, че не му е съдено да умре. Той беше определен да отмъсти на негодниците, които бяха откраднали съкровището на Синята мадона и бяха убили родителите му. Този път нямаше да се провали — все едно колко висока цена ще

плати за отмъщението. Щеше да се върне в родното си село едва когато приключеше със задачата си.

Когато спомените бавно избледняха, той въздъхна примирено. Беше удържал на клетвата, която бе положил преди четиринадесет години. Цели три години беше преследвал бандитите и ги беше убил един по един. Преди да умре, последният му разкри, че ограбването на Синята мадона не е случайно дело. Богати, могъщи, влиятелни американци били платили голяма сума за свещеното богатство. Именно те били виновни за убийствата и светотатството. Тогава Едуардо се закле, че ще намери тези хора и ще ги унищожи. Гневът го пришпорваше да действа — и за цели единадесет години унищожи всички други емоции, всяко човешко вълнение.

Сега гневът беше отшумял и той се чувстваше празен и уморен, болен от самота. Богатството, събрано в течение на годините с помощта на щастливата му ръка и умните сметки, по-добри от тези на неприятелите му, не означаваше нищо. Парите бяха само средство към целта, път към могъществото. През всичките тези години беше лишен от любов и сега копнееше за нея по-силно отвсякога.

Филаделфия се събуди с чувство за нарастваща неловкост — с времето това усещане й бе станало близко. Откакто напусна родния Чикаго, се беше будила стотици пъти в чужди легла, в непозната обстановка, без да знае къде се намира и как ще се оправи в този нов свят. Постепенно споменът се върна, придружен от съжаление и меланхолия. Но този път неловкостта не отслабна, дори се увеличи и доведе до потискащото усещане, че вече не е сама. Обзета от внезапен страх, тя седна в леглото.

— Кой е тук?

Тя не знаеше дали той се раздвижи или нейните очи бяха привикнали към тъмнината. Във всеки случай видя силует на мъж до прозореца в стаята си, опрян с две ръце на перваза. Ризата беше небрежно натъпкана в панталона му. Облян от лунната светлина, профилът на Едуардо Таварес изглеждаше още по-внушителен.

Страстта, която се бе опитала да удави в потоп от сълзи и да прогони в съня, отново се събуди. Междувременно обаче тя се беше научила да се бои от болката, която дебнеше в това желание.

Усетил, че тя се е събудила, той се обърна към нея.

— Трябваше да дойда при теб.

Тя притисна с треперещи пръсти муселиновия чаршаф, който се беше смъкнал до талията й, но не го вдигна да се завие.

— Трябваше да си в леглото.

— Да, в твоето.

Филаделфия не намери сили да отговори. Сладкото мъчение нарастваше неумолимо.

Едуардо закрачи бавно към нея. В стъпките му нямаше хищнически напор, нямаше нетърпение. Спря до леглото и впи поглед в лицето й, което под лунната светлина приличаше на порцеланова маска, оцветена само от розовите устни и виолетовите сенки около очите. Помилва нежно бузата й и усети грапавата следа на засъхнали сълзи. Той искаше да я направи щастлива — а вместо това я бе накарал да плаче.

— Ще позволиш ли да поседя до теб, само за малко? — помоли дрезгаво той, отпусна се на края на леглото и притисна раменете й към възглавниците. — Не се страхувай от мен, menina, искам просто да бъда близо до теб. Тази нощ имам нужда от близостта ти. — Той я пусна веднага и приглади чаршафа, стараейки се да не докосва тялото й.

Обляно от сребърната лунна светлина, лицето му изглеждаше по-възрастно. Веселият младеж, с когото беше танцувала преди няколко часа, беше изчезнал. Сега по красивото лице се виждаха нови линии, чувствените устни бяха стиснати и тя усети, че нещо го измъчва. Докосна импулсивно ръката му, почиваща върху одеялото.

— Какво те измъчва?

— Един стар сън.

— Искаш ли да ми разкажеш?

— Ти трябва да ми разкажеш нещо — отвърна той и издърпа ръката си. — Измисли история, която да ми възвърне вътрешния мир… За да мога да заспя. — Тя го погледна неразбиращо и той смръщи чело. — Нали те слушах на търга. Веднага ми стана ясно, че умееш да говориш и имаш богато въображение. Тогава се раздаде пред чужди хора, защо сега ми отказваш тази радост? — В гласа му имаше неприкрито обвинение.

Какво точно му отказваше? Дали говореше за желанието, което тя не бе пожелала да удовлетвори преди часове на терасата? Тъй като не знаеше как другояче би могла да го утеши, тя отново улови ръката му.

— Не мога да измисля история за теб — може би защото няма нищо, в което трябва да те убедя.

Той сведе глава и проследи леките движения на пръстите й.

— Защото и без това те обичам.

Въпреки тихия глас, тези думи я улучиха като светкавица. Не беше подготвена да чуе това. Твърде бързо я връхлетяха сладостни чувства — по-силни отвсякога. Как да назове тези емоции, прилични на гневни пориви на вятъра?

— Любовта се нуждае от време — отговори бавно тя и извърна глава, за да избяга от собственото си объркване. — Тя е крехка и не бива да настояваме или да злоупотребяваме с нея…

— Глупости! — Макар че продължаваше да говори тихо, гласът му прозвуча много по-остро. — Любовта не е нито крехка, нито страхлива. Тя побеждава жертвите си с изпепеляващ огън, тя е безогледна и дръзка. Човек е неин заложник. И ако е достатъчно силен, за да я осъзнае, той й предава ключа към душата си. — Той се наведе към нея и опря ръце от двете страни на лицето й. — Страх ли ти вдъхвам? Аз също се боя от себе си. Въпреки това не мога да се овладея — защото те желая…

Той произнесе мъчително последната дума и затвори очи. Тя усети цялата сила на мъчението му. И вината беше нейна… Тази мисъл я стресна. Той беше свободен дух, красив мъж с неустоима усмивка, олицетворение на жизненост, когато свиреше на китара, пееше и танцуваше. А как великодушно хвърли безценните бижута в скута й… Изведнъж тя се засрами от страхливостта си. Мислеше си, че причинява болка само на себе си, но сега разбра, че и той е наранен. Сложи ръка на тила му и потръпна при допира на горещата кожа. Пръстите й се плъзнаха нежно по набразденото от бръчки чело.

— Люби ме, Едуардо.

Отговорът му се забави неочаквано дълго. Мълчанието се проточи и скоро стана непоносимо, прекъсвано само от неговото и нейното дишане. Тя усещаше ударите на сърцето си като болезнено пулсиране. Късно ли беше?

Когато той най-после заговори, тя се стресна, защото гласът му прозвуча съвсем различно от преди — мек, заклинащ, загадъчен.

— Аз те обичам, menina. Може би това не е достатъчно, но е всичко, което мога да ти предложа. — Устните му положиха нежни целувки върху челото, клепачите, бузите и устните.

В очите й напираха сълзи на облекчение. Тя ги преглътна и отговори на целувките му с нарастващ плам. Усети силното му тяло върху своето и потрепери от нарастващо желание.

Скрил лице в свивката на шията й, той притискаше устни върху меката ухаеща кожа. Не се съмняваше в способността си да направи Филаделфия щастлива и беше благодарен, че тя му даваше възможност да го стори. О, да, той искаше да й достави радост — и да приеме в себе си част от душата й, за да не живее никога вече без нея.

Тя милваше тила му и чакаше. След известно време той вдигна глава и тя намери смелост да издържи на страстния му поглед. В следващата целувка имаше въпрос. По гърба й пролазиха тръпки, застрашителни и сладостни едновременно. Този път му даде честен отговор, зарови пръсти в гъстите му къдрици и го целуна с истинска отдаденост. Чу тихия му стон, вкуси тъмната джунгла, в която беше израснал. В някои отношения той все още й беше чужд. Но до следващото утро това щеше да се промени. Или поне така се надяваше.

Той я милваше и целуваше и само за минути тя научи за себе си куп нови неща — колко чувствително реагира на целувките му голото й рамо, колко хладна е кожата на хълбоците под топлата му ръка, когато вдигна нощницата й и я свали. И колко чувствителни бяха гърдите й. Устата му помилва зърната й съвсем леко и изпрати гореща лава към корема и бедрата.

Пръстите последваха пътя на устните — опитни пръсти, които милваха, както свиреха на китара. Милувките по гърдите и корема я накараха да се задвижи в ритъма на нежностите му. Желанието й се засилваше с всяка минута. Копнееше това усещане да трае вечно. Дълбоко във вътрешността й възникнаха вибрации, които засилиха възбудата й.

Когато той взе в устата си зърното на гърдата й, тя пое шумно въздух, смаяна от силата на желанието си. Тя обхвана с две ръце главата му, за да го задържи. Но устните му се насочиха към другата гърда и засмукаха зърното. Тя се изви като дъга, изпълнена от сладка

мъка, която само той беше в състояние да уталожи. Очевидно той разбра за какво копнееше тя, защото ръцете му обхванаха двете и гърди и езикът заигра дразнещо с коравите зърна.

След това той обсипа корема й с целувки и тя усети как очите й се напълниха със сълзи. Езикът му се плъзна внимателно между бедрата й. По вените й потече разтопен мед. Тя въздъхна, безпомощна да намери думи за желанието си, и се изви под него.

Изведнъж той се изправи и тя се вкопчи отчаяно в китката му.

— Моля те!

— Спокойно, menina — пошепна той. — Сега не бих си отишъл даже ако рискувах живота си. — Той угаси нетърпението й с гореща целувка, после се освободи от ризата и тя разбра защо се беше надигнал. Под бледата светлина на лунните лъчи тя видя гладката мускулеста гръд, същата като в спомена й. Без да сваля поглед от лицето й, той изу ботушите си, отвори колана и смъкна панталона. Нищо в досегашния й живот не я беше подготвило за този момент. Под сребърната светлина бедрата му заблестяха като мрамор. Тя огледа учудено тесните му хълбоци и спря поглед върху възбудената му мъжественост — най-после разбра защо на терасата беше усещала този корав натиск, докато седеше върху бедрото му.

Когато той се отпусна върху нея, тя опря двете си ръце на гърдите му, тласкана от инстинкта за самосъхранение на девственица, който за миг победи опиянението. Едуардо зацелува успокояващо устните и гърдите й.

— Довери ми се.

В следващия миг тя беше напълно убедена, че всичко, което ставаше между тях, беше добро и правилно. И толкова просто…

— Да…

Той падна върху голото и тяло, предпазвайки я от хладния нощен въздух, от луната, от целия свят. Бавно и предпазливо се сля с нея, шепнейки успокояващи и окуражаващи думички на своя мелодичен португалски, докато тя се отпусна.

Той проникна дълбоко в нея и двамата станаха едно. Никой не знаеше и не искаше да знае къде започва единият и свършва другият. Никой не искаше раздяла. Съединени в порива към екстаза, телата им се движеха устремно към върха на насладата. Изкачваха се все по-високо и по-високо и когато се разтърси от мощната експлозия,

Филаделфия проля радостни сълзи, а сърцето на Едуардо заби като безумно, препълнено с непознавано досега щастие.

12

Едуардо стоеше до прозореца и наблюдаваше червеникавите лъчи на слънчевия изгрев. Ала красотата на новия ден не проникваше в съзнанието му. Той затвори измъчено очи. Не сега! Не след тази нощ! Mae de Deus! Как да напусне Филаделфия след всичко, което беше станало между тях?

Беше напуснал леглото й на разсъмване, за да подиша чист въздух до отворения прозорец, и случайно бе открил писмата на писалището. Какво го накара да ги прочете? Ревността, какво друго! Страхът, че тя си пише тайно с Уортън. Ако беше малко по-умен, щеше да се върне отново към голото й тяло, да я люби и да се увери, че Уортън не застрашаваше щастието му. Вместо това прочете първото писмо, после второто и третото — с нарастващо смайване. Маклауд! Маклауд беше жив!

Някъде в невидимата далечина се чу звънче на крава, докато стадото вървеше към влажното от роса пасище. По небето с цвят на аметист се носеше ято птици. Реката, която под първите лъчи на деня беше тъмна и мазна като олио, се носеше безшумно по коритото си. Утрото беше ново, но в гърдите на Едуардо се надигаха стари чувства за вина, стари клетви. Трима мъже. Три акта на отмъщение. Ланкастър. Хънт. Маклауд. Само Маклауд му се изплъзна, и то защото бе повярвал, че е загинал във войната. Но това писмо, написано преди година, доказваше, че врагът му е жив. Писмото беше изпратено от Ню Орлиънс, под носа на Тайрън!

Едуардо се усмихна мрачно. Разбира се, Тайрън щеше да оцени тази ирония и никога нямаше да прости на приятеля си, ако той не го уведомеше, че врагът им е жив. Да, Едуардо беше длъжен да уведоми Тайрън, защото клетвата, която ги обединяваше, беше по-стара от любовта му към Филаделфия.

Ами жената, чието легло беше споделил? Как беше стигнала до тези писма? Знаеше ли какво свързваше тримата мъже? Не, вероятно беше намерила писмото в писалището на баща си, без да подозира, че

те биха й помогнали да проникне в тайните му. Ако Маклауд узнаеше за тези документи — разбира се, ако беше още жив — Филаделфия беше заплашена от смъртна опасност. Едуардо искаше да й спести болезнената истина за баща й, но сега съзна, че няма право да мълчи още дълго.

Той я обичаше, по дяволите! Знаеше, че тя отговаря на чувствата му, макар че не го признаваше. Беше усетил любовта в целувките, в отдаването й. В началото тя беше плаха — и въпреки това изпълнена с настоятелно желание да го докосва. Дълго след като бе заспала в обятията му, изтощена от любовните удоволствия, той лежа буден до нея, вкусвайки новото си щастие. Никога през живота си не беше изпитвал такова дълбоко задоволство, никога преди това не беше гледал с такава надежда в бъдещето.

Какви крехки мечти, мислеше сега той, колко лесно ги разруши действителността.

— Едуардо?

Мъжът се обърна и видя Филаделфия да седи в леглото. Утринната светлина позлатяваше голите рамене и гърди и разпръскваше искри по неравномерно боядисаната коса. Тя примигваше сънено, въпросително и несигурно. Явно имаше нужда от целувка.

Той се запъти бавно към нея. Трябваше да запомни завинаги този миг. Само да можеше да върне времето назад, да преживее още веднъж любовната нощ… Мразеше слънчевите лъчи и реалността, която бяха събудили, копнееше за нощните сенки, за музиката и страстта — и преди всичко за Филаделфия.

Тя отговори с готовност на целувката му. Ала когато започна да милва гърдите й, направи опит да се завие с чаршафа в пристъп на внезапна плахост.

— Нека да те любя, menina — помоли меко той.

Тогава тя се остави на нежностите му, покорна и щастлива.

Отдавайки се горещата си страст, той се стремеше да се наслади до край на всеки миг от това великолепно утро. Защо времето не можеше да спре… След като се любиха, той я притисна толкова силно към себе си, че тя изохка. Само да можеше никога да не я пусне.

Все още учудена от преживяното удоволствие, тя усещаше Едуардо до себе си. Той лежеше по корем, преметнал ръка през кръста

й. Даже в ленивостта преди новото събуждане на желанието искаше да продължи да я усеща. Беше мушнал коляно между бедрата й и тя потръпваше под тази топла тежест. Никога не беше преживявала подобно нещо — това изгарящо желание да го докосва навсякъде, да целува голото му тяло.

За тези емоции нямаше думи, а и тя нямаше спомени, които можеха да се сравнят със случилото се миналата нощ. Той я беше любил два пъти — първо, докато още бяха под магията на нежната музика, после в ранното утро. Собствената й чувственост не преставаше да я изненадва.

Първият любовен акт беше огнен и тя не помнеше подробностите. Знаеше само, че беше невероятно объркана и възбудена, че бързо забрави моминската си плахост, надвита от настойчивостта и непобедимата мъжка сила на Едуардо.

При втория път тя разбра, че беше ужасно неопитна. Изпита силно смущение от неумението си в любовната игра, но Едуардо явно не забелязваше нищо подобно. През цялото време тя се питаше потиснато как да отговори на изгарящите му нежности, които караха кръвта й да пулсира по-бързо и извикваха радостни сълзи в очите й. Как да го дари със същото щастие? Реши да го имитира и започна да милва и целува цялото му тяло — мускулестите рамене, нежната кожа в свивката на шията, мястото, където пулсът удряше с огромна сила, много по-ясен от нейния, широките гърди. Пръстите й се плъзгаха бавно и чувствено по гръбнака му и го караха да потръпва от наслада.

След това той се съедини отново с нея, изпълни я с душата и живота си. И тя му даде всичко, прие го с цялата му пулсираща жарава, изпита безумната радост, че е станала част от него.

Нощта го бе запазила от погледа й. Но сега слънцето изгря над далечните планини и спалнята се изпълни със златни ивици. Тя обърна глава настрани и се вгледа в лицето му, възхитена от мъжката му красота. Продълговатият бадемовиден клепач с дълги гъсти мигли скриваше обърнатото към нея око, съвършено оформеният нос беше скрит във възглавницата. А пълните устни, които я бяха изгорили с целувките си, показваха доволната усмивка на заспиващо дете.

Филаделфия попипа недоверчиво синьо-черните косъмчета, наболи по бузите му. Пораснали през нощта като по магия, те затъмняваха бузата и брадичката. Палецът й бавно се плъзна към

брадичката. Колко чужда беше грапавата кожа — и все пак така добре позната. Щастлива, но и малко объркана, тя усети как в слабините й се надигна нова възбуда. Погледът й се плъзна по мускулестото рамо, чиято бронзова кожа се отличаваше от светлите й голи гърди — контраст, който я накара да се изчерви смутено. Но не се отвърна от него, а проследи тъмните копринени косъмчета от лакътя до китката. Изведнъж намръщи чело.

По силната китка личаха белези, отчасти гладки и светли, отчасти тъмни и сбръчкани. Раните явно са били дълбоки и болезнени, каза си с мъка тя. Изпълнена със съчувствие, тя помилва белезите. Какво ли беше изстрадал Едуардо?

Ръката му беше натежала от съня, но тя искаше да хване китката му с две ръце, за да я вдигне и целуне. После я притисна до бузата си. Той промърмори нещо неразбрано, но не се събуди. Тя не знаеше почти нищо за него, а толкова искаше да знае всичко. Живи ли бяха родителите му? Имаше ли братя и сестри? Беше ли срещал много жени, беше ли ги омагьосвал, както сега нея? Не, не беше нужно да знае и това. Преди известно време се беше запитала има ли жена, която да му устои, ако я пожелае. Вече знаеше отговора — той беше неустоим. Тя огледа замислено златния пръстен на третия пръст на дясната му ръка. От кого беше получил това бижу? Толкова много загадки…

Предишната вечер беше размишлявала дали е възможно Едуардо да е замесен по някакъв начин в банкрута на баща й. А сега лежеше гола до него — безкрайно отдалечена от момичето, което беше някога, забравила срама и разкаянието, страха от бъдещето.

Не, той не беше неин враг, тя съзнаваше това в дълбините на сърцето си. Облегната на лакът, тя започна да милва раменете му. И тогава откри няколко дълги светли белези, които се кръстосваха по гърба му. Истината беше очевидна — някой го беше бичувал жестоко.

Свикнал с опасния, непредвидим живот и винаги нащрек, Едуардо усети в съня си тръпката, която разтърси голото тяло на Филаделфия. Той се сепна и рязко вдигна глава. Като видя болката и ужаса в очите й, се уплаши още повече. Дали беше започнала да съжалява за случилото се през нощта?

Ала когато проследи посоката на погледа й, той разбра, че беше открила белезите по гърба му. Беше забравил да я подготви и сега

съжали за пропуска си. В света, където беше прекарал последните години от живота си, жените проявяваха интерес към нашарения му гръб, но не изпитваха ужас от гледката. Някои дори питаха за подробности от мъчението, обзети от перверзна възбуда. Едуардо никога не беше влизал повторно в леглата на тези жени, отвратен от съзнанието, че не само хората, измъчващи жертвите си, са жестоки и вулгарни. Имаше и един по-особен сорт хора, които използваха чуждите страдания за задоволяване на перверзните си потребности.

— Явно си видяла белезите ми — проговори меко той и седна в леглото.

Филаделфия избягна погледа му.

— Аз… не исках да бъда нахална, но…

— Отблъсква ли те тази гледка?

— О, не! — Тя се обърна отново към него и затърси думи да обясни какво изпитваше. Беше й много трудно, особено като видя какви чувства се изписаха на лицето му: неодобрение и съчувствие, студен гняв, стари болки, които явно нямаше да се разсеят бързо, и ранимост, която вече познаваше — тя се появи за първи път, когато я попита дали обича Уортън. Нима той наистина се интересуваше от мислите и? Толкова ли беше важно, че тя притежава силата да го нарани? Тя се приведе и нежно докосна бузата му. — Отвращавам се от онова, което са ти сторили. Но не съм отвратена от белезите ти.

В очите му светна нежност, но устните останаха корави и неумолими.

— Ако съдбата може да изпълни едно-единствено твое желание, menina, какво би избрала?

— Бих си пожелала да възстановя доброто име на баща си и да унищожа неприятелите му.

— Е, поне си честна — въздъхна той и се усмихна горчиво.

Дали се обиди, че не беше включила и него в желанието си? Тя падна в прегръдката му и импулсивно обви с ръце шията му.

— Защо не попиташ за второто ми желание? Никога вече не искам да видя тази тъга в очите ти. С най-голяма радост бих те освободила от нея — завинаги.

— Обикновено едното изключва другото. — Едуардо обхвана лицето й с две ръце. Макар че беше готов да я защитава с всичките си сили, той съзнаваше, че се хлъзгат по опасен наклон. — Веднъж ти

казах, че често вярваме в неща, които ни утешават. Интересуваш ли се от истината?

— Разбира се.

— Лесно е да се каже… Би било прекрасно да имаш до себе си човек, който да ти вярва безусловно. Баща ти е бил щастливец.

— Ще ми помогнеш ли да открия истината? — попита тя — без колебание, без съмнение.

Трябваше му време да размисли, за да изкове плановете си. Въпреки това не можеше да остави въпроса й без отговор, иначе щеше да я загуби.

— Вече знам как мога да ти помогна, но преди да реша, трябва да ми обещаеш нещо.

Сърцето й биеше като безумно и тя не можа да издържи на настойчивия му поглед.

— Какво знаеш за баща ми? Разкажи ми!

— Погледни ме! — заповяда той, зарови пръсти в косата й и задържа главата й неподвижна. В златнокафявите очи имаше съмнения, плах въпрос и нещо ново — страх от него. Не беше добро начало. Само да не беше споменавал баща й… — Обещай да прекараш лятото с мен. След това ще ти помогна да откриеш истината. Заклевам се. Но искам това лято да принадлежи само на двама ни.

— Защо?

Ръката му се плъзна по раменете й към хълбоците.

— Нима не знаеш защо, menina? Ето затова! Защото те обичам! — Той я привлече към себе си и я зацелува жадно.

Щастлива и уплашена едновременно, тя усети безумния огън, който се разсипа по тялото й. Едуардо я обичаше, но тя не беше съвсем наясно със собствените си чувства. Може би той беше прав: двамата имаха нужда от време, от едно лято, за да изяснят чувствата си, толкова пламенни и необуздани. Когато той зашепна до устните й нежни португалски думички, тя се отдръпна и го погледна изпитателно:

— Какво ми казваш?

Той вдигна глава.

— Че будиш в тялото и сърцето ми див копнеж, menina. Кожата ми гори, кръвта ми кипи. Приеми ме в себе си и ме обичай, за да утолиш желанието ми. Нека се любим, докато огънят угасне.

Тази драматична молба я обезпокои. За първи път усети стихийните тъмни сили, които той криеше от нея. Този мъж беше обгърнат от странна тайна, която тя усещаше, откакто се познаваха. Все още не знаеше почти нищо за него.

За да й покаже възбудата си, той притисна тялото си към нейното. Макар че усети страха й от неприкритото му желание, той не се отдръпна.

— Моля те… — прошепна тя и опря две ръце в гърдите му.

Едуардо задържа погледа й едва ли не насила.

— Не бива да се боиш, menina. Не усещаш ли какво ни свързва? Ти ме желаеш също толкова силно, колкото аз теб. Това е прекрасно, то е съвсем естествено. Нищо не бива да те плаши.

Филаделфия едва потисна хълцането си. Преди малко той я успокои и разсея страховете й. А сега искаше от нея да признае нещо, което тя гонеше далече от себе си — че го желае с всяка фибра на тялото си. Но не можеше да избяга от тези хипнотични черни очи.

— Аз те обичам — повтори тихо той, но не меко и нежно като преди, а като установен факт — просто и предизвикателно.

Тя си припомни, че той се възхищаваше от смелите жени, и реши да бъде смела за него. Престана да го отблъсква, притисна се до гърдите му и изведнъж се почувства достатъчно силна, за да го посрещне като равноправен партньор. От каквото и да се нуждаеше той, за да бъде щастлив, тя щеше да му го даде.

— Аз те обичам.

Когато той я обърна по гръб и покри тялото й със своето, тя го посрещна с пламенна прегръдка и забрави всичко друго под напора на желанието да му достави радост.

Саратога, август 1875 година

— Всичко е наред, сър, точно както поръчахте — поклони се учтиво директорът на Гранд Унион Хотел пред аристократичната млада двойка. — Куфарите ви пристигнаха преди три дни. Багажът ви е вече разопакован. Надявам се да останете доволни.

— Ще почакаме и ще видим — отговори красивият млад съпруг и се огледа равнодушно във фоайето на най-известния хотел в

Саратога. — Не съм свикнал с неудобствата в американските гранични области. Но когато човек е решил да попътува и е напуснал цивилизованите градове, трябва да направи някои компромиси, нали?

— О… Приятен ли беше престоят ви в Ню Йорк?

Джентълменът въздъхна и вдигна вежди.

— Аз говоря за цивилизацията, драги. Париж. Неапол. И Лондон, когато не вали. Вашият Ню Йорк е твърде горещ и примитивен, сър. Освен това градът вони. Улиците са ужасяващо мръсни. Повечето нюйоркчани приличат на кучета в човешко облекло. Разбираемо е, че съпругата ми се умори много скоро. Тя е податлива на болести, а за съжаление и гърдите й са слаби. — Той погледна безизразно дамата до себе си, чието лице беше скрито под гъст бял воал. — Затова сме тук — за да си починем от вашия Ню Йорк.

— Да, разбирам — отвърна учтиво директорът на хотела. Още отсега се боеше, че този дързък, отлично облечен млад господин ще му създава трудности. Богатите чужденци бяха най-трудните гости. Щом се озоваваха в чужбина, започваха да възхваляват удобствата и предимствата на родината си. Най-добре беше да предостави това семейство на Поли, най-добрата камериерка, която умееше да се оправя с чужденци и се отнасяше към тях с почитание, което им беше много приятно. В случай, че младата жена беше сериозно болна, трябваше да извикат доктор Клари. Най-добре беше лекарят да я посети още тази вечер и да остави визитната си картичка. — Желаете ли да видите апартамента си, сър?

— Нека отведат жена ми горе. Предполагам, че тук има достатъчно места, където джентълмените могат да се насладят на някои цивилизовани удоволствия? Пътуването ме изнерви.

— Бих ви препоръчал изворите…

— Минерална вода? — Младият мъж отвратено изкриви красивото си лице. — По-добре да пия терпентин. Конните надбягвания започват едва след няколко дни. Какви развлечения предлага градът дотогава?

Директорът на хотела дискретно понижи глас.

— Може би се интересувате от игрални салони?

— Много добре, много добре! — Джентълменът се усмихна зарадвано и директорът кимна.

— Аз ще ви дам с удоволствие нужната информация, сър.

— Виторио, caro, не!

Смаян от мелодичния глас, който долетя изпод воала, директорът се обърна към младата дама, която беше сложила скритата си под бяла ръкавица ръка на рамото на мъжа. Красивото лице на джентълмена се разкриви от леден гняв. Той пошепна нещо в ухото на жена си и тя се разтрепери като лист. Съпругът я улови доста грубичко за китката и й заговори тихо, но недвусмислено заплашително на неразбрания си език. Хотелският директор не разбра нито дума, но въздействието върху младата дама беше ужасяващо. Тя отпусна глава към гърдите си, а накрая вдигна ръка, за да се защити от бурната словесна атака. Гостите, които стояха наблизо, замлъкнаха и проследиха жадно драматичната сцена.

Когато мъжът най-сетне пусна жена си, тя се олюля, притисна ръка към гърдите си и избухна в сълзи.

В този момент с младия съпруг стана учудваща промяна. Той простена виновно, прегърна плачещата си жена и зашепна в ухото й нежни думи, докато хълцането й престана. Без да пуска жена си, той се обърна към хотелския директор:

— Къде е апартаментът ни? Що за хотел е това, където крехките съпруги трябва да чакат, докато се разплачат от умора?

Естествено директорът не посмя да възрази, че този пристъп на плач беше предизвикан от нещо съвсем друго.

— Моля, последвайте пиколото до асансьора… — Той натисна звънеца. — Питър, отведете мистър и мисис… — Той хвърли бързо поглед към регистъра — … Милацо в апартамента им.

Младият мъж поведе внимателно жена си към асансьора, проследен от десетки любопитни погледи. Директорът си припомни основното правило на хотела — клиентът винаги има право, стига да плаща сметката си и да не предизвиква обществени смущения. Караниците между съпрузи не бяха негова работа и не изискваха да вземе мерки. Макар че в този момент му се искаше да помогне някак си на прекрасната млада жена…

От друга страна обаче, той беше забелязал особения израз в пламтящите тъмни очи на младия господин и веднага разбра с какъв човек си има работа. Играч, и то от най-лекомислените. Красив и богат. Може би твърде тъмнокож за обичайния вкус. Но известни дами вече му хвърляха жадни погледи, въпреки присъствието на съпругата му.

Без съмнение добър клиент, който щеше да хвърли куп пари на игралните маси.

— Би трябвало да уведомя мистър Мориси — пошепна на себе си директорът. — И да му предложа да организира частна игра на карти за новия ни гост. — Това означаваше добра комисионна. Той прочете още веднъж името. Милацо. От Неапол.

Виторио Милацо пренесе младата жена, която му беше съпруга съвсем отскоро, през прага на елегантния апартамент и бързо я занесе в спалнята. Пиколото търпеливо изчака на вратата и без да иска, чу краткия разговор между съпрузите. Дамата беше развълнувана, съпругът — ядосан.

След малко новият гост на хотела се върна в салона, търкайки изнервено челото си. Като видя пиколото, извика разгневено:

— Ей, вие, да не би да ме шпионирате!

— В никакъв случай, сър — отговори уплашено момчето. — Чакам, за да разбера имате ли нужда от нещо. Каквото и да пожелаете, Гранд Унион Хотел ще…

— Искам само спокойствие! — прекъсна го гневно джентълменът. — Колко ще ми струва това?

— Спокойствието е безплатна услуга в нашия хотел — побърза да го увери пиколото. Явно напразно се беше надявал на бакшиш. Направи учтив поклон и понечи да се оттегли.

— Стой! — Мистър Милацо извади от джоба си банкнота и я пъхна в ръката на пиколото. — Искаме лимонада. Жена ми има нужда от нещо освежително. Аз сам ще й приготвя напитката. Трябват ми пресни лимони, вода, захар и лед. Веднага! — Той хвърли кратък поглед към парите, които бе дал на момчето, и добави: — Банкнотата е за вас. Останалото включете в сметката.

Пиколото пъхна в джоба си банкнотата и обсипаното с лунички лице се разтегна в широка усмивка.

— Много ви благодаря, сър. Ще побързам да изпълня поръчката ви.

След като вратата се затвори зад прислужника, гостът завъртя ключа и се облегна на стената.

— Виторио?

— Сами сме — отговори той.

От спалнята се подаде руса глава и мъжът избухна в смях.

Филаделфия вдигна въпросително вежди, но щом Едуардо разпери ръце, полетя към него и падна в прегръдката му. Да се намира в обятията му — най-прекрасното чувство на света, помисли си тя и притисна лице към ризата му.

— Вече си помислих, че ще ни изхвърлят.

— Бедното ми наивно момиче! — пошепна той и целуна тила й, възхитен от златнорусия му блясък. — Наистина ли мислиш, че караницата между съпрузи е достатъчна причина да се покаже вратата на гости, които си плащат? В подобно заведение брачните проблеми са всекидневие.

— О, толкова ми беше неловко! — Филаделфия мушна ръце под жакета му. — За малко да ти избягам.

— Вместо това се разплака и направи силно впечатление. — Той се усмихна и опря брадичка в слепоочието й. — Какъв ефект постигна… Как не помислих за това при репетициите.

Тя вдигна рязко глава.

— Трябва да признаеш, че и аз имам фантазия.

— Наистина имаш — изфъфли той.

— Какво каза?

— За малко да си отхапя езика — заяви той и изкриви уста.

— О, прощавай.

— Ако ме целунеш, веднага ще се почувствам по-добре.

Тя сведе главата му към себе си и пъхна пръст между устните му.

— Отвори си устата — заповяда тя, възхитена от собствената си смелост.

Той се подчини развеселено и извади език.

Преди три седмици Филаделфия никога не би посмяла да го предизвика така смело. Но след двадесет и една прекрасни нощи в общото легло тя вече не се боеше от страстта, която пламваше винаги неочаквано. Тя отвори устни и внимателно засмука връхчето на езика му.

Усети как той потрепери и изпита тържество. Обикновено се губеше в чувствения свят, който създаваха заедно, но в този момент спечели нови познания за връзката между мъжа и жената. Като контролираше действията им, вместо просто да отговаря на нежностите на Едуардо, тя му даряваше особена радост. Тя потърка езика си в неговия, увеличи удоволствието, чу задъхания му стон и

усети как ръцете му я притиснаха още по-силно. След малко сложи край на това сладко мъчение и пошепна с потъмнели от желание очи:

— По-добре ли е сега?

— В никакъв случай — отговори ухилено той. — Трябват ми още целувки.

— Няма да ги получиш! — Тя го отблъсна енергично, но не постигна кой знае какво. — Скъпият ми съпруг се държа крайно нелюбезно. Сега трябва да ме напуснеш и да изиграеш ролята си пред друга публика. Освен това е едва следобед.

Той нави един рус кичур на пръстите си и я погледна предизвикателно.

— Още не съм ти показал колко прекрасен може да бъде един любовен час следобед. Например под сянката на някое дърво или под топлото слънце, което гали голата кожа.

— Сигурна съм, че често си се наслаждавал на подобни преживявания — отбеляза тя и отпусна ръце.

Едуардо я притисна до себе си.

— Господи, ти ревнуваш! Нямаш никакви причини за ревност, menina.

— Защо да ти вярвам? Ти си красив и богат, не е нужно да работиш, за да печелиш прехраната си. Поне не виждам мазоли по ръцете ти — само белезите на бедните ти китки. — Потисната от спомена, тя продължи: — Никога не си ми казвал кой те е наранил така жестоко.

— Наистина ли не съм? — попита със слаб глас той. — Моля те, menina, не сменяй темата. В какво ме обвиняваше?

Филаделфия вдигна рамене.

— Не съм толкова глупава, колкото ти се иска. Много добре знам, че богатите млади мъже имат любовници — една или повече. Защото могат да си го позволят.

— Значи повече от една? А ти би ли ми разрешила харем или си твърде ревнива?

— Второто. Но засега този въпрос не стои. В момента имаш само една любовница… — Тя съжали веднага за думите си. Не биваше дори да мисли подобно нещо, камо ли пък да го произнесе. Желанието й да бъде с Едуардо не беше само физическо, тя копнееше с цялото си

сърце той да я обича и закриля до края на живота й. Но той никога не беше казвал какво ги очаква след края на любовното лято.

Едуардо погледна заклинателно в очите й.

— Ти не си ми любовница, ти си моята любов!

— В какво се състои разликата?

Някой почука на вратата и Едуардо изруга тихо. Пусна я, но не преди да я е целунал страстно.

— По-късно ще продължим този разговор, menina. Сега си отново синьора Милацо.

Филаделфия се отпусна на единия от двата дивана на жълти и бели райета, които стояха от двете страни на красиво изработената камина, а *„съпругът“* й отключи вратата и пропусна пиколото да влезе.

— Поръчката ви, сър — обяви тържествено момчето и внесе в стаята табла с всички продукти за лимонадата.

Тъй като работеше от години в Гранд Унион Хотел, пиколото беше виждало много богати и красиви млади жени. Но при вида на мисис Милацо, неземно видение със златни къдрици, облечена в лятна рокля от бял лен и полегнала на бяло-жълтия диван, дъхът му спря. След като остави таблата на масичката пред нея, той свали шапка и се поклони с искрено уважение.

— Надявам се скоро да се почувствате по-добре, мадам. — Окуражен от сияещата й усмивка, той добави: — Известният климат на Саратога прави истински чудеса. Повечето болни оздравяват. Освен това вашето присъствие със сигурност ще разведри обстановката, мадам. Ако имате нужда от нещо, трябва само да ми кажете.

Филаделфия с мъка потисна смеха си.

— Много сте любезен, сър. Надявам се, че дирекцията на хотела цени услужливостта ви.

Облегнат на стената до вратата, Едуардо наблюдаваше сцената и се забавляваше от сърце. Почти нямаше мъже, които да не се трогнат от красотата на Филаделфия. Трябваше да я държи под око, иначе безброй обожатели щяха да паднат в краката й. Тази мисъл помрачи настроението му.

Когато прислужникът се запъти към вратата, ухилен до уши, той бе удостоен с унищожителен поглед, който го накара да се изчерви и да избяга колкото може по-бързо.

— Колко си жесток! — извика Филаделфия, щом вратата се затвори зад бедното момче. — Защо трябваше да го уплашиш?

— Наистина ли го уплаших? Много добре. За в бъдеще ще бъде по-внимателен, когато зяпа чуждите съпруги.

— Той не го направи със зъл умисъл. Бедното момче!

— Момче с набола брада — отвърна сухо той и отиде при нея. — Достатъчно голямо, за да изпитва желание.

Тя го погледна изненадано.

— Господи, ти ревнуваш!

Едуардо вдигна рамене и я погледна сърдито. Нима тя все още не разбираше колко много означава за него? Може би трябваше да й обясни, че е израсъл в джунглата и зад цивилизованата му фасада се крият дълбоки чувства и диви страсти. Нито един мъж нямаше право да я погледне с желание, дори само с възхищение, защото тя му принадлежеше. Само на него…

Докато наблюдаваше изразителната му мимика, тя осъзна не за първи път, че дните край Хъдсън Ривър го бяха променили значително. Днес беше много по-открит. По-рано лицето му не издаваше нищо, което беше решил да скрие. Наистина ли ревнуваше? Досега не беше събудил впечатлението, че се вкопчва решително във всичко, което му принадлежи.

Освен това тя не му принадлежеше. Трябваше да признае това, колкото и да й беше тежко. Тя беше негова любовница, следователно връзката им беше временна. Дори той да твърдеше, че я обича — въпросът й за разликата между любовницата и любимата не беше получил отговор.

Когато тя отново вдигна глава към него, в очите се отразяваше цялата й душа.

— Може би истинските съпрузи не са толкова ревниви, защото са обвързани с жените си.

— Точно така — потвърди той и рязко й обърна гръб под претекст, че трябва да вземе шапката и бастуна си. Ала обвинителният й тон го засегна тежко.

Той знаеше, че положението на любовница е много мъчително за нея. След като непрекъснато я уверяваше в любовта си, тя сигурно се питаше защо не й предлага да се оженят. Можеше ли да й обясни гротескното чувство за чест, което му позволяваше да живее с нея, но

му забраняваше да отведе пред брачния олтар дъщерята на човека, когото беше унищожил? През последните дни край Хъдсън тази дилема не му даваше мира. На всичкото отгоре беше узнал, че един от враговете му е още жив. Точно сега, когато беше решил да започне нов живот, миналото се надигаше от гроба — а с него и клетвата, която го свързваше с Тайрън.

Беше писал на Тайрън само за да изпълни задълженията си, но решението му беше, че приятелят му трябва сам да премине през последната битка. След всички години на вътрешен бунт Едуардо беше намерил душевен покой. Нямаше да рискува щастието си с Филаделфия, която през последните седмици го беше научила какво означава любов.

Затова я беше довел в Саратога. Не го интересуваше ще продадат ли още скъпоценности или не. Трябваше му претекст, за да напуснат къщата край Хъдсън Ривър. Може би Тайрън щеше да го потърси в Бел Монт, а не биваше да го намери.

— Налага се да те напусна, cara minha — заяви с усмивка той. — Ще се поразходя преди вечеря и ще подишам чист въздух за възбуждане на апетита.

— Да, разбира се. — Искаше й се да му каже много неща, но напрежението, което се бе възцарило помежду им благодарение на необмислените й думи, не й позволи да говори. — Ще се видим на вечеря.

След като заключи вратата след Едуардо, Филаделфия се върна в спалнята и отвори големия гардероб, за да остави шала си. Неочакваната гледка спря дъха и. Откъде се бяха взели толкова много нови рокли? Тя извади бяла ленена рокля с широка пола, премери я и установи, че й става. Сякаш беше ушита специално за нея.

Едуардо! Още в Чикаго я беше приготвил за предстоящия маскарад. Но този път беше дал прекалено много пари. В гардероба висяха поне две дузини рокли.

— Става ли ти?

Филаделфия се обърна стреснато.

— Едуардо! Мислех, че си излязъл.

Той влезе усмихнато в спалнята.

— Съжалявам, бях забравил да ти кажа за новите рокли. Ако нещо не ти харесва, ще го върнем.

— О, роклите са божествени, но сигурно са много скъпи. Откъде знаеш размера ми?

Той взе бялата рокля от ръцете й и я хвърли на близкия стол.

— Както може би си спомняш, аз ти поръчах някои тоалети още в Чикаго. Тогава си отбелязах мерките ти. Поръчах тези рокли, преди да заминем от Ню Йорк.

— Откъде знаеше, че ще дойда с теб в Саратога? В Ню Йорк изобщо не бяхме говорили за това.

Той докосна нежно бузата й.

— Защо да се съмнявам в изкуството си да убеждавам?

Филаделфия отново усети лудото биене на сърцето си, познатите сладостни тръпки. Трябваше й само една лека милувка, и тя го пожелаваше.

— Постепенно добивам впечатлението, че твърде лесно съм се хванала в капана ти.

— Наистина ли го наричаш капан? — Пръстите му се плъзнаха по шията и се мушнаха под яката на пътническата рокля. Беше поръчал новия гардероб, за да изкуши красивата жена. Но после стана нещо много по-страшно — той се влюби. — Аз съм този, който стана роб.

Решително, но напразно тя се опита да игнорира ръката, която галеше гърдите й.

— Защо се върна? Нали искаше да подишаш чист въздух?

Смехът на Едуардо ускори пулса й.

— Размислих. Не ми трябва чист въздух. Трябваш ми само ти.

13

Едуардо вдигна поглед от картите в ръката си и огледа внимателно лицата около масата. Повече от седмица играеше покер всеки следобед и редовно губеше, но така и не успя да се запознае с достатъчно влиятелен човек, който да го въведе в Морисис Клуб Хаус. Този клуб се намираше на горния етаж на хотела и беше най-известният играл салон в Саратога. Тази вечер обаче усилията му имаха всички изгледи да се увенчаят с успех.

Отдясно седеше мистър Оран Бийчъм, як търговец на коне от Кентъки. Бяха се срещнали на верандата на хотела, любимо място за почиващите, откъдето имаха възможност да наблюдават хората, които се разхождаха по главната улица в най-хубавите си дрехи или минаваха в елегантните си карети. Щом веселият, дружелюбен мъж чу, че младият чужденец търси известно разнообразие, веднага му даде да пийне от сребърната бутилчица, която постоянно носеше в джоба си, и го покани на *„приятелска игра на карти“* в хотелския си апартамент. Разбрал, че такава тази игра се провеждаше всеки следобед, младият *„италианец“* прие с удоволствие. Характерът на мистър Бийчъм беше също така великодушен като гостоприемството му. Много скоро отличният бърбън от Кентъки сгря кръвта на Едуардо.

Вдясно от Бийчъм седеше млад колежански абсолвент на име Том Хауълс, който безуспешно се опитваше да укроти разбърканите си червени къдрици с път по средата и дебел пласт помада. Въпреки тези усилия, той приличаше на дете, израсло твърде високо. Едуардо веднага реши, че хлапето беше твърде наивно за сериозни ексцесии и в случай, че се изкушеше да направи нещо подобно, по-късно щеше да страда от мъчителни угризения на съвестта.

Третият играч се казваше Хю Уебстър, зъболекар от Кливланд. На средна възраст, с оредяла коса и хлътнали бузи, целите в белези от шарка, той говореше рядко и играеше така съсредоточено, като че провеждаше важни търговски сделки. Никога нямаше да си позволи лекомислие на игралната маса. Четвъртият, член на групата едва от

няколко дни, се наричаше Реджиналд Сполдинг. Облечен според най-новата мода, той носеше скъпоценна, украсена с диаманти игла за вратовръзка, а мустаците му бяха намазани с ароматно масло. Макар и малко сух, той изглеждаше забележително красив, с права кестенява коса, сиви очи и гладки, женствени ръце. Със самодоволната си усмивка, бледата кожа и ленивите движения той веднага издаваше, че е професионален играч. Може би именно този мъж щеше да му осигури достъп до казиното на Мориси.

Едуардо помисли за Филаделфия с чувство за вина. Откакто бяха пристигнали в Саратога, тя беше почти винаги сама, докато той подклаждаше интереса на местното общество. Последните три вечери бе прекарал в компанията на богати мъже и жени, които обичаха парите повече от всичко. Пи много, игра на рулетка и остави впечатлението, че губи повече, отколкото притежава. Великодушен и очарователен, той спечели бързо благоволението на жените, обеща много и не изпълни нищо. Само Филаделфия можеше да разпали страстта му. Въпреки това трябваше да очаква неизбежния резултат от подобно поведение.

Миналата вечер се бяха скарали. Той твърдеше, че всичко, което прави, ще бъде от полза и за нея. Но проявяваше разбиране към гнева й, когато се връщаше в късна нощ и миришеше на чужди парфюми. Едва след като тя го изгони от спалнята си, той разбра целия размер на бедата. Май беше време да продължат пътуването си.

— Пфу! — Мистър Бийчъм изтри мокрото си от пот чело с копринена кърпичка. — За съжаление жена ми проветрява тези помещения твърде рядко. Време е да отворя прозореца. Не може да се диша!

— Отлична идея — съгласи се Едуардо. — Жените правят всичко, за да отнемат на мъжете радостта от забавленията им.

— Но вие сте женен едва отскоро, момчето ми — отбеляза развеселено Бийчъм, — и красотата на съпругата ви би трябвало да смекчи гнева ви срещу женския пол.

— В моята страна хората се женят по имуществени и класови причини. Всичко останало няма значение — разбира се, ако жената не дари съпруга си с наследник колкото се може по-скоро.

— Момент, момент! — Бийчъм вдигна многозначително вежди. — Наскоро видях съпругата ви на вечеря. Тя е прекрасна млада дама.

— Красиво оранжерийно цвете — въздъхна нетърпеливо Едуардо. — Податлива на какви ли не болести, страда от горещина, от студ, от влажен въздух, всяко пътуване къса нервите й. Съжалявам, но…

Бийчъм измери с очаквателен поглед другите мъже около масата, но те явно не бяха склонни да вземат участие в разговора.

— Като младо момиче и моята Мае беше слабичка — отбеляза добродушно той. — Но след като роди най-голямото ни момче, Джошуа, направо разцъфтя. Сега имаме пет деца и Мае се радва на най-добро здраве. Дайте малко време на жена си, момко. Саратога ще й даде онова, от което се нуждае. Ще говоря с Мае, ще я пратя да се срещне с жена ви и да пият заедно минерална вода. Моята Мае твърди, че тукашната вода е много здравословна.

— Дано — въздъхна преувеличено Едуардо. — Но и да няма полза, един съпруг винаги може да си намери забавления другаде. — След тези думи около масата се възцари мълчание и той безмълвно помоли Филаделфия за прошка. Както винаги, той загуби партията, загуби я нарочно. Направи се на разстроен и захвърли картите. — В този град няма ли интересни забавления? Започна да ми доскучава.

— Можете да посетите Морисис Клуб Хаус — предложи, изчервявайки се, Хауълс.

— Да, чух за него. Защо не се срещнем там?

Бийчъм се ухили смутено.

— Мае няма да ме пусне.

— Е, щом позволявате на жена си да ви води за носа…

— Помещенията, достъпни за обществото, са на долния етаж — обясни Сполдинг и хвърли към Едуардо странен поглед. — Там се играе рулетка, фараон и карти, хвърлят се зарове.

— А помещенията на горния етаж?

— Те са частни. Там се допускат твърде малко хора.

Лицето на Едуардо се разведри.

— Това е работа тъкмо за мен. Сигурен съм, че горе залагат суми, които сгряват мъжката кръв. Непременно трябва да отида там.

— Внимавайте, мистър Милацо! — предупреди го Бийчъм. — В тези частни помещения се мотаят съмнителни типове, които ще ви измъкнат парите от джобовете, преди да сте се усетили.

— Обичам тази атмосфера, мистър Бийчъм — отговори с усмивка Едуардо. — Това тук — и той посочи презрително игралната маса — за мен е като чаено парти.

— Хм… — Бийчъм не знаеше дали да се чувства обиден. — Ако не сме достойни за вас, няма да се разсърдим, ако ни изоставите.

Едуардо се почувства виновен. Не биваше да засяга така болезнено този мил човек. Но това беше част от играта. Той стана и посегна към парите, които беше заложил.

— За съжаление трябва да ви напусна, господа. Следобедът беше много приятен.

За обща изненада се надигна и Сполдинг.

— Ако желаете, мистър Милацо, ще ви препоръчам на мистър Мориси.

— Възможно ли е? Сега, веднага?

Сполдинг кимна.

— Искате ли да ме придружите до клуба?

— С удоволствие! — Едуардо изпразни чашата си и се обърна към Бийчъм. — Наистина, сър, този бърбън от Кентъки е най-доброто, което Америка може да предложи. Поздравете от мое име производителите на вашето уиски. Непременно ще отнеса няколко сандъчета от това прекрасно питие в родината си.

Бийчъм намираше младия джентълмен за доста арогантен. И най-вече не одобряваше това неамериканско отношение към съпругата. *Но който цени моя любим Блуграсбърбън, не може да е лош човек*, реши той, стана и раздруса ръката на мистър Милацо.

— За мен беше удоволствие да присъствате на малките ни… чайни сбирки, мистър Милацо. Идвайте винаги, когато желаете. Надявам се, че тази вечер ще се видим в операта.

— А, да, жена ми говори за това представление от дни. Трябва да й доставя тази малка радост, разбира се, ако може да издържи на напрежението. Желая ви добър ден, джентълмени.

— Не завиждам на бедната му съпруга — каза малко по-късно Бийчъм на жена си. — Тя е едно прекрасно малко същество. Но е твърде крехка, за да обуздае този тиран. Защо ли се е омъжила за него? Не вярвам да е било брак по любов. Той твърде често забравя, че е женен. Направи ми тази услуга, Мае, и вземи под крилото си мисис

Милацо. Сигурно се чувства ужасно самотна толкова далече от родината си.

Това предположение беше напълно вярно. Филаделфия се разхождаше нервно в спалнята си и се чувстваше самотна и изоставена. Когато се съгласи да играе болнава млада съпруга, тя не съзнаваше какво й предстои. Започваше да разбира оплакванията на Едуардо от ролята на Акбар, който по цял ден бездействаше и чакаше да го повикат. След пристигането им в Саратога не се беше запознала с нито една интересна личност и прекарваше дълги самотни дни в апартамента.

Едуардо излизаше рано и се връщаше късно и тогава най-често миришеше на уиски. А миналата вечер вонеше подозрително на дамски парфюм. Обидена и дълбоко наранена, тя се оплака от главоболие. Той й предложи да прекара нощта в другата спалня и тя не се възпротиви. Но сега разбираше, че тактиката й е била погрешна. Тя въздъхна, огледа се в голямото стенно огледало и се учуди от нещастното си лице. С готовност беше придружила Едуардо в Саратога, надявайки се да се сближат. Вместо това двамата все повече се отдалечаваха един от друг. Ден след ден прекарваше сама в хотелския апартамент, а той се мотаеше из града. Красив млад мъж, който пръскаше много пари. Нищо чудно, че жените се интересуваха от него — особено след като съпругата му не излизаше никъде…

— Това поне може да се промени — каза тя на отражението си в огледалото. Защо да скучае между тези четири стени, докато той се наслаждаваше на живота в Саратога? В този курорт идваха хиляди болни с надеждата да намерят изцеление в лековитите извори. И тъй като не беше слугиня на Едуардо, тя можеше да се движи свободно.

Решена да действа, тя извади една от красивите си нови рокли, костюм за разходка от кремав рипс с дантелена горна пола от тънка бяла коприна. В това елегантно облекло щеше веднага да се почувства по-добре. Тя свали халата си и облече костюма, който за щастие се закопчаваше отпред. Не беше нужно да вика прислужница и по този начин да загуби още време.

След като върза на врата си бяло фишу с червени копринени розички, тя седна пред огледалото да се среши. Огледа внимателно слепоочията си, за да установи дали в корените вече се е появило естественото медночервено. Едуардо всяка сутрин мажеше къдриците

й с лимонов сок, а после я извеждаше на балкона под яркото слънце. Доволна от цвета на косата си, тя изчетка светлорусите къдри и ги вдигна на тила.

Липсваше й само шапка. В третата кутия намери най-подходящата за костюма си, от палмови листа, с червени розички на лентата и две красиво извити бели пера. Застана отново пред огледалото и сложи внимателно шапката, за да не развали прическата си. После се завъртя триумфално. Едуардо не можеше да не я забележи в този вид. Цяла Саратога трябваше да узнае, че сеньор Милацо се е оженил за красива млада жена. За да допълни картината, тя сложи накита, който той й бе предоставил — диамантени обици и тясна гривна от диаманти и смарагди. Грабна чадърчето за слънце от червена коприна и напусна апартамента си.

Когато прекоси известната градина, която обграждаше от три страни голямата сграда на хотела с формата на буквата П, пулсът й се ускори. В грижливо поддържаните лехи растяха карамфили, герании и хортензии, които образуваха прекрасен цветови контраст с тъмнозелената морава. Тя кимна усмихнато на гостите на хотела, насядали под сенките на дърветата, и продължи пътя си, следвана от любопитни погледи. Все пак беше чужда за това място, където новодошлите винаги бяха тема за разговор.

Филаделфия спря в хотелското фоайе с под от скъпи бели и червени плочки, наредени като шахматна дъска, не знаейки в каква посока да поеме. Обърна се надясно, където четири стълби от орехово дърво водеха към другите крила и етажи на грамадната сграда. Зад стълбите видя няколко малки частни помещения за хранене. Отляво се намираше световноизвестната Грийт Публик Дайнинг Хол, където Едуардо така и не я беше завел. Сега беше следобед и никой нямаше да й сервира. Всъщност тя и не беше гладна. Трябваше й слънчева светлина, свеж въздух, движение.

— Ще позволите ли да ви помогна, мадам?

Филаделфия се обърна към мъжа, който я беше заговорил, и изпита потискащото чувство, че е погледнала в студените очи на смъртта. Кристално ясни и светли, почти безцветни, те отразяваха светлината като счупени огледала. Тези дълбоко хлътнали, обградени от черни ресници очи владееха едно лице, което с острата брадичка и

широкото чело изглеждаше брутално и опасно. Впечатлението се смекчаваше само от тесните, чувствени устни.

Явно непознатият беше прочел мислите й, защото се усмихна.

— Позволете… — Той й предложи учтиво ръката си.

— О, не! — възпротиви се тя и се отдръпна. — Аз… очаквам съпруга си.

Кристалните очи я измериха от главата до петите с хладно презрение. Отговорът прозвуча ледено:

— Завиждам на съпруга ви, мадам.

Явно не говореше сериозно. Гласът му звучеше твърде подигравателно, за да изразява искрено възхищение. Защо е толкова враждебен, запита се смутено Филаделфия.

— Моля да ме извините… — Понечи да се обърне, но той я хвана за лакътя и я задържа. Пръстите му бяха неумолими и тя не посмя да се помръдне.

— Всъщност не приличате на проститутка. Коя сте вие?

Добре, че говореше тихо. Нито един от гостите на хотела, които минаха покрай тях и проследиха с интерес сцената, не чу въпроса.

— Аз съм синьора Милацо — отговори тя, готова да изпадне в паника. — О, ето го и съпругът ми — почти извика тя и вдигна ръка, за да поздрави продукта на фантазията си. — Тук съм! — продължи тя и усети как железните пръсти пуснаха ръката й. Обърна се, готова да доукраси лъжата, и примигна слисано. Мъжът беше изчезнал. Огледа се на всички страни, но не го откри никъде. Повече от странно — защото той беше много висок и облечен изцяло в черно и би трябвало веднага да го забележи.

Макар че топлото лятно слънце проникваше свободно в залата, Филаделфия потрепери. Мъжът беше прекосил светлия следобед като мрачен, кошмарен призрак. Тя излезе на верандата с бързи крачки. Слънцето стопли студените й бузи, но ръцете й трепереха така силно, че трябваше да ги скрие в гънките на полата.

Защо я бе нарекъл проститутка? Тя беше облечена дискретно и с вкус. Сигурно е бил някой луд, каза си тя в опит да се успокои. Само луд можеше да заговори непозната дама в залата на хотела и да я обвини в липса на морал.

От друга страна, мъжът остави впечатлението, че я познава. Присъствието й го гневеше. С какво презрение я оглеждаше… Ако

беше насекомо, сигурно щеше да я смачка в шепата си.

Тя намери свободен стол и се отпусна тежко на седалката. Коленете й също трепереха, започна да й се гади. Щеше да изчака нервите й да се успокоят и да се върне в апартамента.

— Мисис Милацо! Здравейте, мисис Милацо!

Филаделфия трепна уплашено и се обърна в посоката, от която беше дошъл гласът. Насреща й вървяха мъж и жена на средна възраст. Като видя как дружелюбните им усмивки угаснаха, тя се сети, че сигурно изглежда много уплашена, и бързо стана.

— Вие сте мисис Бийчъм, нали? И мистър Бийчъм… — Тя подаде ръка на възрастната дама. — Съжалявам, бях се замислила.

— Забелязах, мила — отвърна мисис Бийчъм и хвърли многозначителен поглед към мъжа си. — Съпругът ви не е ли с вас?

— Не. Но ми омръзна да седя по цял ден в стаята си и реших да се поразходя. — Тя погледна към каретите, които се точеха по алеята. — Не стигнах много далеч, защото не знаех накъде да се обърна. Този шум… многото хора…

— Да, когато човек не е свикнал, може да се объркa — отбеляза мисис Бийчъм и посочи плетения стол. — Седнете, скъпа. Съпругът ви е много загрижен за здравето ви и не искам да ни обвини, че ви уморяваме.

— О, чувствам се много добре. Но ще седна, ако приемете да ми правите компания.

— С най-голямо удоволствие, нали, Мае?

— Разбира се. — Докато мистър Бийчъм търсеше свободен стол, двете дами седнаха и се разбъбриха. Той се върна скоро, придружен от млад негър, който носеше плетен стол. През следващия три четвърти час седя мълчалив до жените, изпуши една от любимите си пури и огледа всички минаващи гости.

От време на време думите на младата мисис Милацо събуждаха вниманието му. Така например узна, че е посещавала английски пансион. Затова говореше английски без акцент, за разлика от съпруга си. Майка й била италианка, а бащата англичанин. Запознала се с бъдещия си мъж в Италия, където баща й бил на дипломатическа служба. Смръщил чело, мистър Бийчъм отбеляза с каква любов говореше младата жена за съпруга си. Омъжена само от три месеца, тя виждаше всичко в розова светлина.

— Скоро ще прогледне — промърмори на себе си той. Явно хубавите жени бяха глупави и тази млада дама не правеше изключение, иначе нямаше да седи по цял ден в хотелския апартамент, докато мъжът й се мотаеше из Саратога и търсеше забавления. Мистър Бийчъм беше чул някои не особено приятни слухове. Във всеки случай беше позорно, дето хубавичката мисис Милацо не се показваше никъде — все едно глупава или умна.

— Надявам се, че тази вечер ще ви видим в операта със съпруга ви — обади се той, когато дамите млъкнаха, за да си поемат дъх. Мисис Милацо го дари с усмивка, която събуди в сърцето му желанието най-голямата му дъщеря да притежаваше поне частица от това очарование.

— О, и аз се надявам, мистър Бийчъм! Но съпругът ми още не ми е разрешил.

Мъжът въздъхна и извъртя очи.

— Преди два часа говорих с него и му предложих да отидем четиримата.

— О, да! — съгласи се мисис Бийчъм. — А преди това ще вечеряме в Публик Хол. Били ли сте вече там, мисис Милацо?

— Не. Звучи примамливо. Ако Виторио е съгласен, с удоволствие бих прекарала вечерта с вас.

Мистър Бийчъм стана решително. Трябваше незабавно да изпълни желанието на тази мила млада дама. Той щеше да се погрижи за всичко.

— Внезапно се сетих, че имам уговорка.

— Каква уговорка, Оран? — попита учудено Мае.

— Делова работа, скъпа… — Той отговори многозначително на погледа й. — Остани с мисис Милацо и си поговорете какво ще облечете тази вечер. Ще се върна след половин час. Не бих се изненадал, ако и съпругът ви се върне скоро, мисис Милацо.

Тя му кимна усмихнато, без да коментира. След първата вечер в Саратога Едуардо никога не се връщаше в хотела преди полунощ.

— Много ви благодаря. Извинете, но се уморих и бих желала да се оттегля в апартамента си. Ако мога да вечерям с вас в Публик Хол, ще ви изпратя вест. Да кажем, към седем?

— Много добре — съгласи се мистър Бийчъм. След като Филаделфия изчезна в залата, той се обърна към жена си. — Е, какво

ти казах, Мае?

— Прав си, разбира се. Очевидно момичето е влюбено до ушите в младия негодник, а той не я цени. Бедничката! Надявам се, че нашите дъщери няма да излязат чак такива глупачки да се влюбят в годеника си още преди сватбата.

Той я погледна смаяно, после я ощипа по ръката.

— Намекваш за нещо, което не знам, нали?

Мае се изчерви като ученичка.

— Не се мъчи да ме разпитваш, Оран. Ти не беше красив млад чужденец с повече пари, отколкото разум. Затова пък работеше упорито и стана истински мъж. Повярвай, знаех много добре какво получавам, макар че бях влюбена.

— Наистина беше влюбена. — Той притисна нежно ръката на жена си. — А сега трябва да уредя някои неща.

— Отиваш да доведеш мистър Милацо, нали?

— Точно така.

Филаделфия се взираше като замаяна в малкия френски часовник на камината, който показваше седем и четвърт. Едуардо все още го нямаше. Трябваше да го очаква. Явно се беше натруфила напразно.

Облечена във вечерна рокля от зелена коприна, тя се разхождаше нервно в салона на хотелския апартамент. При всяка крачка турнюрът с красива зелена панделка се полюляваше, шлейфът се плъзгаше безшумно по килима. Трябваше да плати на камериерка, за да й помогне в обличането, и сега се ядосваше, че е похарчила толкова пари за нищо. Ако се беше върнал навреме, Едуардо можеше да стегне корсета й. А сега тя стоеше и чакаше в рокля с дълбоко деколте, обточено с копринени жасминови и розови цветове, и нямаше кой да й се възхити.

Когато вратата се отвори шумно и Едуардо влетя в салона, тя забрави гнева си. Без да каже дума, той отиде при нея. Сложи едната ръка на талията й, с другата посегна към къдриците й. Целуна я нежно по крайчеца на ухото и зашепна извинения на португалски.

Тя се остави на възбудата, която всеки път изпитваше от милувките му. Но когато усети, че той разкопчава копчетата на гърба на роклята, го блъсна ядосано.

— Какво правиш?

— Искам да те видя гола — отговори завалено той. Филаделфия се отдръпна възмутено. Гневът прогони твърде краткото щастие.

— Ти си пиян!

Едуардо се усмихна и на бузата му се появи изкусителната трапчинка.

— Съвсем малко, menina. Освен теб, в Америка открих още едно нищо, което ми харесва. Казва се бърбън от Кентъки. Трябва да го опиташ.

Филаделфия разтърси отвратено глава.

— А аз си мислех, че не притежаваш поне този мъжки порок!

— Нима имам други пороци?

— Освен пиянството, което те вади от равновесие? — попита строго тя, макар че й идеше да се разсмее.

Едуардо вдигна небрежно рамене.

— Всеки мъж обича да си пийва.

— Днес си обърнал поне дузина чашки. Виждам, че сгреших, като се облякох за операта. Мястото ти е в леглото.

— О, да — потвърди той и я грабна в прегръдката си. — Ела с мен, menina, и ще ти покажа колко съм добър в леглото.

— Не исках да кажа това — възпротиви се тя и го блъсна с все сила.

— Аз пък исках да кажа точно това. Искам най-после да те видя гола и да те целувам навсякъде. Много добре знаеш, че в тези неща съм ненадминат.

— Тази вечер няма да ме изкушиш. Ще отида сама на опера. Остани тук и си отспи, за да изтрезнееш.

Тя го блъсна отново и в следващия миг го погледна смаяно, защото той изобщо не се олюля. Даже се ухили и стисна ръката й.

— Не съм чак толкова пиян, menina. Просто се наслаждавам на сладката горещина, която бърбънът разлива във вените ми. Уверявам те, че, макар и алкохолик, съм напълно в състояние да удовлетворя еротичните ти желания. Няма ли да постъпим като цивилизовани хора и да се оттеглим в спалнята? Или ще се любим тук, на килима? Аз предпочитам килима. Представям си как лежиш пред мен гола, със замъглен поглед — невероятна гледка!

Отчасти развеселена, отчасти ядосана, Филаделфия взе лицето му между двете си ръце и го целуна по устата. После бързо отскочи

назад, преди да е успял да я задържи.

— А сега ме изслушай с внимание, сеньор. Семейство Бийчъм ни поканиха да отидем заедно на опера и това е много сгоден случай да покажа скъпоценните ти бижута. Нали затова сме тук!

— Значи държиш да отидеш! — въздъхна театрално той. — Толкова ли беше лошо да си стоиш в апартамента съвсем сама?

— О, да!

— Но щом се върнем, ще се любим на килима, нали?

Бузите й пламнаха.

— Ще си помисля.

Едуардо се усмихна и помилва бузата й.

— Значи ще си помислиш. А аз през цялото време няма да мисля за нищо друго.

— Би ли се облякъл за вечерята? И без това сме закъснели.

— Можем да останем още малко тук. Би било прекрасно.

— О, не! — извика тя и се отдръпна в другия край на салона. — Камериерката трябваше да ми помогне при обличането и й платих куп пари. Искам да се покажа точно както изглеждам сега — елегантна, безупречна, не разрошена и размъкната.

— Но по-късно, menina, по-късно ще те целувам навсякъде и ще те любя до полуда…

— Сеньор!

— Добре, добре. — Той сви рамене. — Но държа да ти кажа, че ме разочарова. Все пак това е последната ни нощ в Саратога. Утре заминаваме.

— Защо? — Филаделфия се намръщи изненадано. — Сигурно си загубил много пари и се налага бързо да продадеш накита?

Едуардо поклати сърдито глава.

— Бях пийнал малко повече и спечелих. Много повече, отколкото струват всичките накити. — Усмивката му стопли сърцето й — Няма ли да целунеш победителя?

Тя прибра полите си и се отдръпна към вратата с добре изиграна срамежливост.

— Не смея. Може да се изгоря!

Тази вечер Филаделфия откри, че операта не беше от предпочитаните забавления на Едуардо. В началото на второ действие той заспа и дори захърка тихо. Тя се усмихна извинително на

Бийчъмови, които ги бяха поканили в ложата си, и отново устреми вниманието си към сцената. Не се учудваше, че атмосферата в Саратога беше също така непринудена, както в Ню Йорк. Между ложите цареше оживено движение и веселите разговори почти заглушаваха музиката.

Общият интерес беше съсредоточен върху ложата на Бийчъмови и никой не се изненада от това. Каквото и да беше правил през последните дни, Едуардо бе успял да събуди общественото любопитство към съпругата си и появата й тази вечер в операта бе посрещната с огромен интерес. Все повече оперни бинокли се насочваха към нея. Една-единствена мисъл я смущаваше: може би и мъжът, който я пресрещна днес в залата на хотела, седеше някъде в тъмната зрителна зала.

Тя си припомни светлите, почти безцветни очи и потрепери. При това неволно поглади смарагдовото колие, което красеше шията й. Затворила очи, тя си припомни мига, когато пръстите на Едуардо затвориха ключалката и помилваха меката кожа на тила. Винаги когато я докосваше, тя забравяше всичко друго. Отново извика сцената в съзнанието си с надеждата да прогони страха от непознатия мъж.

В паузата двамата с Едуардо излязоха да се поразходят във фоайето и тя се усмихна на дръзките си мисли.

— Защо си толкова весела, сага minha? — попита той и сложи ръка на рамото й.

— Просто така. В близост до теб съм винаги щастлива.

В тъмните му очи се появи кадифен блясък.

— Да се върнем в хотела.

— Какво ще кажем на семейство Бийчъм?

— Ние сме млади, женени сме само от три месеца. Наистина ли мислиш, че е нужно да им обясняваме? — Той се изсмя тихо, забелязал възмущението й. — Ако предпочиташ, ще им кажа, че ти е станало зле.

— О, не — възрази тя и отново си помисли какво впечатление беше оставила у Бийчъмови: нещастна, болнава, самотна млада съпруга… — Нищо няма да им кажем. Просто ще си отидем. Да побързаме, защото ми е…

— Студено? — прекъсна я меко той.

— Не ми е студено… — Тя издържа погледа му, макар и с мъка. Никога досега не беше флиртувала на обществено място. Каква

тръпка…

— Знаеш ли какво си спомних? Обещанието ти за килима в салона. — Той я поведе решително към изхода. — Това са нещата, които правят живота на един мъж ценен.

— Виж ти! — Оран Бийчъм проследи учудено младата двойка, която изчезна в нощта. — Отиват си! Скучно ли им стана? Май направихме грешка, като ги доведохме на опера.

— Съмнявам се — отговори Мае, спомнила си с каква любов се бяха прегърнали. — По-скоро им направихме услуга, Оран.

Вратата се отвори почти безшумно, но Едуардо се събуди веднага. В главата му цареше хаос. Кой би отворил вратата на апартамента му посред нощ? Крадец, решил да се добере до смарагдите на Филаделфия? Камериерка, която не е била предупредена, че апартаментът е зает? Гости на хотела, объркали стаята?

Той посегна към ризата си и я хвърли върху Филаделфия, която спеше гола на килима в салона. В следващия момент някой натисна копчето до вратата и салонът се обля в ярка светлина.

На прага стоеше висок мъж и се усмихваше подигравателно. Студеният му поглед обхвана интимната сцена.

— Bod noite, Едуардо. Обзалагам се, че едвам си издържал и не си успял да стигнеш до леглото… Облечи се и ела в стая триста петдесет и шест. Там ще ме намериш.

Едуардо скочи, забравил, че е съвсем гол. Ала мъжът затръшна вратата под носа му.

— Тайрън!

14

— Копеле! — Едуардо се облече бързо и хукна към стаята на Тайрън, която се намираше в друго крило на Гранд Юниън Хотел. Владееше го само една мисъл — трябваше да защити Филаделфия, на всяка цена.

Тайрън измери с присвити очи посетителя, също така гневен като Едуардо. Клетвата, която ги беше обединявала цели седем години, като че ли не съществуваше.

— Ако си дошъл тук да ме убиеш, не бих те посъветвал да го сториш.

Застанали в двата края на малкия салон, двамата мъже се гледаха втренчено. Пламтящи черни очи пронизваха ледената светла дълбина на кристално ясен поглед. Въздухът помежду им вибрираше и само една искра би била достатъчна да подпали насилие, физически двамата бяха равностойни. Тайрън беше малко по-едър, затова пък Едуардо беше по-мускулест. Той познаваше добре единствения си недостатък. Силният гняв го тласкаше към необмислени действия, докато противникът му оставаше хладен и пресметлив при всички обстоятелства. Ала като видя брадичката на Тайрън да потръпва, осъзна, че човекът насреща му също има чувства, и това го смая. Тайрън беше възбуден. Но каквото и да го беше довело в Саратога, сигурно беше много важно, затова беше по-добре да поговорят, преди да се нахвърлят един върху друг.

Едуардо затвори бавно вратата зад гърба си. Търпение! Mae de Deus! Тайрън седна. Ръката му почиваше спокойно върху левия ръкав на ризата, под чийто маншет беше скрит дерингер.

— Пристигането ми в Саратога явно те изненадва — започна с твърд глас той, макар че не беше в състояние да скрие изцяло провлечения нюорлиански акцент. — А трябваше да го очакваш.

— В никакъв случай — отвърна Едуардо и се отпусна в отсрещното кресло. — Мислех, че писмото ми е обяснило всичко.

Тайрън го наблюдаваше със студените си змийски очи.

— Първо, аз мразя писмата. И второ, ти забрави да споменеш някои неща.

— Например?

Тайрън се усмихна — ако кривата гримаса изобщо можеше да бъде наречена усмивка.

— Например русата ти уличница. Веднага разбрах, че косата й не е истинска. Предполагам, че си я боядисал лично. За съжаление ризата ти ми попречи да я видя по-добре. Обича ли да го прави на килима?

Едуардо вдигна рамене с подчертано безразличие.

— Това не те засяга.

— Разказа ли ти за срещата ни в хотелската зала? Не, нали? На твое място не бих я оставил да се разхожда свободно, амиго. Скитащите котки не са особено взискателни.

— О, вече съм я опитомил. — Едуардо едва скриваше объркването си. Наистина ли Филаделфия и Тайрън се бяха срещнали? Или това твърдение беше само трик? Тайрън отдавна знаеше как да пробие бронята на душата му. Защо този път се опитваше да го разсърди?

— Коя е тя?

Преди да отговори, Едуардо изчака няколко секунди. Тъй като нямаше да разбере какво знае Тайрън, трябваше да каже истината, все едно какво щеше да му донесе тя.

— Филаделфия Хънт.

Тайрън опули очи, после отметна глава назад и избухна в луд смях.

— Брилянтно! Хлапачката на Хънт е новата ти уличница! Заслужаваш едно питие. — Той стана, взе бутилката с бренди от масичката, напълни догоре кристалната чаша и я тикна в ръцете на Едуардо. — За новата ти любовница! — извика той и отпи направо от бутилката. — Дано я яздиш дълго и успешно! Защо не пиеш? Не ти ли харесва брендито?

— Не ми хареса наздравицата.

Тайрън се направи, че не е чул отговора, и отпи още една глътка бренди.

— С жените невинаги е лесно… — започна замислено той, загледан в бутилката. — Щом намериш нова, изпитваш желание да си устроиш дом с нея. Ако е курва, знаеш за какво й плащаш. Но

любовницата е нещо друго. Някои мъже се държат доста собственически, когато става въпрос за любовницата. Особено ако е красива като малката Хънт. Подобна връзка може да стане опасна също като женитбата. — В очите му се разсипаха сребърни искри. — Ти живееш с нея от чиста жажда за отмъщение. Никога не го забравяй.

— Трябва ли непременно да ми напомниш какви са причините за постъпките ми? — попита Едуардо и леко се приведе напред.

Тайрън кимна и седна отново.

— Значи си искал да се насладиш на кратка почивка. Е, дадох ти я. Бих желал да се върна скоро в Южна Америка. Впрочем, ти смяташе след банкрута на Хънт да заживееш отново в Бразилия. Аз ще те придружа.

— Затова ли ме потърси? Защото ти трябва спътник?

Тайрън сви рамене, сякаш искаше да се отърси от неприятен товар.

— Откровено казано, трябва ми човек, на когото мога да разчитам да пази гърба ми. А това си само ти.

— Чувствам се поласкан — отвърна Едуардо и отново се отпусна назад.

— Но не си готов да заминеш за Бразилия?

— Виж, в страната на norteamericanos открих доста неща, които ми харесват.

— За малката уличница ли говориш?

— Говорех по-скоро за уискито. Бърбън от Кентъки.

— Няма съмнение, че си си прекарвал приятно времето. — Тайрън се усмихна снизходително. — Аз бих предпочел твоята уличница. Ще ми я отстъпиш ли за един корабен товар бърбън?

— Защо се интересуваш от нея? — попита Едуардо и наклони глава. — Ти изобщо не обичаш жените.

— Лъжеш се, обичам ги дори много. Понякога са извънредно полезни. Но не понасям дългите връзки.

— Сигурно пак си изпратил Адел на улицата?

Тайрън присви очи, но отговори с безразличие:

— Там я намерих, значи беше съвсем естествено да се върне в старите си ловни полета.

Едуардо промърмори някакво португалско проклятие и изпразни чашата си.

— Познавам ли наследницата й?

— Ти я намери за мен. — Когато Едуардо вдигна вежди, Тайрън кимна. — Не се бой, ще чакам, докато й се наситиш. Тя е още млада. Изглежда недокосната. Явно си бил нежен с нея. Тази вечер в операта дори останах с впечатлението, че тя се е влюбила в теб. Естествено ти си хубав мъж и всички жени те обичат. Въпреки това съм учуден. Все пак ти докара баща й до банкрут, а тя е луда по теб. По едно време имах чувството, че ще я проснеш на пода в коридора и ще вдигнеш полите й.

— Това беше най-дългата реч, която съм чувал от устата ти. Защо се интересуваш от Филаделфия?

— Защото ти се интересуваш от нея, амиго. А каквото интересува теб, интересува и мен. Така е при кръвните братя. Ние делим всичко.

— Но ти не сподели Адел с мен.

— Доколкото си спомням, ти не я харесваше.

Мускулите на Едуардо се напрегнаха и той успя да се успокои само с нечовешко усилие на волята. Тайрън преследваше някакви свои цели и щеше да го мъчи, докато изтръгнеше реакция.

— Съжалявам, но Филаделфия принадлежи само на мен. Няма да я дам на друг мъж, дори на теб. Затова по-добре не я чакай, иначе ще остарееш и побелееш.

Тайрън се ухили и измъкна от джоба си колода карти.

— Ти винаги си обичал да играеш, макар че в последно време късметът те е изоставил. Откакто съм в този град, чух някои не особено радващи слухове. — Той смеси картите със сръчните си пръсти и ги подаде на Едуардо. — Хайде да играем за мис Хънт. Голяма или малка карта? Ти избираш. Е?

Едуардо изобщо не погледна картите.

— Престани с тези глупости! Тя е моя. Няма да ти я дам.

— Страхливец…

— Нямам какво да спечеля.

— Моето уважение.

— Надявах се, че съм го спечелил още преди години, когато само двамата с теб прогонихме цял гарнизон jaguncos на аржентинската граница.

Тайрън кимна.

— Тогава ти беше едно деветнадесетгодишно диваче от джунглата с мръсни коси и кървави ръце. Вземаше, каквото искаш, без да се замисляш. Борехме се заедно с враговете и забогатяхме. Но ти се промени, амиго, изми кръвта и мръсотията. Междувременно мислиш като повечето мъже. В очите ти чета копнеж за собствен дом, за мир и семейство. Тази жена е опасност за теб.

— Е, ти не си се променил, макар че също обичаш да си играеш на джентълмен. Защо мислиш, че съм станал друг?

— Много просто — аз си играя на джентълмен, а ти си такъв — отговори Тайрън. — Дай ми я, амиго. Ще ти се отрази добре да я видиш в леглото ми, а аз ще я науча на всичко, което ти си пропуснал. Ако след това още я искаш, ще получиш нова жена в добре познатото тяло.

— Аз ще се оженя за нея — отговори просто Едуардо.

Тайрън стисна зъби, но лицето му не се промени.

— Наистина ли искаш да се съюзиш със своя враг? Това ще те докара до лудост. Тя е законна плячка на победителя. Забавлявай се, но я пусни да си иде.

— Невъзможно. Аз я обичам.

— Merde! — процеди изненадано Тайрън. — Не си ли й казал кой си?

— Онова, което стана между баща й и мен, няма нищо общо с нея.

— Защо тогава не си й казал кой си? Peste! Няма нужда да ми обясняваш. Очевидно се боиш да не я загубиш.

Както винаги, Тайрън улучи точно в десетката. Ала Едуардо дори не трепна.

— Да оставим тази тема. Ако беше останал в Ню Орлиънс, вече щеше да си получил второто ми писмо и да си прочел една крайно интересна новост. Врагът, когото смятахме за мъртъв, е още жив.

Безизразното лице на Тайрън се разкриви в гримаса, която уплаши Едуардо.

— Маклауд!

— Може би ще оцениш иронията на съдбата — той е бил през цялото време в Ню Орлиънс, под носа ти. Или поне е живял в града до преди година.

— Откъде знаеш?

— Филаделфия има писмо, което Маклауд е написал на баща й преди година.

Тайрън скочи като ужилен.

— Трябва да говоря с нея.

Едуардо остана неподвижен. Вече съжаляваше, че не беше донесъл оръжието си.

— Тя не знае нищо. Освен писмото на Маклауд, притежава още две. Едното е от мен, писах го на баща й малко преди банкрута. Прочетох и другите, в тях няма нищо особено. Филаделфия няма представа какво означава за нас Маклауд.

— Тя знае нещо, иначе не би носила писмата със себе си.

Едуардо прокле безмълвно острия ум на Тайрън, хищническите му инстинкти, безскрупулността му.

— Виж, тя се надяваше да възстанови доброто име на баща си.

— А ти успя да я отклониш от този хубав план. А хората твърдят, че само мъжете крият разума между краката си! Защо тя смята баща си за невинен и как са попаднали в ръцете й тези писма?

По тила на Едуардо пролазиха горещи тръпки. За да прикрие неловкостта си, той посегна към бутилката с бренди. Той нямаше представа какво мислеше за цялата тази работа Филаделфия и как беше намерила писмата. Как да говори по темата, без да тръгне по пътя, по който не искаше да върви?

— Сега най-важното е, че Маклауд е жив. Може би е все още в Ню Орлиънс. Трябва да го намерим.

— Ние ли? — Думата падна като камък в тиха вода и вълните успокоиха нервите му. — Наистина ли си искал да се върнеш в Ню Орлиънс и да ми помогнеш да унищожа Маклауд?

— Да. — В писмото си Едуардо беше писал нещо друго, но сега изведнъж прозря истинското си намерение. Имаше само един проблем — какво да прави с Филаделфия? — Ще се освободя от клетвата, която дадох пред гроба на родителите си, едва когато Маклауд умре.

— Едва когато го убием — поправи го Тайрън. — Заради Маклауд положихме клетва с кръв и сме обвързани с нея, докато го пратим в гроба.

— Никога не си ми казвал защо трябва да го убиеш. Ти се стремиш към смъртта му много по-силно от мен.

— Аз никога не съм те питал какво са сторили бандитите на теб и на родителите ти — отговори хладно Тайрън. — Ти ми го разказа доброволно.

Още преди много време Едуардо беше разбрал, че в душата на приятеля му зее страшна черна дупка. Ако някога е имал човешки чувства, те бяха изличени окончателно от някакво нечовешко страдание. Въпреки гнева и дълбоката си мъка, Едуардо беше съхранил желанието да бъде щастлив. Подобни мисли изобщо не вълнуваха Тайрън. Понякога имаше впечатлението, че се е съюзил със змия. Тайрън никога не го допускаше близо до себе си, никога не показваше слабости, винаги беше нащрек. Ако между тях пламнеше сериозна битка, Тайрън без съмнение щеше да се опита да го убие. Той се надигна бавно.

— Уморен съм, Тайрън. Хайде да продължим разговора утре.

— И мис Хънт ли ще участва в разговора?

— Не. Тя няма нищо общо.

— А би ли потвърдила думите ти, ако я попитам?

Едуардо вече беше стигнал до вратата, но се обърна и в очите му засвятка гневът на младежа, с когото Тайрън се беше запознал преди седем години в джунглата на Амазонка.

— Остави я на мира, Тайрън. Ние с теб можем да се справим с Маклауд.

— Знам — прошепна Тайрън, след като вратата се затвори. — Ние двамата. Но ще използваме момичето като примамка.

Филаделфия седеше в леглото и следеше уплашено Едуардо, който нервно се разхождаше напред-назад.

— Що за приятел е този, който нахлува посред нощ в хотелската ти стая? Мисля, че никога вече няма да застана насреща му.

Той се усмихна с надеждата да я успокои.

— Тайрън има необичайно чувство за хумор. И не е очаквал да ни завари в такава интимна ситуация — излъга той. — Не се вълнувай толкова. Той изобщо не те видя.

— Но аз го видях съвсем ясно и веднага го познах. Вчера следобед ме заговори в залата на хотела. Никога не бях виждала човек с леденостудени очи.

Едуардо приседна на края на леглото. Тя се отдръпна от него, вдигна крака към гърдите си и се уви в халата.

— Защо си толкова уплашена, menina? Какво ти каза той?

Филаделфия сведе глава с надеждата падналата коса да скрие зачервеното й лице.

— Той… той ме смята за уличница. И след всичко, което видя през нощта…

Макар че отчаянието в гласа й разкъса сърцето му, той не се опита да я утеши.

— Ако беше почукал, щеше да ти спести неловката ситуация.

— Какво иска? — попита тя и колебливо вдигна глава.

За първи път, откак се познаваха, Едуардо не издържа на погледа й.

— Дошъл е в Саратога, за да се срещне с мен. Идването му няма нищо общо с теб. — Той стана и отиде до прозореца. — Впрочем, исках да те питам нещо. Случайно забелязах на писалището три писма. Защо ги носиш със себе си?

— Какво? Как така си ги видял? — заекна объркано тя.

— В Бел Монт бяха на писалището ти. Трябва да призная, че ги прочетох. Помислих, че си писала на Уортън.

За щастие това обяснение я задоволи.

— Защо предположи, че съм писала на него?

— Защото те ревнувах. Моля те, отговори на въпроса ми. Защо носиш тези писма със себе си? Какво означават те за теб?

Филаделфия избягна погледа му. Страхуваше се от този момент още откак напуснаха Бел Монт. Не — още преди това знаеше, че един ден трябва да му разкаже истината. Но поне вече не хранеше подозрението, че той играе някаква роля в тайнствената драма.

— Мисля, че баща ми е бил тласнат нарочно към банкрут. Надявам се, че тези писма съдържат указания за идентичността на враговете му. Адвокатът ми спомена, че татко е имал анонимни делови партньори. Вероятно те са участвали в инвестициите, които причиниха онзи огромен скандал. Едно от трите писма е от нюйоркски банкер на име Ланкастър.

Тя погледна Едуардо с очакване и той кимна.

— За него говорихме по време на пътуването към Бел Монт. Той вече не е между живите.

— Да. Второто писмо е написано от някой си Маклауд, който живее в Ню Орлиънс. Предполагам, че е искал да обърне вниманието на баща ми върху нещо, свързано със смъртта на Ланкастър. В писмото му пише нещо за проблеми със стари гробове. Пише и за Бразилия.

— Прочетох го — отговори с добре изиграно равнодушие Едуардо. — Ти явно знаеш много неща.

— Почти нищо. Ако не бях намерила писмата в ръцете на мъртвия си баща, нямаше да знам, че съществуват.

Едуардо я погледна смаяно.

— Нима е чел тези писма малко преди да умре?

— Нямам представа… Във всеки случай бяха в ръката му — а в другата стискаше пистолет.

— Негов ли беше пистолетът?

— Така предположи полицията. Икономката го потвърди. Никога не бях виждала това оръжие, но не се изненадах. Той беше банкер и понякога носеше със себе си големи суми или важни документи. Вероятно е носел пистолета за защита.

Страшният спомен за задимената стая… безжизненото тяло на баща й върху турския килим, неестествено изкривено… и грозната виолетова дупка в слепоочието му. Филаделфия потрепери, простена задавено и Едуардо бързо я привлече към себе си. Тя се разхълца неудържимо, но той не се опита да я възпре. Вероятно от смъртта на баща си не беше имала случай да се наплаче и имаше огромна нужда да изплаче някому мъката си. Или сълзите, които бе проляла заради боядисаната коса, бяха несъзнателен израз на дълбокото и отчаяние?

Накрая усети как тя се отпусна в ръцете му. Целуна я и я привлече в скута си. Тя се вкопчи в раменете му и той се запита как щяха да преживеят следващите дни. Беше казал на Тайрън всичко, каквото знаеше. Но се боеше, че Тайрън ще разпита Филаделфия. Ами ако й разкриеше истината, за да й изтръгне някакви признания?

Филаделфия се сгуши в него, търсеща утеха в близостта, в силата му.

— Понякога си мислех, че тайната на писмата ще ме подлуди — довери му тя. — Сега се радвам, че я споделих с теб. Ти обеща, че ще ми помогнеш да разгадая загадката. Този Маклауд сигурно знае нещо. Твърдо съм убедена в това. Затова искам да замина за Ню Орлиънс и да се срещна с него.

Той помилва нежно гърба й.

— И какво ще постигнеш с това, menina? Даже ако ти каже, че срещу баща ти е имало заговор, какво би могла да сториш? Никога няма да събереш достатъчно доказателства, за да призовеш виновните пред съда.

Тя се отдръпна от него и го погледна право в очите.

— Аз държа да узная истината. Не разбираш ли колко е важно това за мен?

— Ами старите гробове? — Той приглади косата й. — Не се ли боиш, че ще узнаеш неща, които ще те натъжат? Може би в миналото на баща ти има нещо, което той е премълчавал?

О, да, тя се боеше най-много от това. В погледа й блесна отчаяние.

— Защо ми казваш това? Да не мислиш, че ще повярвам, ако някой каже нещо лошо за баща ми? Никога!

— Ако си въобразяваш, че непоколебимата ти убеденост би могла да заличи миналите събития, ти се лъжеш, мила. Остави нещата, както са, и без това не можеш да ги промениш.

Мъката отстъпи място на нарастващ гняв.

— Ти не познаваш баща ми. До този момент си мислех, че би те харесал, но се оказа, че съм се заблуждавала. Той нямаше да те одобри.

Едуардо затвори очи и си припомни деня, когато бандитите лишиха дванадесетгодишното момче от всичко, което му беше скъпо на този свят, за да задоволят алчността на Уендъл Хънт.

— И защо мислиш, че не би ме одобрил?

Филаделфия се изчерви. Много пъти беше мислила как би реагирал баща й, ако му представеше Едуардо като бъдещия му зет, но не можеше да каже това на любимия си. Двамата никога не бяха говорили за женитба и това отново разпали гнева й.

— Той щеше да побеснее от гняв, че си ме направил своя любовница.

— На теб обаче ти харесва — контрира веднага той.

Без да помисли, тя замахна и му залепи оглушителна плесница, която разкъса нощната тишина. В следващия миг Филаделфия се стресна от постъпката си и инстинктивно протегна ръка към него, но той се отдръпна.

— Достатъчно — процеди през зъби той. — Вечерта беше много дълга и напрегната. Спи сега, menina, преди да те удуша.

— Моля те, Едуардо, аз… — Никога преди това не беше виждала тази дива, едва удържана ярост в очите му. — Съжалявам.

— Естествено. Винаги когато сме на различно мнение, ти търсиш убежище в нищо незначещи фрази. Най-добре е тази нощ да залостиш вратата, ако се боиш за скъпоценната си добродетел. И през следващите нощи също. Аз не спя с жени, които не ме искат. Предпочитам любовници, които лягат голи на килима — доброволно. Лека нощ.

Тя не го задържа. Нямаше смелост да го стори. Захълца и се хвърли на леглото, но сълзите не й донесоха утеха.

— Вярвам, че минералната вода ще ви се отрази добре, мисис Милацо — заговори окуражително Мае Бийчъм, когато влезе с придружителките си в павилиона Конгрес Спринг. — Ние сме възхитени от действието й, нали, Касандра?

— О, да, мамо — потвърди най-голямата й дъщеря. — Сара Еймс ми разказа, че след почивката в Саратога мигрената й окончателно изчезнала. Ако ми позволите една забележка, мисис Милацо, днес изглеждате ужасно изтощена. Повярвайте, две чаши минерална вода ще извършат чудо.

Филаделфия кимна със слаба усмивка на младата дама и майка й. В слепоочията й пулсираше тъпа болка. Ако двете не бяха дошли в стаята й още в осем сутринта, щеше да спи и досега. Съвсем беше забравила за уговорката. Четирите часа сън не бяха достатъчни да подобрят настроението й. Гневът й срещу Едуардо непрестанно нарастваше.

— Пристигнахме — обяви тържествено мисис Бийчъм и спря пред бара. — Три чаши — заповяда тя на едно от момчетата, които сервираха минералната вода, пременени със зелени престилки и шапки. Мисис Бийчъм проследи строго как момчето потопи големия черпак в извора с прясна вода и наля три чаши. След като ги постави на бара, тя му даде няколко монети, взе едната чаша и я подаде на гостенката си с доволна физиономия.

Филаделфия отпи предпазливо и миризмата на сяра я удари право в носа. Стана и лошо, закашля се и едва успя да преглътне.

— Е, да, трябва да мине известно време, докато свикнете — въздъхна мисис Бийчъм. — Все пак това е нещо като лекарство. Понякога си мисля, че не е зле да сипват вътре малко захар. Но ние сме възрастни хора и знаем какво е добро за здравето ни. Най-добре изпразнете чашата на един дъх.

Филаделфия не беше в състояние да последва майчинския й съвет. Бистрата течност се пенеше и миришеше на развалени яйца. Когато вдигна глава, тя проследи смаяно как майката и дъщерята изпиха противната течност с видимо удоволствие. Другите посетители на павилиона правеха същото. В голямото помещение с красиво резбован дървен таван, под от плочки и пъстри прозорци се бе събрала весела компания. Сигурно не идват тук само заради тази гадна вода, каза си сърдито Филаделфия.

— Синьора Милацо!

Още преди да е успяла да преодолее учудването си, тя се обърна и ледения поглед на Тайрън я свари напълно неподготвена.

— Добро утро, синьора — поздрави той и се ухили безсрамно. — Надявам се, че спахте добре след вчерашната богата на събития вечер. — Макар че думите бяха учтиви, злобните искри в очите му бяха недвусмислени. Тя знаеше много добре какво искаше да й каже — че беше видял голото й тяло на килима в салона.

Обзе я дълбок срам и тя затрепери с цялото си тяло. Чашата се изплъзна от безсилните й пръсти, падна на плочките и се пръсна на хиляди парченца.

— Господи, момичето има пристъп! — Викът на мисис Бийчъм достигна до нея много отдалеч, придружен от писъка на Касандра. Корава, безмилостна ръка я хвана за рамото и увеличи смущението й.

— Позволете… — Тайрън изтри с кърпичката си няколко капки вода от корсажа на роклята й — обиден, твърде интимен жест. Мисис Бийчъм шумно пое въздух. Ала Филаделфия не беше в състояние да се отбранява. — Само малка злополука — заяви той и прибра кърпичката в джоба си. — За щастие не се случи нищо лошо. — Едва тогава се обърна към мисис Бийчъм. — Лечебната вода явно не понася на братовчедка ми. Моля да ни извините. Ще я придружа до апартамента й.

— Братовчедка ли ви е? Е, в такъв случай… Предполагам, че вие знаете по-добре как трябва да се отнасяме към нея в подобни ситуации, мистър… — Мисис Бийчъм млъкна и погледна очаквателно Филаделфия. — Наред ли е всичко, мила моя?

— О, да — отговори с пресекващ глас Филаделфия. — Водата наистина не ми понесе… — Тя се опита да се освободи от Тайрън, но ръката му я стискаше немилостиво.

— Не бива да се безпокоите от един дребен пристъп на слабост, скъпа братовчедке — отбеляза студено той. — Никой няма да ви укори, ако се опрете на мен.

Това беше заповед, но поне й помагаше да запази част от достойнството си. Освен това се боеше, че ако не сложеше ръката си върху неговата, той щеше да я измъкне насила от павилиона. Затова се подчини и потрепери, когато усети сдържаната сила под ръкава на жакета. Поиска да се утеши с мисълта, че той е приятел на Едуардо, но не успя. Какво знаеше за нея?

— Желая ви приятно утро, дами — сбогува се учтиво той и я изведе от павилиона.

Щом излязоха навън, страхът й намаля. Ала нервите й бяха опънати до скъсване. Известно време вървяха мълчаливо през парка, после той посочи една пейка.

— Да седнем.

— Не. Искам да се върна в хотела.

— А аз си мислех, че предпочитате да разговаряме на обществено място, мис Хънт. — Значи знаеше истинското й име — и че не е съпруга на Едуардо. — Но когато една дама ме кани в апартамента си, никога не казвам не. — Подигравателният му смях я накара да седне веднага на пейката.

Едуардо ли му беше казал коя е тя? И какво искаше Тайрън от нея? Тя измери с изпитателен поглед високата, мършава фигура. Изглеждаше напрегнат, като човек, който е постоянно нащрек дали някой не се промъква зад гърба му с лоши намерения. Имаше вид на каубой, който винаги носи пистолет в колана. В Чикаго, особено когато докарваха говедата, Филаделфия беше виждала достатъчно каубои, познаваше ги и от снимките във вестниците. Пистолетите, винаги готови за стрелба, висяха на тесните хълбоци. Но този мъж беше много по-опасен.

Вместо да седне до нея, той вдигна единия си крак върху пейката, опря скръстените си ръце на коляното и се наведе към Филаделфия. Всъщност не беше нужно да заема тази сплашваща поза, защото ледените светли очи върху бронзовокафявото лице бяха напълно достатъчни да я сплашат. Тя и без това се чувстваше като обвиняема преди произнасянето на присъдата.

— Що се отнася до жените, винаги съм се възхищавал на вкуса на Едуардо — започна той. — Но вашата красота превишава многократно другите му завоевания.

Филаделфия се взираше безмълвно пред себе си, опитвайки се да не чува обидите. Май нямаше само да я осъди, ами веднага щеше да я екзекутира.

— Предприех дълго пътуване, за да помогна на Едуардо и да му покажа колко е бил заблуден.

— Мен ли имате предвид? — попита хладно тя. По дяволите, защо му даваше възможност за нови безсрамни забележки? Защото нямаше избор. Трябваше да се нагоди към него. Ако хората разберяха, че тя не е съпруга на Едуардо, щяха веднага да ги изгонят от хотела.

— Според мен мъжът нерядко бърка съчувствието с любовта.

— Съчувствие? И за какво има да ми съчувства Ед… мистър Таварес?

— А какво друго би могъл да изпитва към една красива млада дама във вашето положение? Баща ви е мъртъв, прогонили са ви от дома ви. Очевидно Едуардо се харесва в ролята на благородния рицар и се чувства задължен да ви спаси от трудното положение, в което сте изпаднали.

Защо знаеше толкова много?

— Едуардо ли ви разказа всичко това?

— А вие какво очаквахте? — попита провлечено той. — Или си мислехте, че ми е признал, че ще ви обича до края на дните си?

Точно това се беше надявала да чуе. Нима след нощната караница с нея Едуардо беше отишъл повторно в стаята на Тайрън?

— Нямам представа какво ви е говорил… Защо не ме просветите?

— Каза ми, че не ви е направил предложение за женитба. А след онова, което видях миналата нощ, бих препоръчал на жена във вашето положение да помисли много сериозно.

— Знам, смятате ме за безсрамна…

— Откровено казано, смятам ви за очарователна — отговори той, но комплиментът не разтопи леда в очите му. — Но може би се лъжа и вие сте доволна от сегашното си положение. Снощи видях смарагдите на китката ви. Според мен не е лоша компенсация за загубата на добродетелта ви. Все пак Едуардо е много богат и щедър. Смарагди, красиви рокли, луксозен хотел — вероятно трудно ще си намерите съпруг, който да ви предложи всичко това.

Филаделфия стана решително.

— Защо не ми кажете кратко и ясно какво искате от мен, мистър Тайрън?

Усмивката беше по-студена дори от погледа му.

— Напуснете Едуардо. О, да, той ви желае, но няма нужда от вас и скоро ще сложи край на тази връзка. В случай, че имате финансови проблеми, аз съм готов да ви обезщетя царски.

Странно… Защо този мъж, който очевидно я мразеше и презираше, й правеше такова предложение?

— Защо?

Той я гледаше изпод полуспуснатите си клепачи и й вдъхваше все по-силен страх — въпреки многото почиващи, които се разхождаха в парка.

— Знаете ли какво е саросю? — Тя поклати глава и той обясни, без да бърза: — Бразилски метис с индиански и португалски или испански предци и малко африканска кръв. За някои жени е все едно с кого спят. Но в Ню Орлиънс една жена с вашите качества никога не би омърсила полите си, като върви от същата страна на улицата с мулат, излязъл да се поразходи. Въпреки това сте станали любовница на един такъв мъж, мис Хънт. Значи аз ви правя услуга. По-добре е да си потърсите любовник в Саратога — можете да изберете, когото искате, със сигурност ще е по-добър.

Твърде шокирана, за да се чувства обидена, тя изсъска:

— И вие се наричате приятел на Едуардо? Що за човек сте, мистър Тайрън?

Той я хвана за брадичката и се наведе към нея.

— Аз съм опасен човек — за всички, които ми се изпречват на пътя, мис Хънт.

Тя го удари по ръката, събра полите си и избяга по алеята, следвана от любопитни погледи.

Тайрън я проследи с поглед, изпълнен с неохотно възхищение. Явно малката не беше толкова лесна за сплашване, колкото се беше надявал.

— Peste! — промърмори той. Ако разкажеше на любимия си за този разговор, Едуардо щеше да го удуши още преди залез-слънце.

Стомахът му се сви от вече познатата боязън. Откакто преди няколко месеца отпътува от Чикаго, той предчувстваше беда. Опасността дебнеше някъде извън обсега му на действие. Сега узна, че смъртният му враг Маклауд е още жив. Ланкастър и Уендъл Хънт не означаваха почти нищо за него. Ала новината за Маклауд показа, че правилно е преценил опасността. Естествено не беше случайност, че бе узнал тази новина от Едуардо, защото двамата бяха обвързани с мистична кръвна клетва.

Изведнъж той изпита странна тревога — щеше да загуби нещо скъпоценно, единствено по рода си. Тази красива млада жена щеше да му ограби най-важното в живота му, неоценимо като въздуха, който дишаше. Глупости… Никога не беше изпитвал потребност от нещо или някого. Да, уважаваше и обичаше Едуардо като никого другиго, но дали имаше нужда от него?

Тайрън тръгна бавно през парка. Цели седем години беше разчитал безусловно на Едуардо и беше имал пълното му доверие. Двамата знаеха, че в случай на нужда незабавно ще се притекат на помощ един на друг. Но ако Едуардо престъпеше клетвата, ако момичето означаваше за него повече от приятеля? Не, каквото и да станеше, Тайрън нямаше да се извини за думите, които й беше казал. Това беше честното му мнение. А ако Едуардо не искаше да го разбере — да върви по дяволите!

За съжаление тази мис Хънт е просто прелестна, помисли си мъжът и въздъхна. Нищо чудно, че беше завъртяла главата на Едуардо. Така му се искаше да я грабне в обятията си…

Тайрън спря и устните му се изкривиха в коварна усмивка. Може би трябваше да приложи по-меки методи, за да я примами в леглото си. Но тук щеше да възникне един малък проблем — ако я завладееше, ако я примамеше в леглото си дори за една-единствена нощ, Едуардо щеше да полудее от ревност. Значи трябва да го убедя, че идеята е била на

мис Хънт, не моя, каза си Тайрън. Освен това нито една жена не е в състояние да забие клин между мен и Едуардо, продължи да размишлява той. Имаме да изпълним важна задача и малката курва с лице на мадона няма право да се меси…

15

Филаделфия седеше в Грийт Публик Дайнинг Хол на Гранд Юниън Хотел и разглеждаше менюто. Най-голямата трапезария в света предлагаше места за хиляда и двеста души, обслужвани от двеста и петдесет цветнокожи келнери. Менюто беше от дванадесет ястия, между тях супа от caro, пушена сьомга, бифтек, паниран телешки мозък, омар с майонеза, студена шунка, всевъзможни зеленчуци, а за десерт различни торти, пресни плодове, ванилов сладолед и ядки. Върху снежнобелите покривки блестяха кристални чаши и сребърни прибори.

Филаделфия беше очаквала с нетърпение този обяд, но сега нямаше апетит. Дори изисканите ястия в менюто не можаха да привлекат вниманието й. Погледът на Едуардо, който седеше срещу нея, я пронизваше болезнено.

След като се върна от катастрофалната разходка с дамите Бийчъм в апартамента им, тя намери бележка от него, с която я канеше да се срещнат в един в салона. Облече се грижливо, избра специално за случая рокля от бял лен с красива шапка. Но той я огледа с такова равнодушие, че тя съжали за положените усилия. Явно още й се сърдеше за снощната караница. Измъчвана от чувство за вина, Филаделфия си въобрази, че вижда отпечатъка на ръката си върху бузата му.

— Е, какво ще поръчаш? — попита нетърпеливо той.

Тя се криеше вече пет минути зад картата с менюто и сега я пусна неохотно.

— Не съм гладна.

Едуардо промърмори някакво проклятие и изтръгна картата от ръката й.

— Тогава ще поръчам за двама ни. Би могла поне да се опиташ да изглеждаш като щастлива млада булка. Нали сме дошли да прекараме в този хотел медения си месец!

След ужасния предобед, особено след потискащата среща с Тайрън, нервите и бяха изопнати до скъсване.

— О, още ли играем театър? — изсъска отровно тя. — Мислех, че сме приключили.

— Какво ти става, за бога? Още ли се сърдиш за снощи? Нали ти се извиних? Какво още искаш?

— Истината. Кой си ти всъщност?

Едуардо вдигна учудено тъмните си вежди.

— Това някаква нова игра ли е, menina? Ако е така, знай, че не ми харесва.

Намеците на Тайрън я бяха тласнали към този въпрос. Тя побърза да смени темата.

— Искам да отида в Ню Орлиънс. Ще ме заведеш ли?

Едуардо дори не трепна.

— Не.

— Тогава ще замина сама.

— Не ставай глупава. Само ще си причиниш болка.

— Защо непременно искаш да ми попречиш да реабилитирам баща си? Или се опитваш да ме предизвикаш, защото се надяваш, че разследванията ми ще дадат лош резултат?

Едуардо вдигна бавно глава от менюто и принуди Филаделфия да срещне погледа му.

— Държиш се като разглезено дете, menina. Каквото си си наумила, трябва да стане. А ако някой се опита да ти попречи, изпадаш в пристъп на ярост. Макар че по природа не съм особено търпелив, аз ти пожертвах няколко месеца от живота си и се постарах да ти покажа, че трябва да погребем миналото. Знам, че си обичала баща си, но не можеш да го събудиш за нов живот. Вместо да мислиш за бъдещето, ти упорито отстояваш глупавите си желания, без изобщо да се съобразяваш с моите потребности.

Филаделфия чу в гласа му нещо като тъга и се смая. Той беше болезнено засегнат! Явно й беше казал нещо важно, но пълното значение на думите му остана скрито.

— Какво искаш от мен?

— О, но това са семейство Милацо! Позволявате ли да седна при вас?

Филаделфия вдигна глава и погледна в безцветните очи на Тайрън. Твърде гневна, за да изпитва страх, тя изсъска:

— Изчезвайте!

— Приятелката ти явно не ме харесва особено, Едуардо — отбеляза Тайрън, разтягайки нарочно нюорлианския си акцент. Едуардо само повдигна предупредително вежди. — О, да, забравих, Виторио и съпругата му — поправи се ухилено Тайрън, придърпа си един стол и седна. — Е, харесва ли ти брачният живот?

Вбесен от намесата, Едуардо вдигна рамене и се помоли Тайрън да запази приличие за пред хората.

— Много ми харесва. Ако държиш да чуеш мнението и на съпругата ми, трябва да попиташ нея.

— Вече говорихме за това. — Като видя смаяното лице на приятеля си, Тайрън попита невинно: — Значи тя е скрила от теб?

Смръщил чело, Едуардо се обърна към Филаделфия:

— Да. — Откакто беше напуснал леглото й в три часът през нощта, той избягваше да й говори.

— Тази сутрин се срещнахме в павилиона Конгрес Спринг — обясни тя и хвърли враждебен поглед към Тайрън.

— О, аз нямах представа, че пиеш минерална вода — отвърна Едуардо. По бузите й пропълзя предателска червенина и той разбра, че срещата не е била особено приятна. Но тъй като тя не беше сметнала за нужно да му каже, съчувствието му не мина границата на обичайното.

— Отидох с мисис Бийчъм и дъщеря й… — Как й се искаше да потъне в земята!

Кристалните очи на Тайрън се местеха небрежно между двамата.

— Очевидно има неща, които не знаете един за друг. Въпреки това имате много общи неща… Например, синьора, знаехте ли, че вашият съпруг и аз от години търсим някой си мистър Маклауд?

— Какво? — пошепна объркано тя.

— Млъкни, Тайрън! — изсъска Едуардо.

— Добре, но тогава ти трябва да й кажеш. — Тайрън изобщо не се стараеше да скрие злобата си.

— Да, моля те… — Филаделфия докосна ръката на Едуардо. — Какво иска да каже той?

— Иска да те ядоса, menina. И ако не затвориш красивата си уста, ще успее.

Вбесена, тя оттегли ръката си.

— Не се дръж с мен така снизходително! Като че ли съм…

— Купена стока? — прекъсна я цинично Тайрън. — Но защо се отклонихме от темата? Както чух, вие също се интересувате от Маклауд.

— Точно така, аз…

— Не ставай глупачка, menina! — изфуча Едуардо и се обърна към Тайрън. Гневът му беше достатъчно силен, за да го тласне към действия, които щеше да преживее само един от двамата. — Днес подлагаш търпението ми на тежко изпитание.

Очите на Тайрън бляскаха като живак.

— Ако си решил да ме предизвикаш, амиго, аз съм винаги готов. Синьора Милацо, аз ще ви помогна да намерите Маклауд. Както ми съобщи Едуардо, вие вече знаете, че той е в Ню Орлиънс. Ако желаете, ще ви отведа там.

Едуардо скочи и едва не преобърна стола си. Сграбчи грубо ръката на Филаделфия и я издърпа от стола.

— Ела с мен! Веднага!

Решена да се брани, тя издърпа ръката си.

— Ще дойдеш ли с мен в Ню Орлиънс?

— Не! — процеди през зъби той.

Тя се обърна към Тайрън и забеляза, че той се наслаждаваше на трудното положение, в което беше изпаднал Едуардо. Това я стресна, но тя беше длъжна да спази клетвата, която беше дала на гроба на баща си.

— Наистина ли сте готов да ме отведете в Ню Орлиънс? Заклевате ли се?

Тайрън кимна.

— Утре ще бъда готова за път.

Едуардо пусна ръката й и тя вдигна поглед към него. Изражението на лицето му я свари напълно неподготвена: то изразяваше гняв, наранена гордост, съчувствие и едно напълно ново чувство — неприкрит страх.

В продължение на няколко секунди той й позволи да надникне в дълбините на душата му, после арогантно отметна глава назад и изписа на лицето си студено презрение.

— Не всички мъже са глупаци като мен! — Без да каже дума повече, той й обърна гръб и се втурна към изхода. Това означава окончателно сбогуване, разбра Филаделфия и остра болка прониза сърцето й.

Понечи да стане, но коравите пръсти на Тайрън стиснаха китката й.

— Не бива да го следвате. Знам на какво е способен, когато е в това настроение. Оставете го сам с мислите му, така ще се вразуми по-бързо.

Той видя дълбоката омраза в очите й и изпита болка. Усети и страстта, която се криеше зад цивилизованата фасада, и потръпна. Колкото по-дълго я наблюдаваше, толкова по-силно ставаше възхищението му — и толкова по-добре разбираше заслепението на Едуардо. Очевидно бразилският му приятел не беше намерил в нея само временно развлечение. Тя го беше омагьосала, беше на път да завладее душата му. Какво щастие, че момичето беше твърде наивно, за да проумее с каква власт разполага. Това му даваше значително предимство. Той освободи бавно китката й, но не оттегли ръката си.

— Аз ще ви отведа в Ню Орлиънс, както обещах. И каквото и да ви е предложил Таварес, готов съм да ви дам същото.

Филаделфия издърпа ръката си и я скри в скута.

— Аз съм способна сама да се грижа за себе си, мистър Тайрън. Имам нужда само от вашата закрила, нищо повече.

— Тук възниква един малък проблем — отвърна с усмивка той и се облегна назад. — Прозвуча така, като че ме ангажирате да ви работя. Но не попитахте за цената.

Филаделфия не беше помислила за това. Мислите й бяха в хаос, но трябваше бързо да ги овладее.

— Вие също търсите Маклауд. Едуардо ви е казал, че той живее в Ню Орлиънс, а това ми се струва странно — освен ако той не е сменил името си, а вие не знаете как изглежда. Мисля, че ще ме отведете в Ню Орлиънс, защото имам информация, която ви интересува.

— И какво е тя?

— Аз знам как изглежда Маклауд — обясни просто тя.

Тази забележка го смая дотолкова, че й позволи да стане и да се оттегли. Той седя дълго, загледан след нея, докато тя прекосяваше

голямата зала. Турнюрът й се полюляваше изкусително и будеше желанието му. Явно мис Хънт беше отгатнала тайните му мисли. При това обаче беше пропуснала нещо много важно: той искаше да я раздели завинаги от приятеля си. Тя бе обявила, че ще тръгне с него за Ню Орлиънс. Това беше свободно взето решение — Едуардо не можеше да го отрече. Там щеше да намери начин да я вкара в леглото си и когато Едуардо преживееше първия шок от изневярата й, непременно щеше да разбере, че приятелят му е бил напълно прав да постъпи така, за да го спаси от глупавите жени. Повечето са неверни като улични котки, каза си презрително Тайрън, а другите са прекалено капризни, за да заслужават сърцето на един истински мъж.

Изведнъж той избухна в луд смях, който стресна гостите от съседните маси и привлече загрижени келнери.

Ню Орлите, август 1875 година

— Allez-vouz-en! Allez-vouz-en!

Крясъкът изтръгна Филаделфия от обятията на съня и сърцето й заби ускорено. Някой я бе повикал! Едуардо? Отначало не можа да разбере къде се намира. Лежеше в легло с балдахин, на който бяха окачени мрежи против москити. После споменът се върна и добре познатото съжаление спря дъха й. Беше напуснала Бел Монт и Саратога. Тъмната глава на Едуардо вече я нямаше на възглавницата до нея. Тя беше дошла с Тайрън в Ню Орлиънс.

Миналата вечер бяха влезли в града след едноседмично пътуване — първо с влака от Ню Йорк до Сейнт Луис, после с параход надолу по Мисисипи. Без да помоли Филаделфия за разрешение, Тайрън я отведе в своя дом. Твърде уморена, за да протестира, тя се скри в определената й стая и рухна в леглото.

Преди повече от седмица Едуардо събра багажа си и напусна Гранд Юниън Хотел посред нощ, без да остави вест за Филаделфия. Пленница на гнева и страха, тя седеше и се взираше в стената на спалнята си, докато не се появи Тайрън. Привидно спокоен, той потвърди, че Едуардо си е отишъл. Ала във въпросите му прозираше загриженост. И той като нея искаше да знае къде е заминал Едуардо и какво замисля.

— Allez-vouz-en! Ventre a terre!

Филаделфия скочи и вдигна мрежите. Пронизителният крясък идваше някъде от чуждата стая. Облени от утринната светлина, блестяха полирани мебели, варосаните стени бяха снежнобели като спалното бельо.

— Allez-vouz-en! Chien mechant! Merde!

Странно акцентираният френски премина в неразбираемо грачене.

Кой беше прогонен и от кого? Филаделфия бързо напъха краката си в сатенените чехли, облече халата си и обиколи стаята. Отвори стъклената врата, която извеждаше в галерията, и излезе в непознатия свят.

Под парапета се виждаше вътрешен двор, в средата на който се издигаше прекрасен фонтан. Макар че стоеше в сянка, тя усещаше влажния, топъл дъх на Мисисипи върху кожата си, задушната жега на късното утро. Около настлания с плочки двор избуяваха тропически растения. Някои от тях се катереха по тухлените зидове, а по стройните стъбла на разцъфтелите дървета се виеха дебели лози. По някои храсти се виждаха яркочервени и златножълти цветове, между тях се развяваха дълги зелени папрати. Зад гъстата растителност се виждаха очертанията на други сгради. До ушите й достигна далечна глъчка, усети и миризма на кухня.

— Allez-vouz-en!

Викът прозвуча съвсем наблизо. Тя се обърна, огледа се объркано и изведнъж избухна в смях.

В ъгъла на галерията висеше кафез. Едър жълто-зелен папагал надничаше недоверчиво между решетките, а когато тя отиде при него, наклони глава встрани. Зяпна я с едно искрящо око и изкряка:

— Crosse bete, vaten!

— Кого наричаш голям глупак, смешна птицо? — попита укорително тя и отново се засмя. Наклони глава като него и присви едното си око. — Аз пък си имам прекрасна сламена шапка и мисля да си взема някои от перцата ти, за да я украся.

Очевидно папагалът разбра, че го заплашваха, защото се отдръпна назад и закрещя оглушително.

— Добре дошла във Вийо Каре, мис Хънт. Надявам се, че спахте добре.

Този път поне позна гласа — също така плашещ. Но вече знаеше какво може да се очаква от него. Тя се обърна бавно към другия край на галерията, където стоеше Тайрън. Вероятно беше излязъл през една от съседните врати. Дали през цялото време я беше наблюдавал? Или разговорът й с папагала го бе привлякъл навън?

— Добро утро — поздрави тя с възможно най-неутрален тон.

Облегнат на парапета, той въртеше между пръстите си цигара. Носеше наполовина разкопчана риза с навити ръкави, черен панталон и ботуши. Без да иска, тя се загледа в загорелите от слънцето гърди, покрити с къдрави червеникави косъмчета, и ги сравни с копринено гладката, доста по-тъмна кожа на Едуардо. Очевидно огледът й продължи прекалено дълго, защото Тайрън избърса една капчица пот от гръдта си — дразнещ жест, който я накара смутено да сведе очи. Устните му се опънаха в слаба усмивка.

— Скоро ще свикнете с нашия необичаен начин на живот, мис Хънт. Ню Орлиънс е много стар град. — Той се запъти към нея и ботушите му проскърцаха. — Тук стават неща, които другите американци не могат да си представят дори насън. А който търси особени забавления, ще намери в нашия стар град всичко, за което жадува сърцето му. — Той спря плътно пред нея и протегна ръката с цигарата. Със свободните си пръсти повдигна брадичката й. — Ние вярваме еднакво пламенно и в светците, и в грешниците.

Макар че се отдръпна от докосването му, тя успя да запази хладното си изражение.

— Аз предпочитам светците, мистър Тайрън. А сега ви моля да ме извините…

Той опря ръка в стената и й препречи пътя.

— Бягате ли от мен, мис Хънт?

— Може би — ако ми давате основание да го сторя.

Погледът му обходи отворения халат и спря на гърдите, които се очертаваха ясно под тънката памучна нощница.

— Да, вероятно трябва да очаквате подобно нещо.

Тя устоя решително на импулса да затвори халата си или да го избута и да избяга, макар да вярваше, че той ще чуе лудото биене на сърцето й.

— Преди да отпътуваме от Саратога, вие ми обещахте да стоите на разстояние. Бях готова да ви повярвам. Ако сте променили

мнението си, аз ще напусна веднага тази къща.

Той наблюдаваше с нарастващо възхищение как гърдите й се повдигаха и спускаха все по-бързо. От страх ли? Или я вълнуваха по-силни чувства? Той захвърли цигарата си в двора и посегна към нея. Това я свари напълно неподготвена. До края на живота си щеше да се пита защо просто не изпищя. Може би защото беше попаднала в неловка ситуация — и защото беше излишно. Но защо не се опита да се брани от ръцете, които обхванаха раменете й и притиснаха гърба й към стената?

— Querida — пошепна дрезгаво той и докосна внимателно косата й. Ала остро изсеченото тясно лице не изразяваше мекота — само пламтяща страст, а кристалните очи изискваха безусловна капитулация. Връхчето на палеца му се плъзна към ъгълчето на устата й, където потрепваше мускулче. — Каква мека кожа — продължи той и видя как кръвта заля бузите й. Кога за последен път беше срещнал жена, която се изчервяваше? Много, много отдавна. Ръката му бавно се плъзна към хълбока й и го притисна към тялото му.

— Не! Не бива… — Филаделфия направи опит да го отблъсне. Другата му ръка се плъзна от бузата към шията й. Пръстите съвсем леко притиснаха адамовата ябълка.

— Само една целувка.

Твърде уплашена, за да окаже сериозна съпротива, тя остана неподвижна. Устните му се плъзнаха по устата й, но тя простена измъчено и се разтрепери. Тогава той я целуна болезнено и изискващо.

Стиснала здраво зъби, Филаделфия не допусна езика му навътре. Но той не й позволи да го спре, хвана брадичката й, преви главата й назад и заби зъби в долната й устна. Тя пое мъчително дъх и езикът му изпълни устата й.

Ръцете й напразно блъскаха гърдите му. Отчаяна, тя се опитваше да се освободи. Ала той изобщо не забелязваше усилията й. Вдигна я във въздуха, притисна я по-силно към стената и засмука гърдите й, които прозираха през тънкия плат на нощницата. Изпъшка блажено и захапа жадно тъмното зърно. Филаделфия се отбраняваше с всички сили, изпълнена с ужас от мъжката му сила и собствената си безпомощност. След известно време той я пусна на земята и устата му отново завладя нейната.

Този път не я целуна властно, а нежно и подмамващо, опита се да я утеши за болката, която й беше причинил, и да й дари радост. Тиха въздишка до устните му показа, че тя се е покорила. Той я привлече нежно към себе си и продължи да я целува, докато му се наложи да обуздае силните си емоции. Той — не тя. Изведнъж той вдигна глава и я погледна като чужда.

Лицето й пламтеше в треска. В очите й светеше безумен страх. По бузите й имаше следи от сълзи. На долната устна блестеше капчица кръв, която той облиза. После почти сърдито отстъпи назад.

Merde! Защо се бе поддал на страстта? Той беше изкусителят, тя плячката. Никога досега не беше допускал чувствата да вземат връх, камо ли пък плътското желание. Но тази жена го бе целунала с невинно любопитство, което го направи едва ли не жертва. Колко мека и топла беше — а вкусът й беше като на ухаеща пролет. Отдавна не беше вкусвал такава чистота. И искаше още.

На лицето му изгря усмивка и той протегна ръка да помилва бузата й. Но тя потръпна, като че я бе ударил.

— Моля ви, не!

Той се дръпна рязко назад, сякаш бе получил плесница. Тя май си мислеше, че иска да я изнасили! Или също като него размишляваше как ще реагира Едуардо, ако узнаеше за това малко произшествие? Заради нея се беше скарал с най-добрия си приятел. Никога не биваше да забравя това. Тази малка уличница се беше намесила и заплашваше партньорството им. Ако я прелъстеше, сигурно щеше да плати много по-скъпо, отколкото заслужаваше един час между стройните й бедра. Той я доведе в Ню Орлиънс, за да се възползва от нея. Щом намереше Маклауд, щеше да я пусне да си върви. И Таварес трябваше да направи същото.

В погледа му блесна злоба. Сега искаше да я нарани, да я прогони от опасната емоционална зона, в която несъзнателно беше влязла. Мушна ръка между бедрата й и се изсмя тихо, когато тя се стресна от обидния жест.

— Ако ме предизвикате още веднъж, querida, няма да се отървете толкова лесно. — Той оттегли бавно ръката си, без да си признава, че му е безкрайно трудно. — Аз спя отсреща, само на шест стъпки от вашата врата. Не бъдете прекалено горда, за да ме посетите — и да

получите онова, за което копнеете. — Той се отдалечи бавно по галерията и изчезна в стаята си.

Скрила лице в ръцете си, Филаделфия политна към стаята си. Влезе в хладното помещение, където беше прекарала нощта, и се облегна изнемощяла на вратата. Изведнъж светът се бе превърнал в кошмар. Мъжът, чиято закрила беше приела, не заслужаваше доверието й. Едуардо се бе опитал да й отвори очите, а тя въпреки това бе тръгнала с Тайрън, защото можеше да послужи на целите й.

Тя напълни легена с вода, напръска горещото си лице и се опита да измие целувките на Тайрън. После се изтри енергично с кърпата, като че ли можеше да изтрие лошия спомен. Въпреки това не можеше да мисли за нищо друго. Когато усети парене по кожата, се върна до леглото. Взря се с невиждащ поглед в слънчевата светлина, която рисуваше причудливи шарки по пода. Тя го бе пожелала! За няколко секунди разумът беше победен от тъмната сила в душата й, от любопитния въпрос какво би било да лежи в обятията на Тайрън. И той го знаеше. Беше го прочела в очите му. Той се държа брутално, за да й покаже собствената й слабост. Още първия път й бе казал, че е опасен мъж. Сега му вярваше.

Опита се да си внуши, че й липсва Едуардо. Самотното й тяло копнееше за него и Тайрън бе съумял да се възползва от копнежа й. Странно — желанието не отслабваше. То бе придобило собствен живот и се изплъзваше от контрол.

Тя опозна една нова страна от същността си. Някъде дълбоко в нея дремеше дива, необуздана страст, престъпно лекомислие, което невинаги можеше да укротява. Тази необузданост я накара да напусне Саратога с Тайрън, макар че трябваше да изчака връщането на Едуардо и да го помоли за прошка. Естествено тя никога не би влязла доброволно в леглото на Тайрън. Той трябваше да я изнасили. Ала обезпокояващата мисъл, че бе пожелала целувката му, не можеше да бъде прогонена. Никога вече нямаше да се отнася така наивно към страстта.

Тя обичаше Едуардо. Там беше разликата. Затова го бе приела с отворени обятия — и затова щеше да отблъсне Тайрън. Даже ако й беше съдено никога вече да не види Едуардо Таварес — тя го обичаше.

— Ти си пълна глупачка, Филаделфия Хънт! — прошепна задавено тя. — Проклета глупачка!

Късното следобедно слънце беше залязло зад града, но задухата все още висеше над тесните улички в квартала Вийо Каре. Пред отворените врати стояха групи мъже, разговаряха за старите и новите времена и чакаха горещината да намалее, за да се върнат в къщите си. Някои се смееха и размахваха ръце, когато минаваха музиканти с инструментите си под мишница. И този петък вечер от танцовите зали за бедните и богатите щеше да зазвучи весела музика, както всеки път в края на седмицата.

— Къде е празникът? — извика един от мъжете към музикантите.

— Горе, на Ченъл стрийт — гласеше отговорът.

— Американски празник… — промърмори мъжът, който беше попитал и се изплю в праха пред краката си. След войната американците притежаваха най-хубавите къщи и големите пари.

Официално бяха ангажирани петима музиканти. Шестият беше предложил услугите си безплатно и тъй като беше нов в града, наскоро слязъл по реката от Батън Руж, другите го приеха радушно в оркестъра. В десетилетието след войната беше трудно да се намери работа. Но сега положението се подобряваше, а както хората знаеха от опит, радостта беше по-голяма, когато беше споделена. В кухнята на американеца, за когото щяха да свирят тази вечер, хранеха много добре и всеки щеше да получи по петдесет цента за шест часа изпълнения. Шестият беше като добра поличба — особено като разбраха, че владее испанска китара. Твърде малко gens de couleur бяха ходили в Европа, за да изучат това изкуство от истински майстори като тези петимата. Тъй като бяха получили добро образование, те се смятаха за най-добрите музиканти в града. Обикновено не допускаха други музиканти в групата си. Но този Мануел беше доказал, че свири прекрасно. Жалко, че носеше превръзка на окото си. Въпреки това изглеждаше достатъчно красив и видът му със сигурност нямаше да обиди дамите.

В края на френския квартал музикантите се качиха на тролейбуса и потеглиха на север. През цялото време разговаряха оживено и се смееха. Само новият член на трупата седеше отделно, потънал в мислите си. Но те не му се сърдеха. Още не беше станал един от тях. Трябваше му време, за да свикне, и те бяха готови да му го дадат. Щом

стигнаха до целта, те направиха сериозни лица, блясъкът в очите им угасна и забързаха към входа за слугите, откъдето обикновено влизаха.

Филаделфия разглеждаше замислено отражението си в огледалото и навиваше една златна къдрица около ухото си. Вече не помнеше какъв беше естественият цвят на косата й. Брюнетка, блондинка — никога ли нямаше да изглежда отново такава, каквато я беше създал бог?

— Мосю ще ви хареса — заяви Пулет и се ухили широко. — Казват, че руса жена прави огън в панталоните на джентълмените от Наулинс.

Филаделфия се направи, че не е чула коментара. През ума й мина мисълта, че вече свикваше да я смятат за курва. Вероятно Тайрън ми влияе, каза си тя и се усмихна горчиво. На обед беше оставил до чинията й покана и я беше попитал дали би желала да го придружи на едно соаре. Тя прие поканата само защото й даваше възможност да се запознае с местни хора и да се осведоми за Маклауд.

— Моля, извадете от шкафа черната ми рокля. Мосю Тайрън подчерта, че вечерята е официална.

Пулет поклати решително тъмната си глава.

— Мистър вече избрал ваш тоалет, мадмоазел — заяви тя, отвори гардероба и показа гълъбовосиня рокля с волани и копринени розички на деколтето.

— Не. Предпочитам собствената си рокля.

Вместо да отговори, Пулет вдигна рамене и извади синята рокля от гардероба.

— Е, добре, тогава ще му съобщя решението си сама. — Филаделфия излезе в галерията и се запъти към стаята на Тайрън. Почука енергично на вратата и едва когато той отвори, че сети, че пак беше действала необмислено.

— Какво има? — Във вечерния здрач очите му святкаха като сребърни монети. Носеше фрак с бяла вратовръзка, копчетата на маншетите му бяха от перли. — Защо не сте готова? Тръгваме след две минути.

— Предпочитам собствената си рокля — отвърна хладно тя.

— По дяволите, искам да ви видя в синята! — изсъска ядно той и затръшна вратата под носа й.

Филаделфия стисна здраво зъби. Разумът се бореше с гнева. Трябваше да бъде по-внимателна с този мъж. Ала гневът победи.

— Тогава няма да дойда! — изкрещя тя и зачака избухването му. Дали щеше да я хвърли през парапета в двора или само да я изнасили? Минаха две секунди. Четири. Шест. Десет. — Не ме ли чухте?

Когато вратата се отвори с трясък, тя отстъпи уплашено назад. По-добре сама да се хвърли през балкона, вместо да го остави да я изнасили. Високият, тънък силует се очерта пред запалената лампа в стаята му.

— Помолихте ме да намеря един човек. Точно това се опитвам да направя. Дори вие се сетихте, че Маклауд живее в Ню Орлиънс под фалшиво име. Тази вечер партито е за богати американци и аз се надявам, че той ще бъде между тях. Мислех, че ще пожелаете да говорите с него, преди да го убия.

— Вие сте го издирили, нали? — попита задъхано тя. — Не, не искам да го убиете.

— Но аз няма да го убия заради вас. Имам свои причини да го мразя.

— Не ви разбирам…

— Знам. Облечете се или ще ида на соарето без вас.

Филаделфия се върна бързо в стаята си.

— Хайде, Пулет, дайте синята рокля! Няма да му позволя да иде на партито без мен!

След двадесетина минути каретата на Тайрън зави от Ченъл стрийт в една тясна частна уличка, нареди се зад чакащите превозни средства, които се точеха бавно към едноетажната, ярко осветена тухлена къща.

— Искам да запомните две неща, мис Хънт — заговори бавно Тайрън и погледна пронизващо спътницата си. — Тези хора ме познават като мосю Телфор. Това е деловото ми име.

— С какво всъщност се занимавате?

— Памук в Америка и Италия. Ако обичате, затворете красивата си уста и ме слушайте. Второ — вие сте Филаделфия Хънт, сираче и отскоро моя подопечна.

— Много съм стара, за да се намирам под нечия опека.

Той се наведе и дръпна воланите на синята рокля.

— Може би искате да ви представя като своя любовница? Това повече ли ви харесва?

— Най-добре би било изобщо да не споменавате името ми. Защо да ме свързват с вас? Защо да играем театър?

— А аз си мислех, че обичате подобни драми — отвърна той и помилва гърдите ѝ. Когато тя се отдръпна отвратено, усмивката му стана още по-широка. — Във всеки случай Едуардо много ги обича. И Маклауд също. Живял е повече от година в Ню Орлиънс, под носа ми, без да го разбера. Мислех, че е мъртъв. От друга страна пък, това е голям шанс, не намирате ли? Да убиеш един мъж два пъти!

Филаделфия едва успяваше да прикрие страха си от ледените студените очи.

— Защото никога не съм виждал лицето му. Тази вечер ще се изправя пред него за първи път в живота си.

— Не разбирам…

— Вече го казахте. Започвате да ми досаждате. Нищо чудно, че Едуардо ви понасяше само когато лежахте по гръб…

След минута каретата спря пред входа и Филаделфия въздъхна облекчено. Цветнокож вратар в черен фрак и бели ръкавици отвори вратичката и тя усети ръката на Тайрън под лакътя си.

— Не забравяйте кой съм — пошепна в ухото ѝ той. — Или ще съжалявате.

— О, да, познавам ви — изсъска тя. — Майките плашат децата си с вас.

— Това е по-близо до истината, отколкото предполагате. Добре — а сега да потърсим жертвата си.

16

В къщата на полковник Карлос цареше невероятна блъсканица. Потискащата горещина не беше попречила на гостите да се представят в най-новите си дрехи. Докато вървеше през залата под ръка с Тайрън, Филаделфия виждаше навсякъде сатен, коприна и дантели според най-новата парижка мода.

Жените размахваха трескаво ветрилата си. Синята рокля беше като слама върху тялото на Филаделфия. В пансиона я бяха научили, че дамите никога не се потят. Но в този момент беше уверена, че лицето й блести като червена лампа. Всички врати бяха отворени, за да пропускат вечерния бриз откъм реката, но от това нямаше особена полза. През август Ню Орлиънс не беше подходящ за мода и екстравагантност.

— Вървете с мен! — заповяда Тайрън, когато влязоха в първия салон. Побутна я доста грубо и я поведе към мраморната камина, която владееше една цяла стена. Филаделфия се огледа с интерес и установи, че решетката беше махната и в отвора бяха наредени саксии с герании. Цялото помещение беше пълно с цветя и малки плодни дръвчета, донесени направо от разсадника.

Тайрън се поклони учтиво пред двойка на средна възраст.

— Добър вечер, полковник Карлос.

— О, Телфор! Не знаехме, че сте отново в града. — Полковникът разтърси ръката му с добродушна усмивка.

— Току-що се върнах — обясни Тайрън и се обърна към съпругата на полковника, крехка дама с безупречен тен и вдигната на старомоден кок тъмна коса. — Мисис де Карлос… — Той поднесе ръката й към устните си. — Прекрасна както винаги.

В черните й очи светнаха дръзки искри, особено когато се обърна към Филаделфия.

— А вие сте били зает… както винаги. Ще ни запознаете ли?

— О, разбира се. Позволете да ви представя мис Филаделфия Хънт от Чикаго. Моя кръщелница.

Полковникът и съпругата му зяпнаха смаяно. Мисис де Карлос се овладя първа.

— Точно на вас ли намериха да поверят настойничеството над една млада дама?

— Мария! — проговори предупредително полковникът и се усмихна бащински на Филаделфия. — Жена ми искаше да каже, че сме много учудени, дето мистър Телфор е поел още една отговорност. Той е много зает човек и рядко се задържа в града повече от три седмици. — Челото му се намръщи, в очите му се появи несигурност. — Предполагам, че след като сте поели грижата за мис Хънт, това ще се промени, нали, мосю Телфор? Племенница ли ви е тя?

— Не. Дъщеря е на един наскоро починал делови партньор. Естествено аз не съм от хората, които често вършат подобни благодеяния… — Той се усмихна злобно, сякаш бе пуснал шега, която разбираше само той. Поне с такова впечатление остана Филаделфия. Тя хвърли бърз поглед към полковника и съпругата му и разбра, че и те бяха помислили нещо подобно. Тайрън си играеше с всички хора. И никой не знаеше защо.

Обзета от дълбоко съчувствие към смутената млада жена, Мария де Карлос сложи меката си ръка на рамото на Филаделфия.

— Ще дойдете ли с мен? Щом ще живеете в нашия град, трябва да ви въведа официално в обществото.

— Не е нужно — възрази властно Тайрън. — Ние с мис Хънт едва започваме да се опознаваме. По-късно ще я запозная и с други хора. — Той направи кратък поклон и бутна Филаделфия към изхода.

— Е, какво ще кажеш?

— Откровено казано, имам чувството, че котката не се е отказала да лови мишки — въздъхна полковникът. — Ако Телфор не се усмири, младата дама скоро ще си пожелае да е попаднала в дом за сираци. Красиво момиче, нали? Никога не бях виждал толкова прекрасни руси коси.

— И аз… — Мария присви очи. — Мислиш ли, че…?

Полковникът енергично поклати глава.

— Телфор е доста своеволна личност, но дори той не би си позволил да доведе такава жена в един уважаван дом. — Ала скептичният поглед на жена му го накара да проследи с по-голямо внимание двойката, която тъкмо влизаше във втория салон. Там беше

бюфетът. О, не, каза си отново той и се възхити на прекрасната стойка на мис Хънт. Момичето явно произхождаше от изискан дом. Но може би трудностите тепърва предстояха. — Целият град знае, че Телфор обича жените. Това означава, че трябва колкото се може по-скоро да намери компаньонка за това мило момиче, иначе обществото ще го отхвърли.

Тайрън знаеше какво говорят полковникът и съпругата му, но не го беше грижа.

— Искате ли нещо за пиене? — попита той и поведе Филаделфия към бюфета. — Изглеждате доста… сгорещена. Да бъда проклет, ако допусна да се строполите в безсъзнание в краката ми.

— Колко очарователно се изразявате! — Вбесена от дързостите му, тя забрави страха, който я възпираше. — Няма съмнение, че полковникът и съпругата му ме сметнаха за новата ви любовница. Подопечна, каква глупост! Защо не им казахте истината!

— Изберете си питие, querida — предложи развеселено той, — преди да съм приложил други методи за успокояване на нервите ви.

Филаделфия огледа гарафите на масата, зад която стоеше прислужник, облечен в черно. За дамите имаше охладени тропически сиропи, лимонади с бадемово мляко, оранжади и минерална вода за джентълмените различни вина и западноиндийски сортове ром, освен това за американския вкус уиски с мента и парченца лед.

— Лимонада — поръча тя и си спомни с копнеж за лимоновия сок, който Едуардо всяка сутрин беше размазвал върху косата й, за да я изсветли. Едуардо! Къде ли беше сега? Дали някога щяха да се срещнат отново? Той… дали изобщо искаше да я види?

— Ето, пийте.

Тя погледна смаяно чашата, която й подаваше Тайрън.

— Но аз… не исках това. Какво ми давате?

— Уиски, по дяволите! — промърмори той. — Имате спешна нужда от нещо силно. Но пийте внимателно.

Филаделфия отпи голяма глътка. Сладкият аромат с вкус на мента й хареса, но когато алкохолът опари гърлото й, не можа да си поеме дъх.

— Още една глътка! — заповяда Тайрън. — Розовите ви бузки много скоро ще привлекат Маклауд.

Лицето й побледня.

— Тук ли е той?

— Да — или скоро ще дойде. Хайде, мис Хънт, стегнете се и се огледайте за него. Обиколете салоните, но за бога, не говорете с полковник де Карлос и жена му! За съжаление не умеете да лъжете. — Без да каже дума повече, той я остави сама и се отдалечи.

Обидена и заедно с това облекчена, тя взе чашата с лимонада, която й поднесе келнерът, и се запъти бавно към верандата. От тази посока се чуваше музика. Облегната на парапета, тя разгледа грамадната градина на къщата. В креолските къщи на Вийо Каре имаше само малки вътрешни дворове, но Гардън Дисткрикт носеше името си с пълно право. Между стари дъбове, цветни лехи и розови храсти минаваха широки алеи, а точно под верандата свиреше малък оркестър. На моравата бяха поставени десетина маси под голямо платнище на ивици. Слугите носеха нагоре по стълбите табли със сребърни прибори. Явно сервираха вечерята в градината. По клоните на дърветата висяха хартиени фенери и хвърляха пъстри светлини върху двойките, които танцуваха на плочника.

Филаделфия остави чашата си и се опря на парапета, за да чуе по-добре испанската серенада. Живият ритъм беше създаден само за танци. В увличащата мелодия се примесваше весел смях. Когато очите й свикнаха с мрака, тя видя блещукащите в сенките на дърветата копринени поли. Очевидно немалко двойки предпочитаха да се усамотят в градината. Филаделфия въздъхна тихо и си представи романтичните моменти, които беше прекарала в обятията на Едуардо.

Изведнъж музиката замлъкна. Последваха ръкопляскания. Китаристът се поклони и засвири меланхолична мелодия. Отначало музиката беше тиха и нежна, после зазвуча все по-страстно. Филаделфия слушаше като замаяна. Копнежът й по Едуардо растеше с всяка минута. Пръстите на китариста сякаш галеха струните на инструмента. Една сълза се отрони от окото й и тя не я изтри. Беше съвсем сама в този край на верандата — сама с прекрасната, толкова близка на сърцето й мелодия.

Изведнъж тя разбра. Напълно уверена в прозрението си, събра полите си и хукна надолу по стълбището. На подиума стояха шестима млади мъже, лицата им бяха в сянка. Двамата бяха с цигулки, един свиреше на чело, четвъртият седеше пред малко пиано, петият беше с банджо. Но Филаделфия потърси лицето на шестия музикант. Застанал

зад другите, той се криеше в най-дълбоката сянка и представляваше само размит мъжки силует в бяла риза. Ала тя познаваше песента. Макар че я бе чула един-единствен път, знаеше, че никой не може да я изпълни по същия начин.

Останала без дъх, тя зачака изпълнението да свърши. Не се присъедини към ръкопляскания та, не посмя да излезе от сянката на верандата — изпълнена със страх, че се е излъгала. Но знаеше, че е невъзможно да се заблуди. Музикантът не каза нито дума, но тя чу похвалите на другарите му и видя как един след друг стиснаха ръката му.

Най-после музикантите станаха, за да се поразтъпчат и да пият по нещо, и излязоха под светлината. Горчиво разочарование сви сърцето й. Все цветнокожи — от светъл карамел до тъмен мед. Тя си припомни как, докато я обличаше, Пулет й бе разказала, че на соарето ще свири най-добрият мулатски оркестър на Ню Орлиънс. Успя да види за малко лицето на китариста и забеляза, че едното му око беше скрито зад превръзка. Ослепена от сълзи, тя побърза да се отдалечи.

Докато вървеше покрай танцуващите двойки, тя се радваше, че никой не я познаваше и не й обръщаше внимание. Мина зад раираното платнище и навлезе в тъмната част на градината, където растяха бананови дървета и розови храсти. Спря в сянката на един грамаден дъб, облегна се на грапавото стъбло и даде воля на сълзите си.

Отначало чуваше само свиренето на щурците и собственото си хълцане. После се приближиха стъпки, приглушени от тревата. Филаделфия не се помръдна, надявайки се, че испанският мъх, който висеше от клоните, ще я скрие. Когато изпращя счупен клон, тя се стресна и се опита да се прикрие зад стъблото.

Сигурно Тайрън я търсеше. Какво ли щеше да й стори, като я видеше тук — далече от светлината, от семейство де Карлос и гостите им? След онази огнена целувка бяха минали два дни. Той не я докосваше, само наблюдаваше поведението й, проявите на страх, изпълнен с подигравка и триумф. Боже, как го мразеше… Ако не я беше накарал да го последва в Ню Орлиънс, сега нямаше да плаче за Едуардо и то само защото някой свиреше почти като него.

Стъпките спряха, после се приближиха още малко. Зад гърба на Филаделфия прошумоля увехнала шума. Пръстите, които уловиха

китката й, бяха силни и уверени. Тя се обърна вбесено срещу чужденеца, осмелил се да проникне в частната й сфера.

— Menina?

Лицето му почти не се различаваше в мрака, но гласът беше същият.

— Едуардо! — Тя падна на гърдите му, усети силните ръце, които я обхванаха, и забрави мъката от последните дни. — Ти си бил! — пошепна възхитено тя. — Наистина си бил ти! Знаех си… Но като те видях…

Едуардо опипа лицето й, за да се увери, че наистина я беше намерил. Преди малко бе забелязал русата дама, беше срещнал втренчения й поглед и бе открил в него страстта, която будеше само той. Само след миг обаче дамата избяга.

— Защо си тук? — попита Филаделфия.

— И аз бих могъл да те попитам същото, menina. Защо си дошла на това соаре?

— Тайрън ме доведе.

При споменаването на това име Едуардо се скова — но само за миг. После равнодушно вдигна рамене.

— Естествено, кой друг? И той ли ме позна?

— Не. Мисля, че е някъде в къщата.

— Трябва да си поговорим. — Той помилва нежно косата й. — Но не тук. Къде живееш?

Филаделфия се поколеба, но отговори честно:

— Аз… ние пристигнахме в града само преди два дни.

— И живееш при Тайрън — допълни беззвучно той. Ръцете му се плъзнаха към талията й. — Имаш нова рокля, menina. Значи той те обсипва с подаръци?

Филаделфия веднага разбра намека му. Отдръпна се и той не я задържа.

— Нямаше да се наложи да водим този разговор, ако беше дошъл с мен в Ню Орлиънс.

— Нямам желание да обсъждам тази тема. Боя се, че ще се ядосам.

Филаделфия вдигна ръце, за да възпре изблика му.

— Моля те, не разваляй срещата ни!

— Имаш ли да ми кажеш нещо? — Гласът му прозвуча толкова студено, че тя моментално отхвърли намерението си да се извини. А се готвеше да му обясни, че много съжалява, задето се е усъмнила в него.

— Ти ме напусна, не помниш ли? Не съм длъжна да ти кажа какво преживях през последните две седмици.

— Това, което чух, ми е достатъчно. За разлика от теб аз познавам Тайрън.

— Ти… ти, копеле!

Филаделфия се отдръпна, но в следващия момент се озова отново в обятията му. Целувката му беше кратка и хладна — но въздействието й беше поразяващо. Той я пусна рязко и тя политна към стъблото на дъба. Чу подигравателния му смях и шумоленето на храстите, когато се отдалечи. Извика го, но той не спря.

След няколко минути Филаделфия излезе на светло и веднага видя Тайрън, който тичаше насреща й и се озърташе към храстите, които бяха скрити в сянка.

— Къде бяхте?

Като видя гневното му лице, тя изпита злобно удовлетворение. Вече имаше тайна от него и нямаше да я издаде, даже да я убиеше.

— О, флиртувах безсрамно с всички представители на мъжкия пол, които се изпречиха на пътя ми. Нали това искахте?

Той хвана ръката й и я привлече към себе си. Горещият му дъх опари бузите й.

— Не ме дразнете, querida! Флиртувайте, колкото си искате. Но ще се върнете вкъщи с мен, разбрахме ли се?

— Ако ви се ще да ме прелъстите, предлагам да изберете друга тактика, мосю Телфор. В момента не ме впечатлявате ни най-малко.

Той стисна до болка китката й и тя едва не извика.

— Когато ви отведа в леглото си, querida, вече няма да се съмнявате в способността ми да разпаля страстта ви.

Филаделфия очакваше, че той ще я целуне, и отстъпи назад — не от страх, а защото не искаше устните му да изличат целувката на Едуардо.

— Не…

Нежеланието й го вбеси. След онази целувка тя се държеше повече от студено. Вече знаеше, че ще я завладее само с брутална сила. Никога не беше насилвал жена, но и не беше свикнал да му отказват.

Целувката му имаше единствената цел да я накаже. За облекчение на Филаделфия той се отдели от нея само след секунди.

— Върнете се в къщата и застанете до вратата. Поглеждайте в лицето на всеки мъж, който мине покрай вас. По дяволите, изпълнете дълга си, преди още тази нощ да съм ви натрапил други задължения!

Тя разбра заплахата и потръпна. Обърна му гръб и забърза през моравата. Щом мина покрай музикантите, се почувства по-сигурна. Едуардо беше наблизо. Не биваше да провокира Тайрън, но и нямаше намерение да му помага.

Тя се учуди на спокойствието и овладяността, с които взе решението си. Ако откриеше Маклауд между гостите, нямаше да уведоми никого — нито Тайрън, нито Едуардо. Първо щеше да намери сгоден случай да поговори с Маклауд на четири очи. Тайрън искаше да го убие и тя беше длъжна да му попречи. Може би по-късно щеше да уведоми Едуардо, но той трябваше да й разкаже защо търсеше Маклауд.

Докато се качваше по стълбището към верандата, тя не погледна към музикантите, които след кратка почивка отново се събираха на подиума. Беше й достатъчно да знае, че Едуардо беше между тях. Скоро щяха да се срещнат, както й беше обещал.

Мина почти час, преди да се откаже да оглежда многото гости, които идваха и си отиваха. Уморена, тя приседна в един ъгъл на салона. От горещината я заболя глава. Роклята лепнеше по тялото й и усещането беше повече от неприятно. Дано Тайрън дойдеше скоро, за да я заведе вкъщи.

С ъгъла на окото си тя забеляза как един джентълмен спря зад близката саксия с палма и я огледа. Твърде уморена, за да му се усмихне, тя се направи, че не го е видяла. Но той не се хвана на въдицата и уверено се запъти към нея.

— Скъпа госпожице, не е редно да криете красотата си зад палмови листа.

Тя вдигна глава към него и замръзна на мястото си. Имаше чувството, че пред очите й се е отворил дълъг, предълъг тунел и е погледнала в миналото. Същата червена коса, посивяла с годините… Същите зачервени бузи, които беше видяла в онази зимна вечер на лицето на дядо Коледа… Същият нос с мрежа от синкави венички — толкова често чупен, че беше заприличал на безформена маса… До

този момент се беше питала дали ще го познае след толкова години, но сега разбра, че образът му се е запечатал в паметта й и е останал незаличим.

— Уплаших ли ви? — попита той, изненадан от начина, по който го наблюдаваше красивата непозната. — Простете ми. Позволете да се представя — Ангъс Макхю, един от жителите на този красив град. А коя сте вие?

— Филаделфия Хънт.

Мъжът наклони глава настрани и подръпна ухото си.

— Хънт? От Чарлстън ли е родът ви?

— От Чикаго.

— Наистина ли? — прошепна смаяно той. — В Чикаго не познавам Хънтови.

— Баща ми беше банкер.

В светлите очи не се появи особено вълнение, само учтив интерес.

— Всъщност би трябвало да познавам всички банкери в Чикаго. При моите делови занимания…

— С какво се занимавате, сър?

— Играя на борсата, внасям и изнасям, интересувам се от пазара на акции и тем подобни. Все едно дали вали сняг или град, дали Америка страда от наводнения или суша — аз печеля от това.

— Разбирам — отвърна Филаделфия и стана. Много й се искаше да побегне, но не го направи. Трябваше да му заяви, че знае истинското му име, и да го попита каква роля е играл в унищожаването на баща й. Ала не можа да произнесе думите, възпирана от непонятен страх.

— За мен беше удоволствие да поговоря с вас, мистър Макхю. Може би ще се срещнем отново.

— Може би — съгласи се усмихнато той. — Ще останете ли по-дълго в нашия хубав град?

— Зависи от човека, на когото гостувам.

— А кой е той? Вероятно го познавам.

— Мосю Телфор. Търгува с памук.

— Е, тогава би трябвало да го познавам. Желая ви приятна вечер, мадам. За мен беше чест да се запозная с вас.

Твърде смутена, за да отговори, тя кимна и го проследи с изпитателен поглед. Почувства се почти облекчена, когато се появи

Тайрън.

Макар че стоеше в другия край на салона, той беше усетил нервността й и се запъти към нея, за да потърси причината.

— Какво ви става, по дяволите?

— Лошо ми е — отговори тихо тя. — Моля ви, отведете ме вкъщи.

— Заради горещината е — обясни нетърпеливо той. — Скоро ще свикнете.

— Не — възрази тя, когато тръгнаха към вратата. — Защото няма да остана дълго тук.

Тайрън я погледна изненадано, но не каза нищо, защото тя стискаше ръката му толкова силно, че той се уплаши да не изпадне в безсъзнание, ако не я изведеше веднага на чист въздух. Заговори отново едва в каретата.

— Предполагам, че не сте видели Маклауд?

— Кого? — пошепна с треперещ глас тя.

Тайрън промърмори някакво проклятие и се облегна назад. Мис Хънт явно беше близо до истеричен пристъп. Нямаше смисъл да настоява.

— Добре, ще опитаме друг път. В Ню Орлиънс постоянно се дават приеми. Непременно ще го намерим.

Докато кочияшът пришпорваше конете, тя се взираше с празен поглед в мрака. Най-сетне беше намерила Маклауд.

Неспособна да заспи, Филаделфия отброи трите глухи удара на часовника. Утре рано сутринта щеше да събере нещата си и да напусне къщата на Тайрън. Имаше достатъчно пари, за да си купи билет за парахода до Сейнт Луис, където живееха родните й. Преди това обаче щеше да говори с мистър Макхю — Маклауд. Тайрън не можеше да й попречи да го стори. Не можеше да я държи като пленница в дома си. Щом излезеше, тя щеше да избяга, ако се наложи, и без багаж.

В този миг в галерията се чуха стъпки и тя спря да диша. До един часът през нощта Тайрън беше останал навън и тя чуваше неспокойните му разходки. Всеки път, когато спираше пред спуснатите жалузи на стъклената й врата, тя изпращаше безмълвна молба към небето. Най-после, след дълго мъчение, той се прибра в стаята си и след минути тя чу проскърцването на леглото му. Защо ли пак беше станал?

Стъпките се приближиха почти безшумно. Ако беше заспала, изобщо нямаше да ги усети. Филаделфия стисна ръце в юмруци и зачака. По жалузите се плъзна сянка. Който и да беше, мъжът спря пред вратата й. Потискайки с мъка вика си, тя се помоли отново той да повярва, че жертвата му спи, и да се отдалечи.

Но той отвори вратата и тя видя силуета му, облян от лунната светлина, през мрежата за москити.

Скована от ужас, Филаделфия се опита да си представи какво щеше да се случи през следващите минути. Той се приближи бавно до леглото, стъпалата му опипваха внимателно тъмния под. Блъсна се в един стол и тихо изруга. В следващия момент дръпна мрежата и Филаделфия скочи като ужилена.

— Не ме докосвайте, Тайрън! Въоръжена съм!

Тихият смях показа, че не й беше повярвал.

— Не стреляй, menina — помоли той. — Знам, че трябваше да ти повярвам.

Безкрайно облекчена, тя падна на колене.

— Едуардо!

— Шт! Не бива да събудим домакина. Направи ми място, menina.

Господи, той наистина се пъхна до нея под завивките и я прегърна. Безброй въпроси минаха през главата й и той отговори на всичките с целувка. Сгушена в топлото му тяло, тя усети как той вдигна нощницата й и не се възпротиви. Думите можеха да почакат. Преди две седмици се бяха любили за последен път и тя имаше чувството, че е минала цяла вечност. Искаше да навакса пропуснатото също така бързо, както и той. Откопча с трепереща пръсти ризата му, отвори колана, освободи ръцете и краката му и се измъкна от нощницата си. Най-после лежаха голи един до друг.

Май беше забравила колко сладки бяха целувките му… Сега вече можеше да се засмее на нежеланото любопитство, което беше събудила в тялото й страстта на Тайрън. Какво значение имаше тя в сравнение с горещата радост, която й даваше Едуардо. Пламенността му стигна до най-скритите ъгълчета на душата й и сърцата им забиха в един и същ ритъм. О, да, думите бяха излишни, тя нямаше нужда от нежност и окуражаване, за да го приеме в себе си с цялото си същество. Когато най-после се съединиха, от гърлото й се изтръгна сладостен стон.

Светът потъна в мрак. Останаха само двете тела, които се движеха в хармония. Дълго след екстаза Едуардо я държа в прегръдката си и тя не му позволи да се отдели от нея, защото искаше да го усеща с цялото си тяло. Вече нищо не можеше да я нарани, да я уплаши. Тази нощ Едуардо беше дошъл при нея, тя щеше да тръгне с него и да забрави всичко останало.

Изведнъж в стаята пламна светлина и двамата скочиха. Едуардо се овладя пръв и веднага придърпа завивката върху голото тяло на Филаделфия.

— Виждам, че съм дошъл навреме. — Тайрън вдигна лампата. В дясната си ръка стискаше пистолет и макар че хватката изглеждаше небрежна, заплахата беше недвусмислена. — Вратата на моя дом е винаги отворена за теб, Едуардо. Но тази нощ ти се възползва от гостоприемството ми по доста непочтен начин. — Той се обърна към Филаделфия и в погледа му блесна презрение. — Мислех, че предпочитате да спите сама.

— Не е твоя работа къде и с кого спи Филаделфия — отговори твърдо Едуардо. — Тя ще напусне къщата ти още сега. С мен.

— Съмнявам се. — Тайрън проследи самодоволно как Филаделфия хвърли страхлив поглед към пистолета. — Имах намерение да ви убия веднага, но реших да изчакам, за да видя дали бразилецът е в състояние да стопи леда във вените ви — заяви той и изкриви подигравателно устни. — Сладостните ви стонове са очарователни, querida.

След тези унищожителни думи Тайрън се обърна отново към Едуардо. Трудно сдържаният гняв бавно вземаше връх. Ревността беше напълно нова за него и сега имаше чувството, че в сърцето му се е забило жилото на скорпион. След като се върнаха от соарето, беше ходил дълго напред-назад в галерията, а когато си легна, не можа да заспи и така чу леките стъпки на Едуардо. Какво безсрамие! Да се люби с жената, която и той желаеше, под собствения му покрив! Само гордостта му попречи да нахлуе в стаята на Филаделфия и да сложи край на еротичното удоволствие.

— Да не мислиш, че тя те обича, само защото отворя краката си за теб, амиго? Искаш ли да ти докажа противното? — Леденият му поглед накара Филаделфия да се свие под одеялото. — Наистина ли го

обичате, мис Хънт? Макар че изобщо не го познавате! Хайде, попитайте го кой унищожи баща ви!

— Тайрън! — изкрещя Едуардо и скочи от леглото. Ала дулото на пистолета, което се насочи към гърдите му, го принуди да се закове на място.

— Не ме принуждавай да те убия, Таварес! Тя не струва чак толкова. Е, мис Хънт? Попитайте любовника си защо търсим Маклауд, кой причини банкрута на Ланкастър и кой написа третото писмо до баща ви. Попитайте го беше ли враг на Уендъл Хънт!

— Не се бой, Едуардо, аз не го слушам — увери го Филаделфия. — Той казва тези неща само за да ни раздели.

— По дяволите, попитайте го! — изсъска Тайрън. — Той не може да лъже.

Филаделфия погледна Едуардо и куражът й се стопи. Той отговори безизразно на погледа й. Не, невъзможно… О, да, всичко си идваше на мястото — споменаването на Бразилия, връзката между двете писма, на която не бе обърнала внимание. Устата й пресъхна. В сърцето й падна камък.

— Ти ли беше?

Едуардо се отдръпна, сякаш го беше ударила.

— Задаваш погрешен въпрос, menina. Попитай защо?

Тя остана неподвижна, обзета от ледения студ, с който бе изпълнен погледът на Тайрън.

— Причините нямат значение. — Гласът й идваше някъде много отдалеч. — Кажи ми истината. Ти ли уби баща ми?

Едуардо се усмихна тъжно.

— Колко крехки са мечтите, menina… Опитах се да те предупредя, да те отклоня от това глупаво разследване, да ти обясня, че ще причиниш болка само на себе си.

— По-скоро на теб! — Пламтящият гняв я освободи и от последните окови на любовта. — През цялото време си ме лъгал и си ме уверявал, че си добър и почтен. Всичко е било лъжа!

— Наистина ли мислиш така? А любовта ми към теб?

— Млъкни! — изкрещя вбесено тя. — Не смей да произнасяш тази дума! Ти ме измами, накара ме да предам всичко, което беше важно за мен!

— Мисля, че е време да се оттегля — подхвърли сухо Тайрън.

— Не! — Филаделфия скочи, без да помисли, че беше съвсем гола. — Сеньор Таварес ще си отиде — и никога вече няма да се върне!

Без да каже дума, Едуардо събра дрехите си и се облече. След това се обърна към Филаделфия и въздъхна облекчено, като я видя загърната, в халата.

— Ако не престанеш с тези глупости, ще преживееш страшни неща, menina. Никога не съм искал да те нараня. Сега вече знам онова, което трябваше да знам от първия миг. Не мога да те спася от самата теб, колкото и да се старая. Ate logo, menina.

След като Едуардо излезе от стаята, Филаделфия се обърна с каменно лице към Тайрън. Вече не се боеше от него. Въобще не я интересуваше какво възнамерява да й стори.

— Вие явно сте по-глупава, отколкото си мислех — въздъхна той. — Таварес е напълно прав — вие зададохте погрешен въпрос. Вярно, той доведе баща ви до банкрут и аз му помогнах. Но вие не попитахте защо. Той е твърде горд, за да говори за случилото се, затова аз ще ви кажа истината вместо него. Баща ви беше безкрайно алчен човек и тази негова алчност причини смъртта на няколко души. Затова си получи заслуженото. И тъй като беше жалък страхливец, предпочете да се самоубие, вместо да се опита да се справи с катастрофата. Ако ви обичаше истински, щеше да остане жив, за да се грижи за вас.

Думите му отекваха като изстрели в ранимата обвивка на мълчанието, с което се беше загърнала. Филаделфия простена, сви се на кълбо и скри лице в ръцете си.

Тайрън изруга ядно и излезе в галерията. Филаделфия вървеше с бързи стъпки към лудостта, а това означаваше, че не беше в състояние да задоволи желанието му. Сега трябваше да се пази и от Таварес — след като беше имал дързостта да каже истината на любовницата му. Тайрън вдигна пистолета си и го насочи към луната.

Нямаше никакъв смисъл да убие единствения приятел, когото някога беше имал. Това си беше чисто пилеене на време и сили, а той мразеше да се изразходва по този начин. Значи трябваше да се задоволи с това, което беше постигнал — Едуардо и Филаделфия вече не бяха любовна двойка. Но тази победа не го ощастливи, тя беше постигната в противоречие със собствения му кодекс на честта,

колкото и странен да беше. Чувстваше се така, все едно че беше забил кама в гърба на приятеля си.

Тайрън мушна пистолета в кобура и опря лакти на парапета на галерията. За първи път от много време насам в душата му отново пропълзя подозрението, че наистина е недостоен кучи син, за какъвто го смятаха хората.

17

Филаделфия влезе в слабо осветената катедрала „Свети Луис“ и седна на последната пейка. Само след няколко минути, в шест и половина, щеше да започне утринната служба. Тъй като не беше католичка, тя не знаеше какво трябва да направи. Затова коленичи и сведе глава, докато латинските песнопения се издигаха към заобления свод.

Беше напуснала къщата на Тайрън на разсъмване. Изчака, докато се развидели достатъчно, за да може да се оправя в чуждия град. Нямаше представа къде би могла да се скрие. Високата църковна кула й послужи като ориентир в лабиринта от улички на френския квартал. Всеки човек можеше да намери убежище в църквата, когато го преследваха дяволи. А Тайрън беше повече от дявол.

Свела глава, тя скръсти ръце за молитва. Даже да доживееше до сто години, нямаше да забрави с какво жестоко, нечовешко удоволствие Тайрън беше разрушил доверието й в Едуардо. През цялото време знаеше истината, но изчака момента, когато разкритието я улучи особено болезнено и послужи най-добре на собствените му цели. Тя го мразеше, презираше го. И се боеше от него.

През последните четири месеца беше живяла в лъжа, от първата среща с Едуардо Таварес до последната нощ в обятията му. Маскаради, измамни маневри, фалшиви емоции — и всичко това, защото Едуардо преследваше една-единствена цел — да й попречи да разкрие истината.

Истината… тази дума отекваше като гръм в главата й. Къде беше истината? Вече не знаеше на кои свои мисли и чувства може да се довери. Да повярва ли на Тайрън, който беше нарекъл баща й алчен и го беше обвинил, че е причинил смъртта на невинни хора? Абсурдно… Насилието беше абсолютно чуждо на природата му. Баща й обичаше красиви и скъпи произведения на изкуството, обичаше скъпоценности, но това съвсем не беше причина да го обвинят в алчност.

Дълбоко в душата си обаче тя съзнаваше, че Тайрън не беше излъгал, че Едуардо наистина беше изиграл главната роля в унищожаването на баща й. Тя бе прочела признанието в черните очи, които толкова пъти бяха пламтели от любов към нея. Лъжлива любов… отвратителна лъжа! Как можеше да я обича, след като бе мразил смъртоносно баща й и го бе докарал до банкрут без никакви скрупули! Защо толкова се стараеше да спечели сърцето й? За да я накара да се самозабрави в обятията му и да предаде името и честта на баща си? Наистина ли се стремеше към това само за да подслади отмъщението си?

Защо? И Едуардо, и Тайрън я обвиниха, че не бе задала този въпрос. Какво караше мъжете да се мразят и да убиват заради тази своя омраза? Какво престъпление беше извършил баща й? Тайрън го нарече подъл страхливец, заяви, че самоубийството било доказателство за недостатъчна любов към единствената му дъщеря.

Тази мисъл я уплаши още повече. Никога не се беше осмелила да храни такива страшни подозрения. Баща й беше обграден от кредитори, които го изтормозиха до смърт и го лишиха от възможността да разсъждава трезво. Иначе никога нямаше да изостави детето си. Или все пак?

Изведнъж я връхлетя един спомен, който заглуши гласовете на църковните певци. 1862 година, Коледа. Посещението на Маклауд. Синият бразилски камък, който тя успя да види за малко, преди баща й да я изпрати в библиотеката. Гласът му никога не беше звучал толкова гневно, нито преди, нито след тази Коледа.

Филаделфия пое дълбоко въздух и се опита да си спомни всички подробности. Какво бе събудило гнева на баща й? Видът на големия, ярко светещ син камък? Невероятно бижу. Макар че беше още дете, тя бе разбрала, че този камък беше неоценим. Заради него ли се бяха скарали баща й и Маклауд? И какво общо имаше Едуардо?

Някой коленичи до нея и тя се сгърчи като от удар. *Тайрън!* Не, непознат, който й се усмихна дружелюбно, и тя се отвърна смутено.

Постепенно започваше да разбира силата на омразата. Тя мразеше Тайрън и беше готова да му отмъсти жестоко, ако имаше възможност да го стори. Е, може би щеше да намери такава възможност. Тайрън търсеше Маклауд. Тя можеше да намери Маклауд, да му разкаже всичко и да му препоръча да напусне града…

Филаделфия изчака края на службата и излезе от църквата. За нейна изненада улиците бяха мокри, целите в локви. Ала облаците бързо се разпръснаха, слънцето отново се показа и задушната горещина се върна. Заета с мислите си, Филаделфия забърза към Джаксън Скуеър. Първо, трябваше да се скрие от Тайрън, който без съмнение щеше да я търси, и второ, да намери Маклауд.

Щом стигна брега на Мисисипи, тя си купи от един уличен търговец царевична питка с мед и чаша кафе. Гледката на реката я успокои. Наоколо гъмжеше от търговци и никой нямаше да посмее да й досажда. Дори грубите моряци пазеха уважителна дистанция. Когато попита собственика на близкия магазин познава ли търговец на име Макхю, както се наричаше сега Маклауд, стана ясно, че той е известна личност в пристанищния квартал. След кратък любезен разговор тя получи бележка с адреса му.

— Заповядайте, госпожице! — Макхю я посрещна с широка усмивка и я въведе в кантората си, която се намираше на първия етаж на една от най-големите търговски сгради в Ню Орлиънс. — Мис Хънт, нали?

— Да, Филаделфия Хънт — отговори тя и се отпусна с уморена въздишка в креслото, което й бе предложил.

— Неочакваното ви посещение е чест за мен. — Той се настани зад писалището си и отново й се усмихна. През отворения прозорец се виждаха магнолиеви дървета, а в далечината се синееше Мисисипи. — Желаете ли нещо освежително? — попита той и посочи масичката за чай със сребърни съдове. — Какао или кафе?

— С удоволствие бих изпила чаша кафе. — Филаделфия обходи с поглед на познавач ламперията от кедрово дърво, внушителните тъмни мебели, масичките в стил Луи XVI и отличния китайски порцелан. На камината бяха поставени статуетки от майсенски порцелан. — Вие сте познавач на изкуството и колекционер, мистър Макхю.

— Само въодушевен аматьор — отговори той и й подаде пълната чаша.

— Баща ми също беше колекционер. Вероятно щяхте да намерите общ език.

Очите му се присвиха, но усмивката остана върху лицето.

— Снощи казахте, че е бил банкер, нали?

— Да, беше. Почина преди няколко месеца.

— О! Моите най-искрени съболезнования, мис Хънт.

— Аз знам кой сте — заяви спокойно тя и сама се учуди на равнодушието си. — Когато бях малко момиче, дойдохте у нас в Чикаго и ми донесохте сладкиши, ментови бонбонки и една кукла с шотландска носия. Това сигурно са били цветовете на клана Маклауд?

Най-после мъжът насреща й загуби самообладание и остави чашата си на бюрото с такава сила, че съдържанието й опръска ръката му. Все пак той се овладя много бързо и изтри ръката си с ленена салфетка.

— Естествено трябваше да си спомня. Но оттогава мина много време, мис Филаделфия. Почти десет години.

— Тринадесет. Коледата на 1862 година.

— Тежки времена за всички ни. На юг бушуваше войната, промишлеността беше в руини. — Той я дари със сантиментална усмивка. — Според произхода и убежденията си аз съм джентълмен от южните щати. Родът ми е от Чарлстън. При подобни ужасни обстоятелства всеки мъж прави, каквото може. С баща ви бяхме приятели много преди войната. Бяхме и делови партньори…

Филаделфия слушаше, без да задава въпроси. Рано или късно той щеше да каже нещо, което да й помогне да намери правилната тактика.

— Вероятно се учудвате, че съм променил името си. Но трябва да кажа, че и аз съм учуден от посещението ви. — Без да срещне погледа й, той вдигна чашата с кафе към устните си.

— Честно казано, има хора, които биха платили куп пари за онова, което знаете за мен.

— Защото знам истинското ви име? Толкова ли е важно?

Той я измери с подозрителен поглед, но побърза да се прикрие.

— Защо ли? Защото Югът загуби войната, мило момиче. Понякога победителите са склонни да заклеймяват като престъпления събития, които биха нарекли геройски дела, ако бяха извършени от техни хора. Затова приех друго име и смених местожителството си. Трябваше да мисля за семейството си. Дъщеря ми е на вашата възраст. Във войната загубих двама синове и всички пари, инвестирани в делото на Юга. Банкрутирах, отчаях се…

— Преди година сте писали на баща ми.

Той я погледна объркано.

— Наистина ли? Да, може би… Е, и?

— В писмото си споменавате смъртта на Ланкастър, един нюйоркски банкер.

Той поглади замислено брадичката си.

— Нима Уендъл ви е разказал всичко? Не съм очаквал. И какво по-точно знаете?

Филаделфия не можеше да даде директен отговор. Трябваше да узнае още нещо, преди да разкрие малкото си знания.

— Преди четири месеца баща ми се самоуби. Намерих го с вашето писмо в ръка.

— Проклетият глупак! — промърмори ядосано Маклауд, но веднага разпери извинително ръце. — Простете, че се изразих така грубо, но мъжът трябва да се научи да живее с грешките си, както живее с триумфите си. Или мъката и разкаянието го убиват. Съжалявам, че баща ви е избрал този начин да свърши със затрудненията си.

— Защо някой би искал да го съсипе?

— Какво имате предвид?

— Той беше въвлечен в съмнителни сделки, които докараха банката му до банкрут.

Лицето му изрази искрено смайване.

— Сигурна ли сте? Много банки фалират заради рисковани спекулации. Повярвайте, знам за какво говоря. Запознат съм много добре с инвестиционното дело.

— Вие участвахте ли в спекулациите, които доведоха баща ми до фалит?

— Разбира се, че не! — отговори решително той. — Ако ме беше помолил за съвет, щях да го предпазя от подобни сделки. Ние с него сме приятели от четиридесетте години. Той успя да направи състояние преди мен, но после аз го надминах. — Зачервеното му лице се разкриви в доволна гримаса. — Някога бяхме двама млади негодници, мога да ви кажа. Изпробвахме какво ли не, не знаехме що е страх. Колебливите мъже никога не забогатяват, мис Хънт. Някога баща ви беше истински тигър.

— Явно е имал много врагове.

— Е, всеки мъж, който става за нещо, има врагове… — Изведнъж погледът му стана безизразен. — Нима твърдите, че съм го довел до фалит, за да си отмъстя?

Филаделфия извади едно писмо от чантата си и го сложи на масата. Макхю го грабна нетърпеливо, прочете го и вдигна рамене.

— Звучи… безумно.

— Както вече ви казах, намерих мъртвия си баща с три писма в ръка — това, едно истерично оплакване на мистър Ланкастър, написано малко преди смъртта му, и вашето. Вие споменавате бразилци и стари гробове. В писмото на мистър Ланкастър се говори за справедливо наказание за минали грехове. Каква е връзката, мистър Маклауд? Какво е извършил баща ми?

Мъжът скочи от креслото си, обърна й гръб и пристъпи до прозореца.

Филаделфия остана неподвижна, макар че цялата трепереше. Предстоеше най-страшното — когато той се обърнеше отново към нея. Маклауд знаеше всичко. Побиха я тръпки. Изведнъж разбра, че отговорът няма да й хареса.

Мъжът се запъти бавно към картината, която висеше на стената отляво на писалището, и завъртя някакъв шарнир. Зад картината имаше трезор. Той отвори вратичката, извади кадифена торбичка със златен шнур и отиде при Филаделфия.

— Отворете ръката си, мила госпожице. Внимателно! Съдържанието на торбичката е много по-тежко, отколкото изглежда.

Тя се подчини неохотно. Кристално ясният небесносин камък беше по-голям от шепата й.

— Бисерът на Синята мадона — обясни Маклауд. — Ще се сетите ли защо се казва така? — Тя поклати глава, той улови внимателно лакътя й и й помогна да стане. — Да идем до прозореца. За да откриете какво се крие във вътрешността на камъка, ви трябва ярка светлина. Вдигнете го на нивото на очите си. Какво виждате?

Отначало Филаделфия не видя нищо, само полираната неравна повърхност на нешлифования камък. Ала когато светлината се пречупи в средата, пред очите й изникнаха призрачните контури на женско лице — с високо кръгло чело, тесен нос и нежно извита брадичка. Главата беше заобиколена от златна нимба.

— Невероятно… — Тя се обърна смаяно към мъжа, който стоеше насреща й. — Образ на жена…

Доволен от въздействието, което й оказа камъкът, той кимна.

— Синята мадона. Така поне я наричаха бразилските селяни, които намерили камъка. Този син топаз е ценен не заради големината си, а защото представлява безценна религиозна реликва.

— Когато дойдохте у нас за Коледа, вие предложихте този камък на баща ми. Много добре си спомням.

— Точно така. Исках да се отърва от Синята мадона. Войната продължаваше безкрайно, имах финансови трудности. Но Уендъл не пожела дори да ме изслуша, макар че някога беше луд по този камък. Даде ми няколко долара и ме изхвърли.

— Защо?

Маклауд взе камъка от ръката й и го пъхна обратно в кадифената торбичка. Въздъхна тежко и се обърна отново към нея.

— Не знам дали трябва да ви кажа цялата истина, след като баща ви вече не е тук, за да се защити. От друга страна обаче — миналото си е минало. През 1860 година бяхме в Бразилия, в Манаус, където Рио Негро се влива в Амазонка. Бяхме трима — Ланкастър, баща ви и аз. Искахме да купим каучук.

— Когато бях дете, баща ми често пътуваше.

Маклауд смръщи чело. Очевидно се питаше дали вече не е казал твърде много.

— Тогава чухме историята на Синята мадона. Казаха ни, че е притежание на диваци, които живеят някъде в дълбините на тропическата гора. И тримата полудяхме по камъка. Непременно трябваше да се доберем до него. Събирахме редки предмети на изкуството и скъпоценни камъни. И тримата. Помежду ни цареше нещо като приятелско съперничество. Тъй като не можехме лично да тръгнем да търсим Синята мадона, събрахме всичките си пари и обявихме награда за мъжете, които се наемат да ни я донесат.

— Възложили сте на непознати хора да откраднат камъка за вас? — попита невярващо тя. Не можеше да проумее, че баща й е участвал в подобно престъпление.

— Били ли сте някога в музей? — попита ухилено Маклауд. — Там има безброй ценни неща, които са откраднати от законните им собственици. И каква полза от Синята мадона, ако си беше останала в

дълбоката джунгла, за да я почитат разни диваци? Всеки истински мъж използва шансовете си. И не си въобразявайте, че баща ви имаше скрупули. Знам, че притежаваше немалко предмети на изкуството и скъпоценни камъни, които бяха откраднати от бандити по негово поръчение. Още преди раждането ви ние продавахме и купувахме все добри и скъпи неща — каучук, злато, коприна, мед, чай. Спечелихме куп пари и загубихме много повече, отколкото бих признал доброволно. Синята мадона беше дреболия.

— Но защо баща ми не пожела да откупи камъка от вас?

— Понякога дори истинският мъж се изнервя. Минаха две години, преди Синята мадона да се появи в Ню Орлиънс. Междувременно животът ни се беше променил, бушуваше война, ценностите ни се измениха. Ланкастър и баща ви бяха янки, аз бях твърдо на страната на Юга. Не знам, вероятно причината беше именно тази. Във всеки случай баща ви отказа да се докосне до камъка. Знаете ли какво ми каза? Този камък бил прокълнат. Ако беше религиозен, щях да си помисля, че има злощастни видения. Но, както и да е, баща ви и Ланкастър ми продадоха дяловете си от синята мадона.

— Но това още не обяснява защо някой го доведе до фалит и самоубийство.

— Не е доказано, че нарочно са причинили фалита му. Според мен вие гоните призраци, мило момиче.

— Аз знам кой е виновен за банкрута на баща ми.

Маклауд я погледна с нов интерес.

— Е, ще ми кажете ли името му?

Филаделфия се поколеба, без да знае защо. Тайрън беше разрушил мечтата й за общо бъдеще с Едуардо. И онова, което беше узнала от Маклауд, не променяше нищо в жаждата й за мъст. Този безскрупулен негодник не заслужаваше милост.

— Познавате ли някой си Тайрън?

Никога преди това не беше виждала такава рязка промяна в човешко лице. Устните на Маклауд се разтрепериха неудържимо, очите му за малко да изскочат от орбитите.

— Тайрън! Какво знаете за Тайрън?

Без да иска, тя отстъпи крачка назад.

— Той ви търси. Иска да ви убие.

— Откъде знаете всичко това? — процеди през зъби той и стисна болезнено китката й. — По дяволите, отговорете ми!

Филаделфия изохка от болка и се опита да издърпа ръката си.

— А аз си мислех, че вие трябва да ми отговорите, мистър Маклауд.

След няколко секунди мълчание Маклауд вдигна свободната си ръка и Филаделфия неволно се сви, за да посрещне удара. Вместо това той я блъсна далеч от себе си, тя политна и за малко не се удари в прозореца.

— Вие явно не знаете почти нищо, мила моя. Тайрън ли ви изпрати при мен? — Тя поклати глава, но той очевидно не й повярва и бръкна в чекмеджето на писалището си. — Разкажете ми всичко, мис Хънт, ако това изобщо е истинското ви име.

— Аз съм дъщерята на Уендъл Хънт — отговори тя с цялото достойнство, което й беше останало. — Съжалявам, че ви отнех толкова време. Сега трябва да си вървя.

— О, не! — възпротиви се той и извади от чекмеджето пистолет. — Вие имате информация за мен, която трябва да остане в тайна, така че не мога да ви пусна да си отидете. Ако сте изпратена от Тайрън, той ще ви чака. Ако отидете при него и му кажете къде съм, животът ми няма да струва пукната пара.

— Мистър Тайрън не принадлежи към приятелите ми — увери го спокойно тя. Докато говореше истината, нямаше от какво да се страхува. Маклауд прочете гнева в очите й и се засмя.

— Е, добре. Значи и вие сте негов враг и не работите за него. Сигурно много ви се иска да го ударите между краката, нали, мис Хънт?

Филаделфия се поколеба. Маклауд явно не беше човекът, за когото се представяше. В яростта си беше заприличал на Тайрън.

— Възможно ли е това?

— Колкото по-малко знаете, толкова по-добре. — Той размаха заплашително пистолета. — Вие трябва само да ме заведете при Тайрън, а аз ще свърша останалото. Твърде дълго чаках деня на разплатата и ето, че той настъпи.

Тя се взря с отвращение в светлите му очи.

— А ако не ви помогна?

Лицето му се разкриви в грозна усмивка.

— Искате ли да ви разкажа нещо за баща ви? Още от самото начало беше луд по Синята мадона много повече, отколкото Ланкастър и аз. Когато никой не се отзова на предложението ни, той го удвои. А след като узна, че при кражбата са били убити няколко индианци, отказа да вземе камъка. Каза ни, че в дълбините на синия топаз видял смъртна маска — никаква мадона.

Филаделфия си припомни обвинението на Тайрън и се почувства още по-потисната. Баща й наистина ли беше наел убийци? Защо и Маклауд, и Тайрън твърдяха едно и също, ако не беше вярно?

— Наистина ли очаквате да ви повярвам? — пошепна нещастно тя.

— Искате ли да чуете още? — попита учудено Маклауд. — Преди седем години узнахме, че бандитите, които бяхме наели да откраднат камъка на мадоната, са били издирени и безмилостно убити. Преди смъртта си те издали кой е купил безценния топаз. Естествено ние си мислехме, че в Съединените щати сме на сигурно място. Все пак събитието беше станало преди толкова много години, а след войната аз бях сменил името си. Миналата година обаче Ланкастър започна да получава заплашителни писма. Когато банката му фалира, той получи инфаркт и умря. Тогава не се замислихме и се оказа, че сме направили непростима грешка. Само ден, преди банката на баща ви да обяви банкрут, той ми изпрати телеграма. Враговете ни бяха открили. Това се потвърждава от писмото, което ми показахте преди малко.

Филаделфия сведе отчаяно глава, но мъжът продължи безмилостно:

— Тайрън доведе баща ви до банкрут. Той преследва и мен. А щом узнае коя сте, ще подгони и вас.

— Той вече знае — отвърна с глух глас тя.

— Велики боже! Кажете къде да го намеря! Иначе ще убие и двама ни!

Филаделфия престана да го слуша. Узна всичко, което й трябваше. Истината тежеше на душата й като олово. От чиста алчност баща й беше причинил смъртта на невинни хора и беше извършил светотатство, като беше откраднал една реликва. Когато го изобличиха, извърши самоубийство, завладян от срам и чувство за вина, и остави дъщеря си съвсем сама във враждебния свят. Едуардо я беше

предупредил, че истината ще й причини огромна болка. Защо не го бе послушала…

Без да обръща внимание на крясъците на Маклауд, тя хукна към вратата. Дали щеше да я застреля в собствената си кантора, разположена точно над борсата? И да го направеше — какво от това? В този момент не виждаше смисъл да продължи да живее.

Но изстрелът така и не прозвуча. Филаделфия слезе тичешком по стълбите и се озова отново под яркото слънце на Луизиана.

Стиснал в ръката си камшик за езда, Тайрън прекоси двора на къщата си и забърза нагоре по задната стълба. Часове наред беше претърсвал града за Филаделфия — за да узнае при завръщането си от Пулет, че тя е в стаята си и си събира багажа. Побеснял от гняв, той удари камшика в ботуша си, после го захвърли през парапета.

Беше започнал деня с хиляди планове. Искаше да замине с Филаделфия нагоре по Мисисипи, да отседнат в Мемфис или Сейнт Луис, да започнат нов живот. Той имаше достатъчно пари, щеше да й купи прекрасен дом. А след това откри, че тя е изчезнала.

Спря в галерията и пое дълбоко въздух. И друг път беше изпитвал луд гняв, но никога примесен с такова дълбоко вълнение. Ако този неразумен копнеж по Филаделфия не беше любов, поне трябваше да граничи с нея.

Това признание го уплаши до смърт. След мъчението, което преживя, докато подслушваше любовната игра между Филаделфия и Едуардо, беше лежал буден цяла нощ, опитвайки се да обуздае желанието си да притежава тази жена. Цяло чудо, че не беше убил и двамата…

Вероятно той обичаше Филаделфия от онзи миг през нощта, когато беше нарекъл баща й подлец и страхливец. Неверие и ужас белязаха прекрасното й лице и изведнъж тя стана толкова крехка, толкова ранима… И събуди в душата му обезпокояваща нежност.

Тази жена беше разбъркала целия му свят. Тя будеше в сърцето му неканени чувства, затова беше по-опасна дори от куршум. Изведнъж беше започнал да мисли за бъдеще, което преди му се струваше глупаво и жалко. Трябваше непременно да се отърве от тази треска. Начинът беше само един.

Без да почука, той блъсна стъклената врата към стаята й и тя се удари в стената с оглушителен шум. Филаделфия вдигна глава без изненада и уплаха, и това разпали още повече гнева му.

— Къде бяхте, по дяволите?

Без да бърза, тя сгъна една копринена фуста и отговори:

— Знам всичко за Синята мадона.

Този отговор го изуми, но лицето му остана неподвижно. Не се заинтересува от кого беше получила тази информация. Който и да беше, вероятно Едуардо — той не й беше попречил да се върне в къщата му. Сега това беше най-важното.

— Какво знаете?

— Че баща ми е възложил на бандити да откраднат синия топаз — отговори с уморен, отслабващ глас тя. — При това са били убити невинни хора и е било извършено светотатство.

— А какво узнахте за Таварес?

— Нищо.

— Човекът, който ви уведоми, не каза ли, че родителите му са били убити от бандитите?

Като видя стъписването в очите й, той прокле решението си да издаде тайната на Едуардо. Любовта и към бразилеца щеше да пламне отново, подсилена от съчувствието. А може би не — ако научеше края на историята.

— Следващия път, когато го видите, трябва да го попитате за белезите му. За тях трябва да благодари на баща ви. Бандитите изнасилили и убили майка му, после го окачили на едно дърво и започнали да го бичуват, за да принудят баща му да разкрие скривалището на Синята мадона. Когато бащата рухнал и изпълнил искането им, те прерязали гърлото му. Едуардо сам трябваше да ви разкаже историята си, ако не беше такъв страхливец.

— О, господи… — прошепна безсилно тя и затвори очи.

— Всъщност вие изобщо не го познавате.

— Аз не познавам никого. Дори себе си. — Тя го погледна, без да го вижда. — Днес бях при Маклауд.

— Dios mio! — изкрещя той и я сграбчи за раменете. — Какво му казахте?

— Че го търсите.

— Кой е той? — Тайрън я разтърси немилостиво. — Кажете ми или ще ви изтръгна истината с бой!

— Не се съмнявам. — Тя го погледна с безразличие. — Въпреки това ще мълча. Хайде, убийте ме, какво чакате!

Обзет от страх пред собствения си гняв, Тайрън я пусна.

— Мразя мъчениците! Жалкият ви живот изобщо не ме интересува! — Погледът му потъмня от желание. — Искам само вас.

Когато я грабна брутално в прегръдката си, тя не се възпротиви. Почти не усети целувката му. Не усети и ръцете, които разкъсаха корсажа на роклята й и започнаха да милват голата кожа. Борческият й дух беше угаснал. Остави го да я завлече до леглото и легна под него, без да се брани. Вкуси кръвта на устните си, усети горещата му уста на шията си, плъзгането на жадните му пръсти по гърдите й, прикрити само от тънката долна риза. Чу дрезгавия му глас да я призовава към съпротива. Тази постигната без усилия победа не го задоволяваше. Но тя беше твърде уморена, твърде болезнено засегната, за да се съпротивлява.

Той обхвана лицето й с две ръце.

— По дяволите, бори се с мен! — заповяда той. — Крещи, ритай, блъскай! Само не се дръж така безразлично!

— И защо да се отбранявам? — пошепна уморено тя. — За да се почувствате в правото си да ми причините още по-силна болка, нали?

Тайрън се изправи и я погледна уплашено. Точно така — той искаше да я накаже. За любовта й към Таварес. Зарови пръсти в косата си и я дръпна силно. Премести се към края на леглото и започна да ругае задъхано на креолски френски и испански.

Извърнала лице, Филаделфия лежеше и го слушаше. Не смееше да се помръдне, защото се боеше, че всяко движение би могло да го предизвика да продължи изнасилването.

— Кой е Маклауд?

Тя чу ледения подтон в гласа му и се запита дали беше победил желанието да я изнасили.

— Защо искате да знаете?

— Вече знаете защо Едуардо предприе този поход на отмъщението. Той е положил клетва да намери Маклауд. Това не е ли причина да ми кажете къде да го намеря?

— Едуардо иска да унищожи мъжете, които са виновни за смъртта на родителите му. Вие обаче искате да убиете Маклауд. Защо?

— Ако очаквате да ви разкажа сантиментална история като тази на Едуардо, трябва да ви разочаровам.

— Тогава сте платен убиец.

Тайрън се ухили и скочи от леглото.

— И какво от това?

— Наистина ли убивате хора, за да печелите пари? — Никога не беше виждала толкова студена усмивка.

— Понякога го върша от чисто удоволствие.

Той видя ужаса в очите й и изпита благодарност, че лъжата беше улеснила решението му да отвърне поглед от прекрасните й разголени гърди. Никога вече нямаше да я докосне. Но трябваше да й зададе още един въпрос — макар че не искаше да чуе отговора.

— Още ли го обичате?

— Да, но това няма значение. Той никога няма да се върне при мен.

В гърдите му запари нещо особено, неизпитвано досега. Какво ли беше? Гняв? Ревност? Не — колкото и да беше чуждо на същността му, той разпозна това чувство. Съзнание за вина, угризения на съвестта. Беше очаквал отговора на Филаделфия — но не и обвинението в гласа й. Таварес беше влюбен до полуда в това момиче и приятелят му разбра това в мига, когато пристигна в Саратога. Заради Филаделфия Едуардо беше готов да престъпи скрепената с кръв клетва — това нарани дълбоко гордостта на Тайрън. Затова той се опита да раздели двамата влюбени, първо в Саратога, после тук в Ню Орлиънс. Но не очакваше, че самият той ще се влюби като хлапак във Филаделфия…

Какви глупави мисли. Тя и без това не беше жена за него. Мъже като него не бяха подходящи за любов. Тази болка щеше да се разсее и много скоро той щеше да забрави Филаделфия Хънт. Или поне така се надяваше. А дотогава щеше да се бори с любовната мъка с единственото чувство, което го беше опазило жив — омразата.

Когато отново я погледна, в очите му имаше само студенина.

— Питам ви още веднъж. Не искам да ви причиня болка, мис Хънт. Но ще напусна тази къща само когато ми кажете под какво име се крие Маклауд.

Не беше нужно да посяга към нея. Този път говореше съвсем сериозно и тя го разбра.

— Макхю. — Когато той се запъти към вратата, тя скочи и се опита да прикрие гърдите си с разкъсаната рокля. — Какво, възнамерявате?

Тайрън натисна бравата и едва тогава се обърна към нея.

— На ваше място не бих изпитвал угризения на съвестта. Защо да се измъчвате напразно? — Обърна се и излезе, без да каже нищо повече.

Слънцето залезе кървавочервено на хоризонта и Филаделфия се запита дали този цвят беше поличба. Не помнеше откога седеше на стола до вратата и се вслушваше в стъпките на Тайрън, който се разхождаше неспокойно по стаята си. Защо не беше отишъл да намери Маклауд? Най-сетне тя проумя на какво се дължеше забавянето му. Убийство се вършеше най-лесно под закрилата на мрака. Преди няколко минути бе чула гласа му, заповед да оседлаят коня му. Щом той напуснеше къщата, щеше да излезе и тя.

Когато Тайрън излезе в галерията, тя видя колана с пистолетите на хълбоците му. Лицето му й се стори студено, почти нечовешко. Въпреки задушната горещина в стаята, тя потръпна от студ и скръсти ръце пред гърдите. Той мина безмълвно покрай стаята й и слезе по стълбата.

Тя го чу да свирка за коня си. Само след секунди по плочките на вътрешния двор прозвуча тропот на копита, който се насочи навън.

18

След като Тайрън се отдалечи, тя изчака почти десет минути. Сложи шапката си и вдигна куфара. Беше събрала съвсем малко багаж, за да може да го носи, но в този момент дори този товар й беше прекалено тежък. Чувстваше се безкрайно изтощена и нещастна. Тя, а не някой друг, беше дала нужните сведения на мъж, който се готвеше да извърши убийство.

— Не бива да мисля за това — опитваше се да си внуши тя. Сега трябваше да съсредоточи цялото си внимание върху собственото си бягство.

За щастие дворът беше празен. Тя се беше опасявала, че Тайрън ще нареди на слугите си да я пазят. Но защо всъщност? Той вече знаеше новото име на Маклауд и Филаделфия не му трябваше.

Когато отвори външната врата, Филаделфия чу прозвънване на камбанка и се уплаши до смърт. Хукна като подгонена по тясната, тъмна уличка. Само след няколко секунди чу подире си стъпки, но не се обърна да види кой я следваше. Мина покрай множество затворени врати и едва избягна каретата, която идеше насреща й. Щом излезеше на главната улица, пълна с хора, вече не можеше да й се случи нищо лошо. За да избегне локвата, тя стъпи на дървения тротоар. В същия момент някой я сграбчи изотзад и я издърпа обратно в тъмната уличка.

Тя успя да изпищи само веднъж, преди една силна ръка да затисне устата й и да опре гърба й в корави мъжки гърди.

— Deus! Какви бързи крака имаш, menina. — Едуардо се засмя и отпусна ръката си. — Цял следобед те чакам.

Тя чу глухия удар, който го накара да замълчи, после върху главата й падна дебела наметка от кафява вълна и заглуши вика й. Побесняла от гняв и мъка, тя се опита да се съпротивлява срещу ръцете, които я вдигнаха във въздуха. Двама мъже стегнаха китките и глезените й с дебели въжета и я понесоха нанякъде. След няколко крачки се чу цвилене на кон.

— Бързо, внеси я тук! — прозвуча заповеднически глас. След няколко секунди тялото й се озова върху твърда седалка и й напомни за каретата, която беше излязла насреща й. — Към реката! — заповяда същият глас. Колата се раздвижи и Филаделфия за малко не се изтърколи от седалката. Някой явно беше решил да я отвлече.

Ами Едуардо? В ушите й отново отекна ударът, който го просна на земята. Обзета от панически страх, тя се опита да се изправи. Но въжетата й попречиха. Божичко… Дали бяха отвлекли и него? Или щеше да умре от загуба на кръв в онази тъмна уличка?

Един крак в ботуш я притисна към дъските.

— Не мърдайте! — заповяда дрезгав глас. — Нищо лошо няма да ви се случи.

Твърде уплашена, за да мисли ясно, тя поиска да изкрещи, но под дебелата вълнена материя не й достигна въздух. Дали Тайрън беше решил да си отмъсти? Не само това — той трябваше да се отърве от нея. Никой, освен нея нямаше да знае името на убиеца на Маклауд. Дали я беше оставил да се измъкне спокойно от къщата му, защото знаеше, че помощниците му ще я обезвредят? Отчаяна, тя се опита да диша равномерно и си припомни страшните истории, които беше чувала — за овързани в чували хора, хвърлени в реката.

Изтощена от безсмисления си стремеж да вика за помощ, тя усети как й се зави свят и пред очите й падна мрак. А после престана да вижда и чува.

— Не, глупако, не се е задушила. За какво ми е мъртва заложница?

Филаделфия се опита да преглътне. Ала езикът й беше залепнал за небцето и дробовете й пареха при всяко вдишване. Не беше в състояние да вдигне клепачите си, които тежаха като олово, и инстинктивно се отдръпна от ръката, която я докосна. После усети влажната кърпа и не се опита да я махне от челото си. След известно време можа да отвори очи.

— Добър вечер, мис Хънт. Простете, че ви причиних тези неприятности, но много бързам. — Тя погледна объркано Маклауд, който й подаваше чаша. — Изпийте това. Съжалявам, че се отнесохме с вас толкова грубо, но мога да ви кажа, че след войната вече няма прилични слуги. Надявам се, че не сте сериозно ранена.

Едва сега тя забеляза, че вече не е вързана. Лежеше в тясно легло в мъничко помещение с дървена ламперия под нисък таван. Надигна се бавно, опитвайки се да укроти пулсирането в слепоочията си.

— Къде съм? — изхърка задавено тя.

— Първо изпийте това. Имате нужда.

Филаделфия пое с треперещи пръсти чашата, но Маклауд трябваше да й помогне да изпие студената вода. Паренето в гърлото й отслабна и тя изпразни чашата на един дъх.

— Защо съм тук?

— Вие сте гостенка на борда на малкия ми параход.

Леглото й потрепери под вибрацията на машините и тя не се усъмни в думите му. Не Тайрън, а Маклауд я беше отвлякъл. В гърлото й се надигна гадене.

— Защо ме доведохте тук?

— Защото не ми оставихте избор. Посещението ви в кантората ме шокира. Естествено не можех да рискувам Тайрън да ме открие, преди да си набавя известни гаранции.

— Нямам представа за какво говорите…

— Говоря за вас, мис Хънт, и това е съвсем естествено. Вие сте живели под неговия покрив. О, да, след като тази сутрин избягахте от кантората ми, наредих да ви следят. Телфор. Тайрън. Каква ирония на съдбата! Аз съм правил сделки с него и той с мен, без да знаем истинските си имена. Трябва да призная, че се възхищавам от вкуса на Тайрън по отношение на жените. Той със сигурност иска да ви получи жива и здрава и така ще бъде, ако ми позволи да се измъкна необезпокояван.

— Каквито и мерки да вземете, няма да успеете да се опазите от него.

— Дано се лъжете — отговори сърдито той. — Писах му, че ще ви върна, когато се уверя, че не ме преследва. — Вик на палубата го прекъсна. — Аха, вдигаме котва! Отлично! По това време на годината пътуването нагоре по реката е много освежително, уверявам ви. — Когато тя не отговори, той се запъти към вратата на кабината. — За съжаление се налага да ви заключа. Починете си. Скоро ще се възстановите от преживяното. Дали и Едуардо беше пленник?

— Ами другият мъж — който ме нападна пръв?

Маклауд я погледна учудено.

— И друг ли е имало? Нищо не знам за това. Вероятно само си въобразявате. Нищо чудно, след такова страшно преживяване. Разбирам, че нервите ви не са в ред, и не ви се сърдя. Щом излезем от пристанището, ще се върна да си поговорим. Трябва да ми разкажете откъде знаете толкова много за Уендъл Хънт и дъщеря му. В първия момент се заблудих и повярвах, че наистина сте дъщеря му. Но после си спомних, че Филаделфия имаше медноцветна коса, а вие сте руса. Малка грешка, но именно тя ви издаде. Въпреки това съм впечатлен от артистичното ви постижение. Щом възстановите силите си, ще ми благодарите за гостоприемството също както сте се отблагодарявали на приятеля си Тайрън. До скоро, скъпа.

Тя чу как ключът се превъртя в ключалката. Въпреки това стана веднага щом стъпките на Маклауд заглъхнаха и отиде да се увери, че наистина я беше заключил. Параходчето се залюля силно и тя едва не падна на дъските. Малката кабина не оставяше възможности за бягство. Докато слугите на Маклауд я носеха, беше паднала едната й обувка. Тъй като не я откри никъде, реши да свали и другата.

При това движение усети режеща болка вдясно между ребрата, опипа ги и разбра, че пръчките на корсета й се бяха изпочупили. Ръкавите й бяха разкъсани. Под ноктите й имаше засъхнала кръв и тя въздъхна отвратено. Е, поне се беше съпротивлявала отчаяно срещу похитителите си.

Тя се завлече до прозорчето и погледна навън, но видя само тъмните вълни на Мисисипи. За съжаление прозорчето не гледаше към пристанището. Едно обаче беше ясно — тя нямаше да седи и да чака, докато се върне Маклауд. Трябваше да си намери някакво оръжие. Постара се да забрави болките в главата и претърси всички шкафове, които съдържаха само мъжки дрехи. Без съмнение бяха на Маклауд. Като ответна услуга за гостоприемството си той очакваше, че докато трае пътуването, тя ще споделя леглото му в тази тясна кабина.

Това я вбеси и за да си отмъсти по някакъв начин, тя изпразни всички шкафове и чекмеджета и разхвърля дрехите по всички краища на малкото помещение. Разхвърля и всички документи и карти, натрупани на писалището — и това беше съвсем малко отмъщение за мъките, които й предстояха. Но стореното я окуражи. Накрая намери заключено чекмедже и го счупи с помощта на една оловна лъжица, без да мисли за последствието от подобна постъпка.

В чекмеджето беше кадифената торбичка, която й беше позната. Познаваше и съдържанието й — Синята мадона.

Тя извади внимателно торбичката, отнесе я до леглото и седна. Защо тази прекрасна скъпоценност беше причинила толкова омраза и смъртоносни страдания? Само защото светлината се пречупваше по такъв странен начин в кристалносиния камък? Колко хора бяха умрели заради синята мадона? Сигурно никога нямаше да узнае. Някои бяха пожертвали живота си, за да защитят светинята, други бяха погубили себе си, за да я притежават — като баща й.

Филаделфия затвори очи, изпълнена с отчаяние. Дали баща й беше отправил онова предложение към бандитите с пълното съзнание, че ще се пролее кръв? За да се сдобие с красиви предмети на изкуството и скъпоценности, той не пестеше пари и усилия. Колко пъти й беше разказвал с гордост, че чак след десет години упорито търсене попаднал по следата на перлите на Мей Лин, няколко пъти ходил в Сан Франциско и накрая ги намерил при бижутера от китайския квартал.

— Алчността е опасно изкушение. — Филаделфия повтори с тих глас думите на баща си. — Щом събирачът на перли видял алчността в очите на военния господар, веднага разбрал, че е избрал подходящата примамка. — Тя отвори торбичката и пусна синия топаз в скута си. Под повърхността се раздвижи отражението на светлината на лампата, лицето на мадоната се скри в сините дълбини. Баща й също не бе могъл да устои на изкушението. — Освен алчността и егоизма, най-лошото качество на военния господар била гордостта… Чудовището го погълнало — едно коварно течение, срещу което дори великият, силен военен господар бил безпомощен.

Вманиачен от желанието си да притежава светинята на индианците, баща й беше предизвикал верига от събития, на които в крайна сметка беше паднал в жертва. Желанието да притежава красиви неща беше голямата му слабост и за да изпълни прищевките си, той използваше алчността на други мъже. Сигурно не е могъл да предвиди, че бандитите ще убият невинни хора, за да получат обещаните пари. Но ако можеше да се вярва на Маклауд, Уендъл Хънт беше осъзнал вината си за кражбата на мадоната. Подобно на перлите в морските дълбини, Синята мадона беше наказала алчността на осмелилия се да я завладее незаконно.

Тъй като не можеше да понася повече вида на камъка, тя го прибра в торбичката. Никога нямаше да нарече баща си лош човек. Той беше твърде добросърдечен, твърде голям ентусиаст в стремежа си да сподели всичко красиво с нея. За нещастие беше приложил грешни методи, за да се сдобие със съкровищата си, и явно беше проумял това в часа на смъртта си. Но изобщо не беше помислил какво тежко наследство оставя на дъщеря си. А сега тя бе загубила и Едуардо, единствения мъж, когото обичаше и щеше да обича.

Филаделфия не знаеше колко време бе седяла на леглото, потънала в тъжните си мисли. Изведнъж чу пронизителни викове, следвани от изстрели. Забързани хора минаха покрай вратата на кабината, гласът на Маклауд изкрещя някакви заповеди. Параходът се заклати като задвижен от великанска ръка.

Филаделфия изтича до заключената врата и отчаяно забарабани с юмруци по дървото. Писъкът й се смеси с шумните мъжки гласове на палубата. Ала никой не й обърна внимание — докато най-сетне от другата страна на вратата прозвуча вик.

— Отстъпете назад! — Тя отскочи точно навреме, преди брамата да се раздроби от пистолетен изстрел. Вратата се отвори с трясък и пред нея застана Тайрън. — Излезте, бързо! Едуардо ни чака! — Филаделфия грабна кадифената торбичка и се втурна към него. Той прекрачи прага и я бутна пред себе си. — Към релинга! Бързо!

Когато стигна до релинга, тя видя, че параходът е много далече от брега и е увеличил скоростта си.

— Скачайте във водата! — заповяда Тайрън. — Едуардо ще взриви котела!

— Но аз не мога да плувам — възпротиви се Филаделфия.

Това признание го обърка и тя можа да се отдалечи на безопасно разстояние. В следващия миг зад нея се раздвижи мъжка фигура, досега останала скрита в нощните сенки.

Тъй като тя стоеше на правата линия между Тайрън и противника му, той трябваше да я махне от опасната зона. Блъсна я настрана и в този миг морякът даде изстрел. Куршумът се заби като нажежено желязо в лявото рамо на Тайрън, но без да се смути нито за миг, той повали врага с добре прицелен изстрел. Пристъпи напред, олюля се и затърси със замъглен поглед Филаделфия, но в същия миг първата експлозия разтърси палубата.

— Скачайте през релинга! — изрева той и я сграбчи за талията. — По дяволите, трябва да се махнем оттук!

Тя се вкопчи отчаяно в него и той преметна крак през дървения парапет. Ала преди да се хвърли във водата, тя се освободи от прегръдката му. Мисълта да падне в черните вълни беше по-страшна дори от експлозията.

Втори трясък разтърси парахода. Притиснала до гърдите си торбичката с камъка, Филаделфия падна на колене. В този момент дотича Маклауд, размаха пистолет и изкрещя нещо неразбрано. Зад него светът се разтвори в пламъци. От дупката, която детонацията беше направила в гредите на палубата, избухна огън и оцвети нощното небе в кървавочервено. Маклауд се хвърли, пъшкайки, към нея, сграбчи я за косите и я издърпа да стане.

— Върнете ми торбичката! — Тя го изрита с все сила и размаха тежкия камък като оръжие. Улучен в слепоочието, той изрева като ранен звяр. Но не я пусна, а дръпна косата й още по-силно, готов да я скалпира. — Проклета женска! Върни ми веднага торбичката!

Филаделфия простена от болка и отново размаха камъка, този път високо над главата.

— Пуснете ме или ще хвърля камъка във водата!

Тя усети как студеното дуло на пистолета се опря в слепоочието й.

— Ако го направите, ще ви убия!

— Маклауд!

Мъжът над нея се скова. Тя също се вцепени, защото познаваше твърде добре този глас.

Без да се съобразява със заплахата на оръжието, тя се обърна и видя Едуардо да стои на палубата само на десет крачки от тях. Маклауд пусна косата й и я стисна за рамото. Избута я като жив щит пред тялото си и притисна дулото на пистолета към натъртените й ребра.

— Освободете пътя или ще убия младата дама!

— Тогава нямам избор. Трябва да ви убия, Маклауд — отговори спокойно Едуардо. — Ако освободите мис Хънт, може би ще се отървете жив.

Маклауд завлече Филаделфия до релинга и се опита да премисли какви шансове имаше, ако скочеше с нея в реката. Тя разгада

намерението му и започна да се отбранява ожесточено въпреки заплахата от пистолета.

— Не! Аз не мога да плувам! Ако скочим, и двамата ще се удавим!

— Чухте ли? — попита ухилено Маклауд. — Младата дама не умее да плува. Ако я хвърля във водата, ще се удави. Отстъпете назад!

— Вървете по дяволите! — гласеше отговорът.

Третата, най-силна експлозия подкоси краката на Филаделфия. Тя полетя във въздуха заедно с безброй бодящи парченца дърво. Прелетя през пламъци и мрак и най-сетне потъна в топлите води на Мисисипи.

Пропадна безкрайно дълбоко в черното нищо. Полите й натежаха и я повлякоха към дъното. Затърси слепешката с ръце, опитвайки се да достигне повърхността, за да си поеме въздух. Вълните минаваха с шум покрай лицето й и й напомняха, че трябва веднага да вдиша живителен въздух. Незнайно как, макар че дробовете й пареха мъчително, успя да укроти напора да отвори уста — докато накрая загуби битката.

Водата потече в устата й и тя се закашля мъчително. Ала само след секунди усети ласката на нощния въздух върху бузите си и пое жадно чистия въздух. Изпълнена със страх, че ще потъне отново, започна да удря отчаяно с ръце и крака. Тогава нещо се удари в рамото й.

— Спокойно, menina, не ме удряй, иначе ще потънем и двамата!

Никога не беше изпитвала такава безумна радост да чуе дълбокия глас близо до ухото си. Тя се обърна инстинктивно към Едуардо и го прегърна.

Едуардо я измъкна от водата — спаси живота й. Следващите събития бяха минали като в мъгла — Филаделфия си припомняше смътно гледката на горящия параход върху тъмните вълни и гласовете на хората на брега, които се бяха притекли на помощ…

Вече се зазоряваше. Тя се бе събудила само преди няколко минути. Отново лежеше в леглото си в къщата на Тайрън. Може би той също бе намерил смъртта си в реката. Преди да се хвърли презглава в Мисисипи, тя бе видяла кръвта да блика от рамото му. Заради нея… тя простена измъчено.

— Menina?

Филаделфия извърна глава и видя Едуардо да се навежда над нея. Усмихна му се, изпълнена с гореща радост. Ала щастието й не трая дълго. Веднага си припомни колко несправедливо се беше отнесла с него, припомни си и злодеянията на баща си. Усмивката й угасна и тя сведе засрамено очи.

— Още ли ми се сърдиш? — попита тихо той и помилва бузата й.

— О, не, Едуардо… Сега знам истината. Тайрън ми разказа всичко.

— Всичко ли? Какво по-точно?

— За Синята мадона… и за родителите ти. — Толкова искаше да докосне ръката му, която почиваше върху рамото й, но потисна този импулс, защото се чувстваше недостойна. — Знам и откъде са белезите ти. Толкова… толкова съжалявам, че… — Сълзи задавиха гласа й.

— Глупости, menina. Няма за какво да съжаляваш — отговори спокойно той и тъмните му очи я принудиха да отговори на погледа му.

Той е толкова добър, помисли си тя, толкова милостив, толкова… силен. Дали някога ще може да живее без него?

— Едва вчера разбрах, че баща ми е бил виновен за смъртта на родителите ти… — Гласът отказа да й се подчинява. Но съчувствието, което светеше в очите му, я окуражи да продължи: — Ти си бил напълно прав да го мразиш.

— Всичко това няма нищо общо с нас, menina.

Тя поклати глава и се почувства още по-нещастна.

— Не говориш сериозно. Знам какво чувствам. Вероятно и аз го мразя… е, съвсем малко. — По бузите й потекоха сълзи и тя не се опита да ги прикрие. — Сега ще се върна в Чикаго. Сама.

— Ти май искаш да ме принудиш отново да те последвам, както направих вчера по улиците на града?

— Ти си ме следил?

— Да не мислиш, че съм те оставил в ръцете на Тайрън? След като напуснах леглото ти, чаках в уличката зад къщата, докато се развидели. Най-сетне ти излезе и аз тръгнах след теб — първо в църквата, после на борсата.

— Отидох в кантората на Маклауд.

— Deus! Откъде знаеше как да го намериш?

— Новото му име е Ангъс Макхю. А ти, ти откъде разбра, че съм на борда на парахода му! Бях убедена, че ударът по главата те е убил.

Едуардо въздъхна и приглади черните си къдрици.

— Тази глава е преживяла много по-страшни нападения. Скоро след като те отвлякоха, Тайрън ме видя да се клатушкам по уличката към къщата му. — Той се ухили и на бузата му се появи очарователната трапчинка. — Знаеш ли, боя се, че не бяхме особено учтиви с пратеника, който донесе искането за откуп. Но го принудихме да говори и той ни разкри стратегията на Маклауд. Двама силни мъже, които умеят да гребат, няма да срещнат особени трудности да настигнат едно параходче, нали? В писмото си Маклауд не споменаваше, че ти си на борда. Тайрън отиде да търси Маклауд с намерението да го убие, докато аз слязох да взривя котела. Mae Deus! За малко да убием и теб!

— Това вече няма значение. Маклауд… удави ли се?

— Не сме сигурни и тази неизвестност се отрази фатално върху душевното състояние на Тайрън.

— Нима той е жив? — попита учудено Филаделфия.

— Тайрън не може да бъде убит само с един куршум, малката ми. Е, болките му са доста силни и е замаян от уискито, с което се налива, но ще се оправи. Трябваше да го държа, иначе щеше да препусне по продължение на реката на север, защото е убеден, че Маклауд се е спасил някъде по брега.

— Аз му разказах за Тайрън — обясни беззвучно тя. — Ако приятелят ти беше загинал, вината щеше да бъде само моя.

Едуардо изруга, сграбчи я за раменете и я раздруса.

— Престани да се правиш на светица! Няма нужда от угризения на съвестта! — После я привлече към себе си, без да се тревожи от съпротивата й.

Главата й падна на гърдите му и тя се вслуша в силните удари на сърцето му. Вдъхна жадно аромата му и най-после се почувства сигурна и защитена. В този момент беше безкрайно щастлива и нямаше никакви желания. Но това щастие беше мимолетно и тя съзнаваше, че скоро ще изтече между пръстите й.

Едуардо отгатна мислите й и се усмихна. Знаеше, че е в състояние да я накара да забрави мъката. Времето беше могъщ лечител. Но сега искаше да се наслади малко на радостното очакване. След известно време я отстрани внимателно от себе си.

— Миналата нощ ти извърши истинско чудо, menina. Когато стигнахме на брега и отворих окаляната торбичка, която през цялото време притискаше до гърдите си, не повярвах на очите си: Синята мадона!

Изпълнена с безкрайна благодарност, тя прочете радостта в очите му.

— Да успях да спася светинята, която баща ми е откраднал от родното ти село.

— Видях я за последен път, когато бях на дванадесет години. Но човек, който я е видял дори веднъж, никога не я забравя. През последните четиринадесет години я търсих по целия свят. Накрая реших, че са натрошили камъка на малки парченца, за да направят пръстени и гривни, и загубих надежда, че един ден отново ще го държа в ръка.

— Маклауд го е пазил през всичките тези години. Аз съм радостна и благодарна, че можах да го спася за теб — да те обезщетя поне малко за преживените страдания…

— Нямам нужда от твоята благодарност. — Едуардо вдигна брадичката й и я принуди да го погледне в очите. — Ти още ли не разбираш? Без твоето безстрашие, без решителността, с която търсеше истината, Синята мадона щеше да остане завинаги загубена за хората от моето село. Ти изличи завинаги вината на баща си, menina, и аз чистосърдечно му желая да почива в мир.

Филаделфия прочете в черните му очи нещо, в което не посмя да повярва.

— Ако беше толкова просто…

— Така е.

Никога няма да забравя този миг, каза си тя. Едуардо зарови с готовност страшното минало и забрави какво му беше причинил баща й. Но тя още не можеше да приеме случилото се. А и белезите на китките му нямаше да изчезнат.

— Какво възнамеряваш да направиш сега, Едуардо?

— Щом се възстановиш, ще те заведа в Бразилия. Трябва да отнеса Синята мадона в родината й. А след това… — в очите му блеснаха весели искри — след това съм напълно твой.

— Не. Ти трябва да предприемеш това пътуване сам. Нямам право да те придружа. Би трябвало да го знаеш.

Той не можа да разбере причината за отказа й по тона на гласа, но смяташе, че я познава.

— Може би си права. Тогава ще останеш в моята estancia, докато аз пътувам навътре в джунглата. Там със сигурност ще ти хареса.

Филаделфия поклати решително глава.

— Искам да се върна в къщи, и то колкото се може по-скоро.

— Тогава ще чакам, докато си готова да тръгнеш с мен.

— Не бива така! — Тя притисна ръка към гърдите му. — Отнеси Синята мадона там, където й е мястото. Едва когато се озове отново в своето светилище, макар и поругано, всички участници в тази тъжна история ще намерят душевен покой.

Едуардо погледна изпитателно в очите й, опитвайки се да прочете мислите й.

— Щом така смяташ…

— Най-добре е да тръгнеш още днес. Веднага. — Тя се усмихна, за да прикрие отчаянието си. — Само си представи с какво ликуване ще те посрещнат! Ще те славят като герой.

Макар че не можеше да знае, тя произнесе на глас собствените му мисли.

— Права си. Най-сетне ще очистя името на баща си от позорното петно и ще победя проклятието.

Филаделфия не го попита какво имаше предвид. Скоро пътят му щеше да го отведе в Бразилия, далече от нея.

Когато той я целуна, тя се вкопчи в него с всички сили. Усети с цялото си тяло топлата му кожа и повярва, че е прегърнала слънцето. Знаеше, че до края на живота си ще носи в душата си белезите на тази любов.

Едуардо я положи внимателно върху възглавниците и тя простена от болка.

— О, миличката ми, не исках да те заболи — увери я съкрушено той и прокара върха на пръста си по устните й. — Виждам, че си твърде слаба, за да понесеш страстта ми. Но щом се върна, ще наваксаме пропуснатото.

Той се засмя, отдели се от леглото й и излезе от стаята. Последната му целувка остана да пари върху устните й.

— Защо не тръгнахте с него? — Тайрън застана пред леглото й с голи гърди, лявата му страна беше стегната в дебела превръзка. Преди малко беше изпратил Едуардо, който тръгна на път с първата светлина на деня. И веднага след това беше дошъл да поиска обяснение от Филаделфия.

— Не исках — отговори тя и издържа спокойно враждебния му поглед. Беше проследила заминаването на Едуардо от галерията. Ако беше слязла в двора, той щеше да види сълзите й и нямаше да я напусне. — Винаги когато ме поглежда, той ще мисли за мъртвите си родители.

— А вие не мислите ли за баща си, щом го погледнете?

— Разбира се, че мисля за баща си, но…

— Но вие сте жена — което означава, че сте глупачка! — прекъсна я безмилостно Тайрън. Гласът му звучеше задавено. Лицето му беше бледо и изпито от загубата на кръв. Е, поне беше оживял — но не благодарение на нея. Той простена и се отпусна в близкото кресло. — Dios! Тези жени! Всички са еднакви. Сигурен съм, че Едуардо щеше да си живее много по-добре без вас. Казах му го още когато ви видях за първи път.

— Великолепно — промърмори тя, засегната много по-дълбоко, отколкото беше готова да признае. Естествено, че беше глупачка, щом пусна Едуардо да си отиде.

— А вие ме посъветвахте да си гледам своята работа — добави той и попипа раната на рамото си. — Тогава бяхте по-смела от сега и не толкова разумна. Ето още един довод, че сте глупачка.

— Прав сте — прошепна тя, без да смее да срещне погледа му.

Той я наблюдаваше мълчаливо. Разбираше чувствата й много по-добре, отколкото тя подозираше, защото мимиката й беше много изразителна. Не му беше трудно да разгадае душевния й живот — размера на страха й, отвращението, еротичното любопитство, което бе събудил у нея… Естествено тя никога нямаше да признае последното. А и то не беше така ясно изразено като другите емоции, макар че го караше да си представя най-различни примамливи неща, които може би щяха да се случат помежду им. Дори само тази мисъл събуди ново желание между бедрата му.

Тайрън се прокле наум и продължи ритмично да масажира раненото си рамо. Разбираше защо тя бе отказала да замине с приятеля

му. Твърдението й, че Едуардо не може да направи разлика между бащата и дъщерята, беше пълна глупост. Все пак той знаеше в кого се беше влюбил.

— Повечето жени се гордеят с умението си да убеждават. Какво не е наред с вас, мис Хънт?

— Какво искате да кажете? — попита учудено тя.

— Не са много жените, които биха пуснали мъж като Таварес да си отиде.

Погледът му беше остър като бръснач и тя се изчерви до корените на косите.

— Ако имате предвид богатството му, то никога не ме е интересувало — отговори тихо тя.

— Тогава сте се влюбили в красивото му лице. Искам обаче да ви кажа, че жените, с които общуваше по-рано, бяха възхитени най-вече от скритите му качества. Какво има? Да не би да ви е разочаровал в леглото? Ако имате нужда от база за сравнение, трябва само да ми кажете.

— Вие сте непоправим негодник, Тайрън.

Мъжът се ухили и кимна.

— Но не лъжа никого, най-малко пък самия себе си. По дяволите, какво не бих дал да знам какво става в главата ви! Но както и да е — ако го загубите, вината ще бъде само ваша. — Той стана и изохка от болка. Когато се обърна към вратата, Филаделфия видя пистолета на колана му.

— Какво възнамерявате?

— Да убия една гадина.

— Маклауд ли? — пошепна стъписано тя.

— Точно така. Трупът му не беше изхвърлен на брега. А аз няма да направя втори път грешката да го смятам за мъртъв. Ще повярвам в това едва когато натикам лицето му в калта.

— Защо, за бога?

В очите му се появи добре познатата ледена студенина, макар и само за няколко секунди.

— Останете при мен, Филаделфия Хънт. Може би един ден ще ви разкажа живота си.

— Но аз…

Той й обърна гръб и излезе с бързи крачки от стаята.

На следващия ден Филаделфия напусна Ню Орлиънс. Докато Едуардо беше на път към Карибието, а Тайрън препускаше на север по течението на Мисисипи, за да търси Маклауд, Филаделфия се качи на парахода за Начез. Там се прехвърли на влака за Ню Йорк.

19

Ню Йорк Сити, ноември 1875 година

— Не ви ли казах кратко и ясно, че никога повече не бива да носите тази рокля в мое присъствие? — попита сърдито Хеда Ормстед. — В черно приличате на умиращ прилеп.

Филаделфия кимна и смутено сведе глава.

— Съжалявам, мисис Ормстед. Веднага ще ида да се преоблека.

— Надявам се да изберете по-весели цветове. Естествено не мога да очаквам изведнъж да се превърнете в съвършената компаньонка. Не се съмнявам, че пак ще слезете в салона с костюм, който е преживял някаква страшна история. — Хеда грабна камбанката, която стоеше на масичката до нея, и я разклати. Лакеят се появи с малко закъснение и беше удостоен с унищожителен поглед. — Защо се забавихте толкова? Сигурно пак сте флиртували в коридора с новата чистачка!

— О, не, мадам — побърза да я увери смутеният млад мъж и се изчерви целият. Беше изтичал до тоалетната, но естествено не можеше да признае това на господарката си.

— Ако закъснеете още веднъж, ще ви изхвърля от къщата си. Изисквам абсолютна точност. Господи, как ми липсва Акбар! Този слуга беше златен. — Филаделфия потрепери от болка и старата дама не пропусна да отбележи вълнението й. Но Хеда беше твърдо решена да прогони окончателно призраците на миналото от красивата главичка на приятелката си. Филаделфия живееше в дома й вече два месеца. През последните седмици й беше наговорила куп неразбираеми неща за баща си, за сеньор Таварес, бившия Акбар, и за някакъв си крайно подозрителен индивид на име Тайрън. Това нещастно момиче не понасяше дори да чуе фалшивото име на бразилеца, без да побледнее.

След дълги размишления Хеда беше решила да вземе нещата в свои ръце. Траурът на Филаделфия трябваше най-сетне да приключи. Баща й си беше получил заслуженото. Ако се съдеше по разказите на дъщерята, той щеше да гори в адския огън, докато изкупи вината си, и

тъгата на Филаделфия беше разбираема. Но настоящето принадлежеше на живите и тя трябваше най-сетне да го проумее.

— Вървете с камериерката в стаята на мис Хънт — нареди строго Хеда, — и помогнете на малката да събере всички траурни рокли от гардеробите. Ако остане дори една-единствена черна рокля, ще изхвърля и двама ви!

— Веднага, мадам. — Лакеят се поклони и избяга от салона.

— Днес сте много енергична, мисис Ормстед — отбеляза кротко Филаделфия.

— А вие ми развалихте закуската. Погледнете! Заради киселата ви физиономия сметаната в кафето ми се пресече. — Хеда остави чашата си и я бутна настрана. — Стига толкова! Или ще се промените, или ще трябва да се изнесете от дома ми. — Тя погледна в лицето на Филаделфия без капчица съчувствие. — Давам ви една седмица. Когато ви приех отново в къщата си, очаквах една мила компаньонка да подслади последните ми дни на тази земя. Вместо това около вас е студено като в гробница. Най-добре да си потърсите работа в погребална агенция. Там ще сте си точно на мястото. Само една седмица — повтори тя и се направи, че не вижда колко е съкрушена Филаделфия. — През това време ще изпълните едно поръчение. Тази сутрин ще ни посети племенникът ми Хенри. Слава богу, момчето се завърна живо и здраво от безкрайното си пътешествие по Европа, за което настояваше майка му, след като вие напуснахте Ню Йорк. Не мога да разбера защо си е помислила, че разглеждането на разрушени замъци и прашни музеи ще излекува момчето й от нещастната му страст. Разказах му някаква небивалица, за да му обясня защо сте отново при мен, но той напълно се побърка. В никакъв случай не му казвайте истината! Поздравете го и му се усмихвайте и толкова. Това ще го обърка и веднага ще забрави въпросите си.

След тази дълга реч старата дама излезе величествено от стаята.

След няколко минути стана и Филаделфия. Прибра се в стаята си на втория етаж, без да съзнава какво прави. Както обикновено, мислите й бяха на хиляди мили далеч оттук. Дни наред беше седяла в тихата и хладна библиотека на дома Ормстед и беше прочела много неща за Бразилия. Вече знаеше имената на повечето градове, реки и планини. Близо до мястото, където Рио Негро се вливаше в Амазонка,

беше живял някога Едуардо. Но тя нямаше представа къде беше любимият й в момента.

Тя завари в стаята си лакея и прислужницата и изчака търпеливо, докато двамата прибраха черните й рокли. Зимният студ на ноемврийското утро проникваше дори през дебелите стени на старата къща. Потрепервайки, Филаделфия свали последната черна рокля и я даде на момичето, което чакаше нетърпеливо пред вратата.

Беше дошла при мисис Ормстед, защото не знаеше дали някъде другаде ще я приемат с добре дошла. Не пожела да отиде в Чикаго. Такъв беше първоначалният й план, но тъй като не можеше да хвърли светлина върху банкрута на баща си, без да обвини Едуардо, накрая се отказа. Не можеше да му причини и това зло. И сега живееше в Ню Йорк и тормозеше с присъствието си мисис Ормстед, която й плащаше щедро за услугите на компаньонка и беше горчиво разочарована от нея. Филаделфия се стараеше много, но междувременно се беше убедила, че й е невъзможно да имитира радост от живота. Но трябваше да продължи да се старае, защото беше безкрайно задължена на великодушната си покровителка. Заради нея щеше дори да слезе и да поговори с Хенри Уортън.

Филаделфия въздъхна и седна пред огледалото, за да огледа тъмните корени на косата си. Докато къдриците й израснат, за да може да отреже русата коса, щеше да мине най-малко година. А тъй като мисис Ормстед непрекъснато я водеше със себе си на гости и в парка, тя използваше растителни средства, за да заличи разликата в цвета. Червеникавите отблясъци изглеждаха особено красиви, когато носеше лавандуловосиньо. Затова избра една рокля в този цвят и настроението й малко се подобри.

Точно в единадесет на входната врата се позвъни. Филаделфия си пожела Хенри да е преодолял напълно любовта си към нея, за да понесе по-лесно следващия час. Изчака прислужницата да съобщи за госта и слезе бавно по стълбището към салона. Какво да му каже? Едва сега се сети, че мисис Ормстед не й беше дала никакви опорни точки. Дали той вече знаеше, че тя не се казва Фелиз дьо Ронсар, че маскарадът е имал за цел продажбата на скъпоценностите? Знаеше ли поне истинското и име?

Лакеят й отвори вратата на салона и тя изписа на лицето си дружелюбна усмивка.

— Добро утро, Хен… — думата спря в гърлото й. Този мъж, обърнат с гръб към нея, не беше Хенри. Останала без дъх, тя огледа черната коса, широките рамене.

— Добър ден, menina! — извика весело Едуардо и се обърна към нея. През последните месеци не се беше променил ни най-малко. В очите му светеше същият черен огън, чувствените устни канеха за целувки, на бузата се беше появила замайващата трапчинка. Сърцето й едва не се пръсна от радост. До днес не си беше позволявала да храни надежди за нова среща, защото знаеше, че щеше да полудее.

— Няма ли да ме поздравиш?

— А аз си мислех, че ще дойде Хенри Уортън…

Едуардо простена театрално и смръщи чело.

— Аз пък си мислех, че съм го прогонил веднъж завинаги от мислите ти. Май през следващите седмици ще трябва да поработя по-упорито.

Когато се запъти към нея, тя беше готова да се подчини на първия си импулс и да избяга. Но когато вдигна ръка и попипа пулсиращата вена на слепоочието й, тя разбра, че оттук нататък само смъртта може да ги раздели.

— Липсвах ли ти, menina? — Звукът на гласа му извика сълзи в очите й. — Много съжалявам, че се забавих. Не исках да те оставя толкова дълго сама, но преди да се върна при теб, трябваше да уредя някои неща. Искам веднага да ти кажа, че камъкът на Синята мадона е прибран на сигурно място в олтара й. Надявам се тази вест да те зарадва.

— О, да, разбира се… — заекна тя. Едуардо изобщо не е мислил да я изостави. А тя, глупачката, избяга и се скри от него.

Той усети объркването й, но не се опита да я освободи от него. Двамата щяха да имат достатъчно време, за да изяснят събитията от последните месеци. В момента най-важното беше, че отново се бяха намерили.

— Впрочем, Тайрън ти изпраща поздрави… Всъщност и това не е важно. Той е побеснял от гняв, че Маклауд и този път ни се изплъзна. За щастие това вече не е наша грижа. Наложи се Тайрън да напусне Ню Орлиънс, защото преди заминаването си Маклауд го беше обвинил пред властите в разни тъмни сделки. Не се плаши, menina, Тайрън е като котките — винаги пада на краката си. Сега живее някъде на запад,

вероятно в Колорадо. — Той помилва нежно бузата й. — Хайде да говорим за нас. Донесох ти подарък — заяви тържествено той и извади от джоба на жилетката си продълговата кутия. — Отвори я, моля те.

Без да отмества поглед от лицето му, Филаделфия стисна в шепа тясната кутийка.

— Не ми трябват подаръци.

— Точно затова ще те обсипя със скъпоценности. Моля те, погледни какво има вътре.

Беше й все по-трудно да се взира в изкусителните черни очи, затова се подчини. Върху блестящ бял сатен лежаха перлите на Мей Лин.

— За твоя сватбен ден, menina.

Филаделфия вдигна глава и прочете в очите му, че той все още я обичаше — въпреки всичко. А тя не смееше да се надява…

— Откъде имаш перлите?

— Узнах, че са били предназначени за сватбата ти, едва когато ти ми го каза. Но още по време на търга усетих, че този накит означава много за теб — докато слушах как разказваше историята им. А ти означаваш много повече за мен.

— Ти… ти ли купи перлите? — попита смаяно тя.

— Не го ли разбра още тогава?

— Знаеш ли… аз изобщо не исках да знам кой купуваше съкровищата на баща ми и не поглеждах в лицата на купувачите. Сега се радвам, че перлите са станали твоя собственост.

— Нищо друго ли няма да ми кажеш?

Тя го погледна несигурно и вдигна рамене.

— Предполагам, че питаш защо избягах.

— Това го знам. Знам и че никога повече няма да ми избягаш.

Защо се беше втренчил така в устата й?

— Как… как ме намери?

— За това трябва да благодариш на работодателката си. Тази необикновена дама пусна по следите ми частни детективи. Първоначално помислих, че ме търсят по нареждане на Маклауд, и се скрих. Миналата седмица в Чикаго залових един от детективите да претърсва багажа ми и така разбрах къде се намираш. Иначе щях да продължа да те търся там. — Едуардо нави един червеникав кичур на пръста си и продължи с нарастващ плам: — Три месеца без теб — това

беше цяла вечност! Изобщо не можех да спя. И как да намеря покой, след като постоянно мислех за топлото ти тяло, за стройните ти хълбоци, които така изкусително се увиваха около кръста ми? — Той я привлече към себе си и горещият му дъх опари лицето й. — Разкажи ми за какво си спомняш ти, menina.

— Обичам те, Едуардо.

— Никога не съм се съмнявал — прошепна до устните й той.

— Ще се омъжа за теб.

— Точно това исках да чуя — обяви тържествено той, взе кутийката с перлите от ръката й и я остави на масичката. Поведе я към дивана и тя се подчини, без да мисли за благоприличието и добрите нрави — камо ли пък за опасността да ги заварят на местопрестъплението. Той се съблече светкавично и тя се засмя весело. После съвсем спокойно му позволи да измъкне през главата й лавандуловосинята рокля.

Най-после легна в топлата, силна, бронзовокафява прегръдка и забрави напълно, че се намираха в официалния салон на дома Ормстед на Пето авеню и че беше единадесет часът сутринта на десети ноември. В ушите й гърмяха бразилски мелодии, усещаше само силата на чувствеността, която единствено Едуардо умееше да разпали в тялото й.

Той я поведе към тъмното място, изпълнено с пламтяща страст, показа й среднощно небе, обсипано със звезди, над телата им повя тръпнещ пасат и ги обгърна с аромата на родната му земя.

Хеда Ормстед знаеше съвсем точно какво ще види, когато тихичко открехна вратата на салона си. Въпреки това беше малко шокирана, когато видя как лекомислено използваха най-добрия й диван от камилска вълна. Ако през последната седмица не беше направила всички приготовления за сватбата, сигурно щеше да се възмути и да ги изгони.

Тя затвори дискретно вратата и застана пред нея на пост. Ако лакеят и новата прислужница откриеха какво се вършеше под този покрив с разрешението на господарката, моралът им щеше да пострада сериозно. И без това й беше много трудно да поддържа дисциплината и реда сред персонала.

Е, тя беше на възраст, в която имаше правото да се наслаждава на известни привилегии. Към тях принадлежеше и правото да изпитва

пикантни радости. И дори само мисълта, че една дама на солидна възраст играе ролята на богинята на любовта…

Издание:
Лора Паркър. Прелъстена
ИК „Ирис“, София, 2002
Редактор: Виолета Иванова
Коректор: Пенчо Иванов
ISBN: 954–455–045–1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.